

ЖІНКА легенда
Шлях до успіху

2021

Жінка-легенда Шлях до успіху

— це книга про чарівних, незалежних, яскравих жінок. Вони керують підприємствами, рятують людей, виховують дітей — роблять наш світ кращим. Вони, як і кожна з нас, можуть сумніватися, хвилюватися, але завжди рухаються вперед, насолоджуються життям. Вони беззаперечно сміливі, тендітно-ніжні, турботливі та вимогливі. Вони дуже різні й дозволяють собі бути природними, неповторними. Робота над цією книгою — це натхнення та радість. Наші героїні, як промені сонця, — здатні прикрасити будь-який день.

**З повагою та любов'ю,
Наталія Лось
піар-агенція «ЧЕТВЕРТА ВЛАДА»**

Назва, концепція та зміст видання є інтелектуальною власністю піар-агенції «ЧЕТВЕРТА ВЛАДА». Повне або часткове відтворення, розмноження матеріалів, використання назви та структури видання «Жінка-легенда. Шлях до успіху», а також посилання на нього допускається лише за документального підтвердження згоди. Замовники інформаційних матеріалів несуть повну відповідальність за наявність усіх ліцензій, дозволів, даних і посилань на документи, дотримання охорони авторських прав і прав третіх осіб на використанні матеріали, а також за достовірність матеріалів, розміщених у книзі. Видавець та автори книги не несуть відповідальності за можливі збитки від використання вміщеної інформації, за оригінальні назви та можливі зміни інформації у процесі її збору та уточнення.

ОЛЬГА В'ЯЧЕСЛАВІВНА СУМСЬКА

«Потрібно завжди вірити в себе, і тоді твоя роль нікуди від тебе не подінеться!»

НАРОДНА АРТИСТКА
УКРАЇНИ, ПОПУЛЯРНА ТЕЛЕВЕДУЧА,
ЛАУРЕАТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРЕМІЇ ІМ.Т.ШЕВЧЕНКА,
ПЕРЕМОЖНИЦЯ КОНКУРСІВ У НОМІНАЦІЯХ «АКТОРКА
РОКУ», «НАЙКРАЩА ВИКОНАВИЦЯ ЖІНОЧОЇ РОЛІ»,
«НАЙКРАСИВІША ЖІНКА УКРАЇНИ» - ВСЕ ЦЕ ПРО НЕЇ,
ПРО НАШУ ЗЕМЛЯЧКУ ОЛЬГУ СУМСЬКУ.

Народилась майбутня актриса у відомій акторській сім'ї. Її дитинство пройшло у Запоріжжі, а точніше – за лаштунками Запорізького музично-драматичного театру, на сцені якого грали її батьки, народний артист України В'ячеслав Сумський і заслужена артистка Ганна Сумська. Саме у цьому театрі й зародилося її тверде бажання продовжити акторську династію. Тож цілком логічно, що вже у п'ятирічному віці маленька Оля вперше вийшла на запорізьку сцену у виставі «Дженні Герхардт».

– Мені пощастило зіграти свою першу у житті роль у Запорізькому театрі. Я навіть на гастролі їздила з батьками і з блискучою театральною трупою. Дякую долі, що так все склалося! Любов до театру назавжди залишилася у моєму серці, – пригадує початок свого творчого шляху народна артистка.

А потім було становлення у професії. У 1987 році Ольга Сумська закінчила акторський факультет Київського інституту театального мистецтва і вже наступного року стала актрисою Національного академічного театру імені Лесі Українки, на сцені якого зіграла десятки головних ролей у класичних та сучасних п'єсах. У київських театралів дуже швидко стало традицією «ходити на Сумську».

Але найбільшу популярність Ользі Сумській приніс кінематограф. Свою першу роль у «Вечорах на хуторі поблизу Диканьки» вона зіграла у 17 років, а наразі у її творчому доробку вже понад сімдесят ролей у вітчизняних і закордонних кінострічках. Зірковою стала її роль у серіалі «Роксолана – полонянка султана». Мабуть, саме такою й була в житті ця неймовірна жінка, якою її зіграла Сумська, – невимовно вродлива, магнетична, сильна духом українка, що змінила історію Османської імперії.

Діапазон талантів Ольги Сумської виявився значно ширшим, ніж театр та кінематограф. Вона зуміла внести вагомий творчий вклад і у розвиток вітчизняного телебачення. У різні роки найчарівнішою жінкою України можна було помилуватися у телепрограмах «Імперія кіно», «Танці з зірками», «Битва екстрасенсів»...

У 1996 році вона стала лауреатом Національної премії України імені Тараса Шевченка. А у 2009 році за значний особистий внесок у культурний розвиток України Ользі Сумській було присвоєно звання народної артистки України.

Ольга Сумська любить приїжджати з гастрольями у рідне Запоріжжя. Завжди відвідує школу №1 ім. Тараса Шевченка, де колись навчалася, і колишній будинок Сумських, який знаходиться навпроти школи. Обов'язково – театр імені Майдана, який дав старт її акторській кар'єрі. І традиційно буває на Хортиці, милується її красою, вбирає енергію рідної землі.

– Привіт, моє рідне Запоріжжя! Я знову на Хортиці, і це вже стало доброю традицією! – захоплювалася актри-

са мальовничими краєвидами у свій останній приїзд до Запоріжжя цього річної осені. — Підзарядилась силою Запорізької Січі! Ностальгія... Душа просить, бо це – моє дитинство.

А ще Ольга Сумська назбирала жолудів під запорізькими дубами. Висадить у Києві – нехай нагадують про рідне місто!

Автор фото: Ростислав Ріпка

НАТАЛІЯ СЕРГІЇВНА ЗАЙЧЕНКО

*«Обожнюю процес створення нового, гарного та корисного,
обожаю насолоджуватися результатом!»*

ДЕЯКІ ЖІНКИ ДОСЯГАЮТЬ У ЖИТТІ ДІЙСНО ВРАЖАЮЧИХ УСПІХІВ. ПРОТЕ, БАГАТЬОМ ЦЕ ЗДАЄТЬСЯ ПРОСТО НЕМОЖЛИВИМ – ІЗ ЖУРНАЛІСТИКИ ПРИЙТИ ДО БІЗНЕСУ, ПРИЧОМУ ЗРОБИТИ ЦЕЙ БІЗНЕС ДІЙСНО УСПІШНИМ. А ОСЬ ВІДОМІЙ ЗАПОРІЗЬКИЙ ЖУРНАЛІСТЦІ НАТАЛІЇ ЗАЙЧЕНКО ЦЕ ВДАЛОСЯ. І ЗАРАЗ ВОНА – ВЛАСНИЦЯ НАЙБІЛЬШ ТОПОВОГО У НАШІЙ КРАЇНІ САЛОНУ КРАСИ «PERSONA», ЯКИЙ, БЕЗ ПЕРЕБІЛЬШЕННЯ, СТАВ ЩЕ ОДНІЄЮ ПРИКРАСОЮ ЗАПОРІЖЖЯ.

Сумнівів щодо вибору професії у Наталії не було – вона просто не уявляла свого життя без журналістики, мріяла про кар'єру на телебаченні. Вступивши до Запорізького національного університету, вона вже на першому курсі почала працювати. Бо, як людина з активною життєвою позицією, вважала, що для майбутнього журналіста краще відточувати професійні навички на практиці, аніж безкінечно вивчати теорію.

Завзята та працелюбна, Наталія доволі стрімко крокувала кар'єрними сходами. Почала з посади простого редактора, через рік отримала пропозицію стати старшим редактором, працювала телеведучою, а згодом стала продюсером, автором та ведучою суспільно-політичних програм. Телепрограми Наталії Зайченко були популярними серед глядачів – талановита авторка запрошувала на розмову до студії неординарних гостей і

вміло вела з ними діалог, тож етери у неї виходили дійсно цікавими. В результаті, вона отримала високу оцінку своєї діяльності – через 12 років роботи в ЗМІ Наталія Зайченко стала заслуженою журналісткою України.

Журналістика для Наталії Сергіївни стала не просто роботою та заробітком, журналістика виявилася її покликанням. А покликання так просто не зникне з життя. Наталія деякий час працювала позаштатним радником міського голови Запоріжжя, а також політтехнологом. Завдяки потужному досвіду роботи та креативному підходу до вирішення різноманітних питань практичні здобутки Наталії у сфері політичного піару й зараз активно використовуються як у Запоріжжі, так і в багатьох інших містах України.

Коли Наталія зрозуміла, що вже повністю реалізувалася в журналістиці, вона замислилась: а що ж далі робити, куди рухатися? Захотілося започаткувати власну справу. Проаналізувавши всі варіанти, Наталія зупинилася на ідеї відкрити у Запоріжжі салон краси. Але не просто черговий салон, а б'юті-заклад із сервісом на найвищому рівні, з унікальним обладнанням та косметикою, щоб кожна відвідувачка салону отримувала найкращі послуги і з задоволенням поверталася сюди знову й знову. Так і народилася ідея створення власного салону «Persona». Сказано – зроблено! Наталія енергійно взялася втілювати свою ідею в життя, бо не звикла роками розмірковувати над своїми планами. «У Запоріжжі такий рівень можуть не оцінити!» – говорили їй. Це, звісно, трохи бентежило, проте вона була впевнена у правильності вибору й цілеспрямовано його реалізовувала.

Викупивши занедбане приміщення у центрі міста, вона перетворила його на справжній витвір мистецтва, встановила

у салоні унікальне для України обладнання. Але головним у «Persona», на переконання пані Наталії, є не стіни, не інтер'єр, а атмосфера.

– Атмосфера! Це – перше й головне! У нас вона особлива! Запевняю вас, такої нема більше ніде! Атмосферу створюють люди, і наразі я дійсно пишаюся своїм колективом майстрів. Головні засади при формуванні команди – це, насамперед, професіоналізм. У «Persona» не можна прийти працювати, просто закінчивши курси. На роботу ми беремо лише професіоналів із досвідом. Але і його одного замало. Особисто мій принцип у підборі кадрів – порядність. Вдосконалити свій професіоналізм та підтягнути знання можна й на курсах. А ось порядність або є, або її немає. Тому якою б людина не була професійною, якщо в ній немає порядності – це людина не моєї Команди. А ще у наших майстрів очі горять ентузіазмом, бо вони прагнуть постійно розвиватися! Я пишаюся тим, що у «Persona» вдалося зібрати самих-самих! Вважаю, що саме завдяки такому поєднанню професіоналізму, порядності, а ще доброзичливості та щирості «Persona» й стала популярною у запоріжців та гостей міста. Обожаю процес створення нового, гарного та корисного, обожаю насолоджуватися результатом!

Ще одна гордість успішної бізнес-леді – кав'ярня «Persona». Тут готують найсмачнішу у місті каву, а подають її в дуже милих екслюзивних паперових горнятках, дизайн яких виконаний у стилістиці інтер'єру кав'ярні. А ще сюди приходять зробити яскраві фото та селфі – локації у кав'ярні розкішні та стильні. Як зазначає сама власниця закладу, це – як частинка Франції у серці Запоріжжя.

Наталія обожає подорожувати. Полюбляє аеропорти – за очікування польоту й передчуття мандрівок. А ось екстриму не шанує:

– Для мене відпочинок – це, перш за все, спокій, релакс і умиротворення. Я не люблю галасливі компанії, тому у вільний час віддаю перевагу перебуванню наодинці із собою або з близькою людиною. Мені дуже подобаються невеликі мандрівки Європою, і моя особлива любов – це Відень, столиця Австрії. Це місто близьке мені за духом. А ще люблю подорожі до моря. Море – моє місце сили. Причому, море я люблю більше в не сезонні періоди, коли там немає туристичного шуму.

Мандрівки допомагають пані Наталії не тільки відновити сили задля наступних перемог: після подорожей у неї з'являється безліч ідей для бізнесу.

– Я помічаю все: від дрібниць декору до глобальних бізнес-ідей, і це надихає мене на вдосконалення власної справи. Ще я дуже люблю спостерігати за людьми в інших країнах: у парку на прогулянці, в ресторанах. Шукати відмінності у менталітеті, у поведінці, вигадувати різні життєві історії та сценарії.

В планах на майбутнє у Наталії Зайченко – розширювати свій б'юти-бізнес. Адже, попри всі перестороги, що проєкт такого високого рівня люди «не оцінять», її «Persona» за два з половиною роки свого існування здобула велику кількість прихильників та постійних клієнтів, причому не тільки серед мі-

стян. Доволі часто у салоні пані Наталії бувають гості з інших міст України, і всі вони після процедур виходять переповнені враженнями: «От якби такий салон, з таким підходом і атмосферою, був і у моєму місті!»

Коли твій бізнес йде вгору, це завжди спонукає генерувати нові ідеї, які породжують нові цілі, – і це саме те, що надихає у житті Наталію Зайченко.

– Думки та ідеї в моїй голові не перестають крутитися навіть на відпочинку, а мій телефон не знає беззвучного режиму, а тим більше, кнопки вимкнення – я завжди на зв'язку. Я оперативна у прийнятті рішень і дуже відповідальна. Особисто мені ці якості дуже допомагають у житті. А ще я ніколи не спинаюся на досягнутому, і якщо берусь за щось, то завжди доводжу до ідеалу! – говорить вона, і її вдала ідея щодо створення елітного салону краси є яскравим підтвердженням цих слів.

Попит на заклади такого рівня є, і доволі великий. А раз є попит, то будуть і пропозиції. Будуть і нові «Persona» від Наталії Зайченко в інших містах України!

Успішні жінки – завжди загадка. Їх обожують, їм заздять, ними захоплюються, прагнуть бути схожими на них. Чи може кожна жінка досягти таких висот у житті?

– Ні, кожна не може, – вважає Наталія Зайченко. – Як і не кожен чоловік досягає висот та успіхів. Справа тут не в ґендерній відмінності. Є люди посидючі, яких влаштовує те, що вони заробляють, і те, чого вони досягли, а є ті, кого постійно «штурмує», у доброму сенсі слова. Які отримують задоволення не так від досягнення мети, як від процесу на шляху до неї. Щоб досягти результату, не можна розслаблятися. І ще одне: досягати висот чи ні – не питання везіння. Це вибір кожного з нас.

Юлія Григорівна Яцик

«Працювати заради людей, працювати багато й наполегливо – це мій спосіб самореалізації. Я постійно собі говорю: можу і мушу зробити більше! І роблю, незважаючи ні на що»

НАЙЕФЕКТИВНІШИЙ
НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ ВІД ЗАПОРІЗЬ-
КОЇ ОБЛАСТІ. СПРАВЖНЯ ЖІНКА-ЛІДЕР.

КОЛЕГА, НА ЯКУ МОЖНА ЗАВЖДИ ПОКЛАСТИСЯ.
ЧУДОВА Й ДЕМОКРАТИЧНА МАМА. КОЖНІЙ СПРАВІ
ВІДДАЄТЬСЯ НА 100%. ПРАЦЮЄ, ЩОБ ПЕРЕМАГАТИ.
ТАКІ ДУМКИ ПРО ЮЛІЮ ЯЦИК, ДЕПУТАТА ВЕРХОВНОЇ
РАДИ ВІД ОКРУГУ № 79, МОЖНА ПОЧУТИ ВІД
ЇЇ ВИБОРЦІВ, КОЛЕГ, БЛИЗЬКИХ.

Юлія Григорівна народилась і виросла у Василівці. Рідне місто для неї значить дуже багато: тут живе її родина, тут сформувалася її особистість – це її місто, і вона його розуміє й відчуває серцем. Своє професійне життя вона спочатку планувала пов'язати з економікою, отримала диплом спеціаліста з міжнародної економіки та господарського і корпоративного права. Потім – диплом спеціаліста з кримінального права з відзнакою. Саме під час зайняття юриспруденцією розкрився весь спектр її талантів: стратегічне мислення, блискавична реакція, ораторська майстерність.

Це стовідсотково її покликання – так без зайвих слів можна охарактеризувати, наскільки адвокатура відповідає характеру й здібностям Юлії Яцик. В її адвокатській практиці не було прохідних справ: до кожного судового засідання вона ретель-

но готувалася, продумувала можливі варіанти розвитку подій і професійно захищала свою позицію.

Як зазначають її близькі та колеги, Юлія Григорівна ніколи не береться за те, чого не може довести до кінця. Але якщо вже вирішила чогось домогтися, то зробить це попри всі перешкоди. Наполегливість – одна з найвиразніших рис її характеру. Такого натиску від усміхненої, елегантної жінки опоненти на перших порах здебільшого не очікують і здають позиції. А вона, отримуючи одну перемогу за іншою, швидко зробила собі ім'я в адвокатському середовищі.

Її вміння рухатися вперед, незважаючи на перепони, її природну чесність і порядність гідно оцінили земляки: за результатами виборів 2019 року Юлія Яцик стала депутатом Верховної Ради по виборчому округу № 79. Під час виборчої кампанії вона особисто провела майже сотню зустрічей, почула думку людей, побачила їхні проблеми. І змогла переконати виборців у своїй ефективності, у тому, що її депутатська діяльність принесе користь кожному населеному пункту округу. За неї віддала голоси найбільша кількість виборців, і цей аванс довіри вона на 100% відпрацьовує.

Перші дні у Верховній Раді були сповнені сильних вражень, та до парламентської роботи вона швидко адаптувалася. Її юридичний досвід став у нагоді в Комітеті Верховної Ради України з питань правоохоронної діяльності, де Юлія Григорівна очолила підкомітет з питань кримінального процесуального законодавства та оперативно-розшукової діяльності. Трива-

лий час пропрацювавши в адвокатурі, вона знає проблему зсередини, розуміє, наскільки речі, непомітні пересічному громадянину, можуть ускладнювати становище людини, що перебуває у кримінальному процесі, й гальмувати правосуддя. Тож коли в неї з'явилась можливість, Юлія Григорівна спрямувала свій професіоналізм і авторитет на виправлення недосконалості судочинства.

Юлія Яцик – один з найпродуктивніших депутатів Верховної Ради від Запорізької області. Вона активно працює над розробкою законопроектів: парламентом вже ухвалено понад 20 напрацьованих нею документів, які стосуються не лише діяльності правоохоронних органів чи судів. Велика частина законопроектів спрямована безпосередньо на соціальний захист населення, на розширення соціальних гарантій, збільшення фінансування сфер освіти, охорони здоров'я.

Плідною є і її робота із розвитку територій свого виборчого округу, до якого входять одинадцять громад. Упродовж двох років вона залучила до місцевих бюджетів із держбюджету та за різноманітними програмами 180 млн. грн. Це найбільша сума, яку народний депутат із Запоріжжя зміг залучити в округ. А все тому, що Юлія Григорівна ніколи не займала вичікувальну позицію, а активно домогалась виділення коштів. Завдяки її роботі абсолютно в кожній громаді були реалізовані проекти, які покращили життя людей. Завдяки субвенціям ремонтуються дитсадки, оновлюється медичне устаткування, проводиться благоустрій населених пунктів, ремонтуються будинки культури, закуповується нове обладнання. Саме так і має працювати депутат, переконана Юлія Яцик: люди повинні отримувати реальну користь від його діяльності.

Так, проведено оновлення футбольного поля КЗ «Фізкультурно-оздоровчий клуб «Таврія» у Василівці, капітально відремонтовано дитячий садок «Оленка» у Малій Білозерці, харчоблок василівського дитячого садочка «Сонечко», спортивну залу школи-дитячого садка Благовіщенської сільської ради. У Оріхові реконструйовано мультифункціональний майданчик для занять ігровими видами спорту, а у Великій Білозерці виконано капітальний ремонт алеї.

Знаковим проектом стало виділення коштів на придбання

систем цифрової маммографії для Василівської та Дніпрорудненської багатопрофільних лікарень та Спеціалізованої медико-санітарної частини у Енергодарі. Юлія Григорівна подбала про те, щоб апарати ефективно використовувались на користь жителів округу. Однією з умов було обов'язкове навчання персоналу для роботи з ними, а другою – безкоштовне обстеження, щоб кожна жінка могла перевірити своє здоров'я та вчасно отримати медичну допомогу.

В умовах пандемії особливо відчутним виявився той факт, що цінність апаратури визначається не кошторисом, а кількістю врятованих життів. Юлія Яцик домоглася, щоб лікарні округу отримали апарати штучної вентиляції легень, рентген- та УЗД-апарати. Перелік нового обладнання можна продовжувати, і якщо назви та специфікації можуть оцінити лише фахівці, то для простої людини важливим є те, що все придбане допомагає повернути здоров'я у найскрутніших ситуаціях – при інфарктах, інсультах тощо.

Юлія Яцик як людина, що проживає на території, розуміє важливість інфраструктурних перетворень. За її сприяння проведено ремонт автомобільної дороги державного значення Т-08-04, яка проходить через населені пункти Кам'янсько-Дніпровської громади і є вкрай важливою дорожньою артерією всієї області. Для підтримання проїзної спроможності ділянки дороги облаштовано понад 62 000 кв. м. вирівнюючого шару на 16 ділянках автошляху. Проведені ремонтні роботи по автодорозі Р-37 між Василівкою та Дніпрорудним.

Свої подальші плани, які вона звиряє із потребами земляків, є й на часі, і цілком реалістичними. Великі субвенції з державного бюджету – по 7 млн. гривень – завдяки ініціативі Юлії Григорівни будуть спрямовані на реконструкцію міського парку по вул. Соборній у її рідній Василівці та на капітальний ремонт Центральної площі у Кам'янці-Дніпровській. Також додатково передбачені кошти – 2 млн. гривень – на озеленення парку у Василівці. Адже жителі кожної території мають право на красу та комфорт.

Депутат має працювати на випередження. Тому Дніпрорудне, Василівка, Велика Білозерка отримали по 650 тис. гривень на розробку проектно-кошторисної документації на великі спортивні комплекси. Завдяки цьому в громадах з'явилась перспектива вже наступного року отримати кошти, що будуть інвестовані в їх реалізацію.

Юлія Григорівна всі дії узгоджує з думкою людей: разом зі своєю командою вона створила розгалужену мережу громадських приймалень, де регулярно проводить особисті зустрічі з відвідувачами, а її помічники та волонтери працюють в них постійно.

– Я не уявляю себе без спілкування з людьми! Під час кожної зустрічі я наче звиряю годинник: що очікують від мене, що я роблю. Робота депутата не закінчується, коли він виходить із зали засідань Верховної Ради. Насправді, вона тільки починається. Я буду робити все, щоб довести: люди не даремно віддали мені свою підтримку, – говорить Юлія Яцик.

Людмила Вікторівна Маринюк

«Якщо ти є, будь першим. Першим, ким би ти не був!»

ВОНА НІКОЛИ НЕ ХОТІЛА
БУТИ ЖІНКОЮ-ЛЕГЕНДОЮ –
ДИРЕКТОР ПОЗАШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО
ЗАКЛАДУ «МІСЬКИЙ ПАЛАЦ ДИТЯЧОЇ ТА
ЮНАЦЬКОЇ ТВОРЧОСТІ» ЛЮДМИЛА МАРИНЮК.

Народилася Людмила Маринюк у Запоріжжі. В сім'ї було три дівчинки: Людмила, Тетяна та Клавдія.

– Виховували нас мама та бабуся. Мама працювала провідником на залізниці й була відсутня декілька днів на тиждень, тому бабуся Клава була старшою у родині. Коли мені було 12, у сім'ї сталося велике горе – у сестри Тані, якій на той час було 14, діагностували лейкоз, і вона пішла від нас... Моя дитяча психіка була травмована, я декілька місяців практично мовчала. Але підтримка сім'ї та друзів допомогла впоратися з депресією.

А ще Людмилі допомогла музика та пісня. Вона закінчила музичну школу №1 та справно співала у хорі. Після закінчення середньої школи були два яскраві роки навчання у педагогічному училищі за спеціальністю «Дошкільна педагогіка».

– У 1981 році почалася моя освітня діяльність з професії «вихователь дошкільного закладу». У 19 років я вийшла заміж, в 20 народила сина Олександра та вступила на заочне відділення Бердянського педагогічного інституту.

У 1985 році Людмила Маринюк була обрана на посаду секретаря комітету комсомолу СПТУ № 34, комсомольське життя вирувало три роки.

– У 1988 році, на останньому курсі інституту, мені запропонували посаду завідувачки дошкільним закладом №188. На протязі десяти років багато цікавого та корисного було зроблено: дитячий садочок капітально відремонтований, створений потужний колектив вихователів, який став базою для багатьох проєктів Запорізького інституту підвищення кваліфікації педагогів. У мене була цікава робота, повноцінна сім'я, син-підліток та донечка Валентина. І раптом все зламалося... Чоловік пішов до іншої... Треба було щось міняти, щоб вижити... І знову допомогли сім'я та друзі.

У 2000 році була створена газета «Наше время плюс», і Людмилу Вікторівну запросили на посаду комерційного директора, а після смерті головного редактора Галини Александрової пані Маринюк стала біля редакційного керма.

– Це були карколомні зміни у моєму житті. У колективі газети працювали зірки запорізької журналістики: Валерій Сорока, Віктор Жаров, Володимир Філь, Микола Михайлов, Лариса Карась, Іляна Печерська. Життя вирувало яскравими фарба-

ми, газета мала свого читача, свого прихильника. Телефон у редакції не заможав, двері не зачинялися. Запоріжці йшли до нас з радістю та успіхами, а частіше – з проблемами та за допомогою. Журналістські розслідування, постійний зворотний зв'язок, прямі лінії з різноманітними посадовими особами... і вибори депутатом до Запорізької міської ради.

Людмила Вікторівна двічі обиралася депутатом Запорізької міської ради, виборці Комунального району до сьогодення пам'ятають її активну роботу, ходять відремонтованими дорогами та вітають зі святами.

А далі – призначення у 2010 році начальником КП «Муніципальна телевізійна мережа» (телеканал МТМ, зараз – Z).

– Моє життя можна поділити на до та після роботи на телеканалі. Знову переїзд, стратегічний розвиток, ремонти, набір команди і робота... без вихідних та відпусток. Праця цікава й продуктивна. Будівництво студії, прес-центру, придбання обладнання, створення нових програм та вихід у прямі ефіри. Змінилася команда у міськраді, для мене зміни в роботі та житті були справою часу. Знала, чекала... але зовсім не була готова.

У грудні 2016 року Людмила Маринюк була призначена на посаду директора позашкільного навчального закладу «Міський Палац дитячої та юнацької творчості».

– Повернення у систему освіти для мене було, як вдруге вийти заміж за одного й того чоловіка. Колектив зустрів з острогом. Нова «мітла»...

«Мітла» виявилась «ракетою», бо за чотири роки Палац дуже змінився: з'явилися нові проєкти, запрацював єдиний у місті Планетарій, відкрилося багато нових сучасних гуртків. А головне, Палац отримав надію на нове життя, з'явилися кошти на реконструкцію.

– Реконструкція Палацу увійшла до пулу об'єктів «Надзвичайної кредитної програми для відновлення України». І це – реальна можливість реалізувати проєкт та відновити будівлю Палацу. Про що я мрію? Про те, що талановиті діти Запоріжжя будуть навчатися у теплих, світлих, сучасних та комфортних умовах. Прославлятимуть рідне місто, бо наші діти – унікальні! Палац повинен повернути славу візитної картки міста Запоріжжя.

– У чому моя сила? В сім'ї, у підтримці чоловіка, дітей, онуків, матусі та друзів, в кожному дні, в надії на найкраще...

ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА КАРТАШОВА

«Патент на щастя може отримати кожна жінка»

ЧИМ БИ ВОНА НЕ
ЗАЙМАЛАСЯ, У ЯКІЙ ТОЧЦІ ЗЕМ-
НОЇ КУЛІ НЕ ЖИЛА, ГАЛИНА КАРТАШОВА
ЗАВЖДИ ЗНАХОДИТЬ БАЛАНС МІЖ НАСИЧЕНИМ
ПРОФЕСІЙНИМ І ЩАСЛИВИМ ОСОБИСТИМ ЖИТТЯМ.

Народилася Галина у 1945 році в Омську, в евакуації, а за два місяці після її народження батьки повернулися до рідного Запоріжжя. Батько працював головним бухгалтером на кабельному заводі, мама – майстром на конвеєрі.

Після школи, яку Галина закінчила у 1962 році із золотою медаллю, вона рік працювала намотчицею у маминому цеху, а потім стала студенткою електротехнічного факультету Запорізького машинобудівного інституту, який закінчила з червоним дипломом.

У студентські роки не тільки вивчала технічні науки, а й була лідеркою студентського руху, популярною в інституті особистістю. Вже тоді їй були притаманні вміння підтримувати інших у складних життєвих ситуаціях, відстоювати власну точку зору, налагоджувати комунікації.

А знайомство зі студентом автомобільного факультету Євгеном Карташовим і кохання з першого погляду стало відправною точкою їхнього щасливого подружнього життя.

Первісток в родині Карташових з'явився наступного дня після отримання диплому, а лишень Сергіюку виповнилось 8 місяців, молода мама приступила до роботи – інженером лабораторії низькочастотних досліджень Запорізького інституту трансформаторобудування. В інститутській лабораторії Галина Карташова проводила дослідження протягом п'яти років, а у 1972 році родина Карташових суттєво збільшилась

– народилися двійнята, Світлана та Андрій.

З 1973 року Галина Олександрівна продовжила трудовий шлях у рідній alma mater - інженером, а потім і начальником патентного відділу ЗМІ ім.Чубаря. Робота настільки припала їй до душі, що вона вирішила продовжити навчання за цією спеціальністю і вступила на вечірнє відділення Запорізького громадського інституту патентознавства. Отримавши диплом патентознавця, заочно пройшла курс навчання у Московському інституті підвищення кваліфікації інформаційних працівників, а згодом - Московського Центрального інституту підвищення кваліфікації керівних працівників та спеціалістів народного господарства у галузі патентної роботи за фахом патентознавство.

Прагнення до вдосконалення і постійний рух вперед допомогли Галіні Карташовій стати професійним патентознавцем – одним з найкращих спеціалістів вищих учбових закладів усієї країни. Але й це не було межею трудових досягнень Галини Олександрівни. Їй, фахівцю найвищого класу, запропонували посаду інженера-патентознавця служби головного конструктора, а згодом і провідного інженера-патентознавця компанії «Ріка-1». Високий рівень професійності демонструвала Галина Карташова, працюючи і на фірмах «Асан» та «Славута».

А у 2000 році їй довелося супроводжувати чоловіка до Республіки Казахстан, куди Євген Карташов був призначений Надзвичайним та Повноважним Послом України. Важлива дипломатична місія стала для обох відповідальною роботою зі створення міжнародного іміджу України. А після повернення на Батьківщину працювала начальником відділу кадрів ТОВ «Адвокатська компанія Солдатенко і К».

Галина Олександрівна ніколи не зважала ні на вік, ні на багатий життєвий досвід, і з ентузіазмом освоювала нові знання та навички. В 60 років сіла за кермо автомобіля, вдосконалила роботу на комп'ютері, освоїла садівницькі премудрості і навіть дизайнерське мистецтво.

Їй завжди вдавалося щасливо поєднувати роботу і сімейне життя, всюди створювати гармонію. Її мудрість, компетентність і надзвичайна працездатність надихають чоловіка на державницькі справи. Вона є центром великої родини, прикладом для дітей та онуків.

- Кожна жінка може отримати патент на щастя. Правда, для цього потрібно докласти чимало зусиль, розуму і мужності. Головне – не боятися зазирнути за горизонт, - переконана Галина Карташова.

Юлія АРСЕНІВНА ЯКІБ'ЮК

«Вдячність моїх клієнтів надихає щодня! Вони знають, що можуть звернутися до мене з будь-яким питанням, і я завжди вислухаю, допоможу, роз'ясню та пораджу, що і як краще зробити»

МАЙБУТНІЙ ПРИВАТНИЙ

НОТАРІУС У ДИТИНСТВІ БАГАТО

ЧИТАЛА. ЦЕ БУЛО ПРИРОДНО – ВДОМА

БУЛА ВЕЛИЧЕЗНА КІЛЬКІСТЬ КНИЖОК, І ДО НИХ, ЯК ДО РІДНИХ ЗА ПОРАДОЮ, ВОНА Й ЗАРАЗ ЗВЕРТАЄТЬСЯ, ПРИЧОМУ САМЕ ДО ПАПЕРОВИХ. НА ЗНАЙОМИХ СТОРІНКАХ НАЧЕ ОЖИВАЮТЬ УЛЮБЛЕНІ ПЕРСОНАЖІ – ВІДЧАЙДУШНА АНЖЕЛІКА АБО ГЕРОІНЯ «ЗВІЯНИХ ВІТРОМ» СКАРЛЕТ... ВОНИ ЇЇ НАДИХАЛИ ТА ВЧИЛИ БЕЗСТРАШНО ДИВИТИСЬ НА ЖИТТЯ. А ЩЕ ЮЛІЇ ПОДОБАЛИСЬ ЯКІСНІ ДЕТЕКТИВИ. ТО МОЖЕ, САМ ДЖЕЙМС ЧЕЙЗ РАЗОМ ІЗ ТАТОМ ЮЛІ, ЮРИСТОМ, ПОСПРИЯЛИ ВИБОРУ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ ЯК ПРОФЕСІЇ?

Після навчання у Запорізькому національному університеті за спеціальністю «правознавство» Юлія напрацювала досвід роботи у страховій компанії, досить тривалий час віддала податковій службі. Та була мрія, до якої вона наполегливо йшла, і після отримання довгоочікуваного свідоцтва та подальшої роботи у державній нотаріальній конторі – з кінця 2012 року Юлія Яків'юк працює приватним нотаріусом.

Вона вважає свою роботу переважно жіночою справою. Нехай вибачають чоловіки, але саме уважна й старанна жінка здатна терпляче пояснювати своїм клієнтам можливі наслідки їхніх дій чи бездіяльності, вказувати на позитивні чи негативні сторони вчинків. Не приймаючи чийось сторону, не зважаючи, сподобається це клієнту чи ні, – вона завжди скаже йому правду!

Саме такі щирі стосунки практикуються у нотаріальній конторі Юлії Яків'юк. І як наслідок, клієнт залишає офіс абсолютно задоволеним її високопрофесійною допомогою. І у разі потреби знає, куди слід знову звернутися.

– Вдячність моїх клієнтів надихає щодня! З якою б проблемою вони не зіткнулися, я допоможу їй вирішити, завжди вислухаю, роз'ясню та пораджу, що і як краще зробити. Звичайно ж, у межах закону! – наголошує Юлія Яків'юк.

Попри професійну зайнятість, сім'я для неї завжди на першому місці.

– Рідні підтримують мене у усьому, намагаються допомогти. Щоправда, буває, що й ревнують, бо мріють, щоб я працювала трішечки менше, щоб більше відпочивала. Але у мене не дуже виходить, оскільки робота – це невід'ємна частина мене, – зізнається пані Юлія.

У зв'язку з щільним графіком, вільного часу, який можна було б присвятити якомусь хобі, викроїти не вдається. У дитинстві Юлія любила в'язати, а ще зовсім недавно могла пошити собі все, починаючи від модної спідниці й закінчуючи елегантним пальто – і то дійсно були шедеври кравецької майстерності: «Люблю, коли все ідеально!». Це вже проявився, мабуть, мамин вплив і суто жіноче прагнення до краси: музика, танці, шитво... Але сьогодні у пріоритеті – улюблена робота і сімейне щастя.

Які жіночі риси Юлія вважає найкращими? Тут все просто: вірність, порядність, мудрість, розум, і обов'язково – доброта, жіночність і ніжність.

Які риси для неї найважливіші у чоловіках? Вірність, по-

рядність, відповідальність, надійність, інтелектуальність і цілеспрямованість.

– У мене двоє синів – шести і дев'яти років. Я завжди намагаюся знайти час, щоб пояснити їм, що добре, а що погано, навчаю бути чесними по відношенню до себе і до оточуючих, роз'яснюю, що є правила, які не можна порушувати. Нещодавно старший син – мабуть, вражений маминими успіхами, – сказав, що хоче стати нотаріусом... Думаю, він ще просто не розуміє специфіки цієї професії. Він бачить результати моєї щоденної роботи – і йому, здається, тільки це й подобається! Та яку б професію сини не обрали у майбутньому, я хочу, щоб вони були порядними людьми, і головне – щасливими!

НАТАЛІЯ АНАТОЛІЇВНА ШАПОВАЛОВА

*«Завдання «АТБ» – утримувати максимальний
відрив від конкурентів»*

НАТАЛІЯ ШАПОВАЛОВА,
ГЕНЕРАЛЬНИЙ ДИРЕКТОР «АТБ-МАРКЕТ»,
ПРАЦЮЄ У ПРОДУКТОВОМУ РИТЕЙЛІ ПОНАД 20
РОКІВ. САМЕ ВОНА РАЗОМ ІЗ КОМАНДОЮ НАЙБІЛЬ-
ШОЇ В УКРАЇНІ ПРОДУКТОВОЇ МЕРЕЖІ СТВОРЮВАЛА ФОР-
МАТ М'ЯКОГО ДИСКАУНТЕРА І ЗНАЄ, З ЧОГО СКЛАДАЄТЬСЯ
УСПІХ НАЦІОНАЛЬНОГО РИТЕЙЛЕРА № 1.

Наталія народилася у сім'ї залізничників. Вони із сестрою двійнятка. Мама дівчаток багато працювала, щоб забезпечити їх усім необхідним. Освітою та розвитком Наталії та її сестри багато в чому займалася бабуся, вона й відіграла основну роль у їхньому вихованні: знала декілька іноземних мов, дуже любила театр, літературу.

З молодших класів Наталія з сестрою стали абсолютно самостійними: уроки, спортивні секції, участь в житті класу та школи, – дівчата завжди займали активну позицію. Значне місце у процесі формування особистості та характеру Наталії Шаповалової завжди займала сестра.

– Ми з нею двійнята, але вона завжди була більш спокійною та врівноваженою, а значить, більш посидючою та успішнішою у навчанні. Це завжди стимулювало мене, я не повинна була відставати!

Дівчата разом закінчили педагогічний коледж. Перші трудові роки Наталія згадує з теплом. Вона стала вчителем у ліцеї № 79 міста Дніпропетровська. Обоювало роботу з дітьми і вже тоді виявляла високі організаторські здібності.

Окрім уроків, підробляла у вихідні на невеликому молодому підприємстві «Агротехбізнес», яке займалося прода-

жем слабоалкогольних напоїв та продтоварів. Наталія була помічником керівника цього підприємства, займалася організаційними питаннями та веденням документації, але завжди прагнула чогось більшого. Працюючи на двох роботах, продовжувала саморозвиток і паралельно навчалася в університеті на геолого-географічному факультеті, який успішно закінчила. Дедалі більше занурюючись у роботу торгівлі та бізнесу, але не маючи відповідного досвіду, Наталія Шаповалова розуміла, що для розвитку у цій сфері потрібна профільна освіта. Залишивши роботу вчителя та отримавши посаду заступника керуючого в одному з нових магазинів «АТБ», Наталія вступила на фінансовий факультет Дніпропетровської Академії управління бізнесу та права, який успішно закінчила й продовжила будувати кар'єру. У 2021 році, вже на посаді гендиректора компанії «АТБ-Маркет», Наталія закінчила Києво-Могилянську бізнес-школу і отримала диплом МВА.

Наталія Шаповалова переконана, що життєві труднощі її завжди загартували, а не зупиняли.

– Я завжди йшла напролом! Зараз, оглядаючись у минуле і вибудовуючи плани на майбутнє, думаю, що іноді необхідно зробити два кроки назад, аби потім зробити величезний ривок уперед. Не варто боятися помилитися, адже помилки робить той, хто працює, хто щось створює. Помилитися – це нормально! Головне, не зупинитися та йти до мети.

За те, що вона відбулася як професіонал, Наталія вдячна своїй сім'ї та чоловіку.

– Він мене завжди і в усьому підтримує, схвалює мій саморозвиток, цінує мої палаючі очі, коли мова йде про роботу, радіє моїм успіхам. У мене критично мало часу на сім'ю, але завжди хочеться приділяти більше уваги дітям та рідним.

Наталія Шаповалова стояла біля витоків формування вітчизняного ритейлу. Вона разом із командою з нуля створювала та розвивала національну мережу «АТБ», яка стала лідером торгової галузі України.

Свого часу компанія «АТБ» швидко навчилася запускати магазини. Тому було ухвалено рішення про нарощування оборотів. Так з'явився свій власний автопарк, розподільчі центри – все для того, щоб самостійно забезпечувати відвантаження та доставку продуктів до магазинів і не залежати ні від кого. Особливу увагу почали приділяти кадрам та навчанню власного персоналу.

У компанії «АТБ» вважають, що на певному рівні розвитку бізнес має приносити не лише матеріальну вигоду, а й моральне задоволення, і не лише власникам компанії, а й співробітникам та покупцям. Сьогодні компанія «АТБ» працює, як годинниковий механізм, де кожен співробітник розуміє свою значущість та роль у її розвитку. Сьогодні з усього обсягу сплачених податків у ритейлі 28% припадає на «АТБ».

– Ми розуміємо, що гроші – це не безмежний ресурс, і ними потрібно правильно розпоряджатися та грамотно вибудовувати процеси у компанії, аби досягти фінансового успіху, – зазначає Наталія Шаповалова. – «АТБ» велике підприємство, у нас величезні обсяги, з нами цікаво працювати практично всім виробникам не лише України, а й Європи. Ми співпрацюємо із корпораціями, концернами, підтримуємо малий бізнес. Щодня відстежуємо оборотність товарів та запасів, щоб було мінімум стоків, щоб товар був лише той, який продається, бо полиця в «АТБ» має свої обмеження. Магазини «АТБ» мають бути конкурентоспроможними, а це досягається лише завдяки правильно вибудованому бізнес-процесам всередині компанії.

Сьогодні по всій Україні працюють 1275 магазинів «АТБ». Щодня маркети відвідують близько чотирьох мільйонів українців. Національна торгова мережа «АТБ» – ровесниця незалежної України.

АЛЬОНА СТАНІСЛАВІВНА ОСТАШИНСЬКА

«Моя мета – це любов. Прагнення до позитивного результату і віра в Бога допомагають мені у житті»

АЛЬОНА ОСТАШИНСЬКА

– ДИРЕКТОР МЕДИЧНОГО ДІАГНОСТИЧНОГО ЦЕНТРУ «МЕДЛАЙФ-БІО», МАТИ ЧОТИРЬОХ ДІТЕЙ. ВОНА УСПІШНО КЕРУЄ БІЗНЕСОМ, ВИХОВУЄ ДІТЕЙ – І ВСЕ ЦЕ З ВЕЛИКОЮ ЛЮБОВ'Ю ТА ВІРОЮ В БОГА. АЛЕ ЇЇ ШЛЯХ ДО ГАРМОНІЇ БУВ ДОВГИМ І НЕПРОСТИМ.

Запоріжжя – рідне місто Альони. Вона закохана у красу дніпровських берегів, унікальних краєвидів Хортиці. І навіть проживши тут все життя, й досі відкриває для себе якісь архітектурні родзинки на проспекті Соборному. А коли їде надовго, душею завжди рветься додому.

Після закінчення школи вона вступила до ЗНУ, оскільки мріяла навчати дітей. Вже на другому курсі почала працювати у школі. Своїх перших учнів запам'ятала на все життя: галасливі четверті класи, одночасно і самостійні, і вибухові та веселі. З ними Альона змогла порозумітися і разом набувати досвіду, вчитися один у одного.

Потім була інша школа й учні-восьмикласники... Альона стала дипломованим педагогом, народився її первісток, Ярослав. То були часи докорінних змін, стрімко змінювалося все: суспільство, ритм життя, економіка – і все потребувало нестандартних і швидких рішень. І Альона вирішила ризикнути й також змінити власне життя, для чого здобути другу освіту, цього разу економічну.

Молодій сім'ї були потрібні кошти, і вона пішла працювати, але до школи більше не повернулася. Згодом народився другий син, Гліб. Та декретна відпустка закінчилася, коли далекий родич запросив Альону стати партнером у бізнесі. Не вагаючись, вона погодилася, бо хотіла не просто працювати, а рухатися вперед. Сини підростали, але графік працюючої мами все одно був вкрай напруженим. Вона дуже вдячна своїм батькам та батькам чоловіка, які допомагали їм доглядати дітей. У подружжя народився третій синочок, Марк.

А потім життя повернулося так, що Альона стала дітям і мамою, і татом в одній особі. Як виявилось, на довгі роки... Але віра в Бога та сили, які вона надавала, допомогли вистояти.

Тепер їй потрібна була така робота, яка б дозволяла бути поряд з дітьми, тож бізнес довелося продати. Але якщо доля закриває одні двері, то одночасно відкриває інші. Альона Станіславівна потрапила до великої медичної компанії «Діа-сервіс». Так почалося її знайомство з медициною. Вона наполегливо вчилася, вникала у саму суть, їздила містами України, проводила презентації.

2014 рік був переломним: Альона Осташинська стала директором діагностичного центру «Медлайф-Біо», яким керує й дотепер. На той час справи компанії були у поганому стані, не радував нового директора і моральний клімат у колективі. Але завдяки вірі у краще та менеджерським здібностям Альони Станіславівни бізнес стрімко пішов вгору. Мережа почала активно розвиватися, зросли прибутки, зміцнів колектив, а компанію почали поважати на вітчизняному ринку. Основним у своїй роботі Альона Осташинська вважає розвиток якісної та сучасної медицини у рідному місті.

– Найголовніше – ставитися до своєї справи з любов'ю. Творити добро, думати насамперед не про гроші, а про те, що ти даєш людям своєю роботою, – говорить Альона Станіславівна.

Вона знайшла й особисте щастя, з'явилася донечка Софія – маленька дівчинка серед вже дорослих синів. З її

появою у Альони ніби вирости крила, з'явилася нова мета, захотілося повернутись до роботи з дітьми. Як результат, у її компанії відкрилося відділення «Совенятко», у якому фахівці допомагають дітям із різними формами когнітивних, неврологічних порушень.

А сама Альона знову пішла вчитися: вступила на курс психології та дитячої нейропсихології, закінчила навчання на фахівця II рівня Томатіс-терапії.

– У моєму житті настала гармонія. Я люблю ту справу, якою живу, тих людей, які знаходяться поруч зі мною. Я дякую Богові, батькам, чоловікові, дітям, друзям, колегам за ту любов, яку вони мені дають і дозволяють давати їм!

ГАННА ВОЛОДИМИРІВНА ГОЛОВКО

«Акушери-гінекологи – це люди, максимально наближені до чуда зародження та появи нового життя. Я дуже люблю вагітних, їхні емоції після довгого очікування вагітності, після народження дитини, з кожною переживаю це знову і знову. Це неймовірно!»

ГАННА ГОЛОВКО –
ГОЛОВНИЙ ПОЗАШТАТНИЙ АКУШЕР-
ГІНЕКОЛОГ ДЕПАРТАМЕНТУ ОХОРОНИ ЗДО-
РОВ'Я ЗАПОРІЗЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ, ДИРЕКТОР
ЦЕНТ-РУ МЕДИКО-САНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ № 9, ПРАК-
ТИКУЮЧИЙ АКУШЕР-ГІНЕКОЛОГ. ЇЇ ПОВАЖАЮТЬ КОЛЕГИ,
ЦІНЮЮТЬ ПОСАДОВЦІ І ЛЮБЛЯТЬ ПАЦІЄНТКИ, ЯКИМ
ВОНА ДОПОМОГЛА ПІЗНАТИ ЩАСТЯ МАТЕРИНСТВА.

Народилася Аня у Вільнянську, в класичній радянській сім'ї: мама – вчитель, батько – службовець. Вона вдячна їм за безтурботне, яскраве, щасливе дитинство, у якому була школа з чудовими викладачами та вірними друзями, улюблені бальні танці, спорт.

Активна дівчинка встигала всюди: і чудово вчитися, і бути старостою класу, і писати сценарії для шкільних ранків, і навіть готувати концертні програми. Класом допомагали стареньким сусідам, як тимурівці: копали городи, прибирали будинки і навіть збирали підписи за мир!

За два роки до закінчення школи більше уваги Ганна стала приділяти навчанню й засіла за підручники з хімії та біології, щоб вступити до медичного інституту. Сумнівів із вибором майбутньої професії не було: у дитинстві їй довелося провести досить довгий час у стінах лікарні, де вона пройнялася роботою лікарів. Ці рятівники у білих халатах на її очах ставили дітей на ноги, полегшували біль та страждання. «І я так буду!» – вирішила для себе маленька Аня.

Окрім теоретичної підготовки, майбутня абітурієнтка в якості професійної практики два роки пропрацювала у місцевій багатопрофільній лікарні та поліклініці, де спробувала себе в реєстратурі та майже у всіх відділеннях.

За часів студентства також довелося попрацювати – і санітаркою та медсестрою, і у «Червоному хресті», ходила й по домівках робити уколи пацієнтам, здобула максимум різноманітного та різнопланового досвіду. І, незважаючи на важке матеріальне становище медиків на той час, ні разу навіть думка не промайнула зректися справи свого життя.

Спеціалізацією Ганна Володимирівна обрала акушерство та гінекологію, інтернатуру проходила у пологовому будинку № 3 міста Запоріжжя. Вона досі із теплотою згадує лікарів, своїх наставників, які зробили із неї, інтерна, справжнього фахівця. Потім була робота у п'ятому пологовому будинку (сьогодні Обласний перинатальний центр).

У цей же час Ганна Головка вступила до аспірантури і у 2009 році стала кандидатом медичних наук. Причому, захищатися поїхала до Київського Інституту педіатрії, акушерства та гінекології Національної академії медичних наук України. Блискучий захист кандидатської став беззаперечним доказом того, що її дисертація має вагу!

Цього ж року розпочалася її робота головним акушером-гінекологом у департаменті охорони здоров'я Запорізької міської ради. Обіймаючи адміністративну посаду, Ганна Володимирівна не покинула своїх пацієнтів, працюючи й вечорами, і вихідними. У 2021 році очолила Центр медико-санітарної допомоги № 9 і продовжує гінекологічну практику.

Всі кар'єрні успіхи були б неможливими без підтримки близьких людей: люблячого чоловіка та дітей. Їх у Ганни Головка троє: вже майже дорослі дочки-двійнята та молодший син.

– Я дуже люблю свою сім'ю! Найбільше задоволення у житті, коли вихідного дня вдається залишитися вдома, не мчати на виклик, а спокійно провести час усім разом: ми можемо гуляти, читати, малювати, готувати улюблені страви. Не важливо, чим ми будемо зайняті, важливо, що ми разом. І після такого щасливого вихідного дня з'являються сили на новий плідний тиждень.

ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА РУДОМАН

*«Справжнє призначення подорожі – це не місце на карті,
а новий погляд на життя!»*

РОБОТА З ЛЮДЬМИ
ТА ДЛЯ ЛЮДЕЙ – ПЕРШЕ ПРАВИЛО
УСПІШНОСТІ, ПЕРЕКОНАНА ГОЛОВА
ПОПУЛЯРНОЇ ТУРИСТИЧНОЇ КОМПАНІЇ
«ДІМОНА-АВІАТУР» ОЛЕНА РУДОМАН.

Народилася й виросла Олена у родині вчительки та міліціонера. «Синдром відмінниці» став серйозною рушійною силою на все її життя – вона завжди прагнула бути першою і кращою.

- Мені так хотілося, щоб батьки мною пишалися! І я дуже сумувала за ними, бо тато завжди був на службі, мама теж багато працювала. Та кожную вільну хвилину вони намагалися проводити зі мною та з братом.

Виховання у сім'ї було суворим, але справедливим.

- Ви уявляєте, як складно навчатись у школі, де викладає твоя мама? А для тата честь та совість, дисципліна й порядок – це була міра відповідальності перед суспільством! Батьки завжди були для нас прикладом.

Закінчивши школу із золотою медаллю, Олена вступила до Запорізького національного університету, на фізико-математичний факультет.

- У мене все було просто і зрозуміло: я хотіла стати вчителькою. Навіть після школи працювала вожатою. Але мрії про далекі країни та подорожі таки пов'язали моє життя з туристичною галуззю. І про свій вибір я ніколи не шкодувала!

Майбутній чоловік Олени навчався у сусідній школі, вони дружили з дитинства. А коли Ігор повернувся з армії, почали зустрічатись, і незабаром він запропонував Олені стати його дружиною.

- Наступного року святкуватимемо тридцятирічний ювілей нашого шлюбу. Ігор також займається бізнесом, наш новий напрямок – це внутрішній туризм. Ми побували в багатьох країнах, бачили сотні прекрасних готелів із цікавою інфраструктурою та грамотним менеджментом. Наразі отриманий досвід переносимо в Україну. Тож, якщо ви любите тепле Азовське море та цінуєте хороший сервіс, обов'язково приїжджайте до Приморська, на базу відпочинку «Дельфін». Будемо раді!

У Олени Миколаївни та її чоловіка є донька Даша та шестирічний онук Артем.

- У нас із донькою прекрасні стосунки, ми чудово розуміємо одна одну, а завдяки нашим спільним подорожам Даша з дитинства обрала для себе роботу саме у туристичній галузі.

На думку Олени Миколаївни, жінка має бути уважною та люблячою, ласкавою та доброю, тим паче якщо вона мама та дружина.

- Чоловік повинен повертатися додому з відчуттям, що на нього чекають, його люблять.

Тим не менш, сучасна жінка просто зобов'язана любити себе і знаходити час на хобі та захоплення. Важливою є і самореалізація: у творчості, бізнесі чи кар'єрі. А впевненості додасть досконала зовнішність, вважає Олена Миколаївна.

- Щоб бути прикладом для співробітників та для сім'ї, треба підтримувати себе у гарній формі. Я – за правильне харчування, за спорт та свідоме ставлення до свого тіла й духовного світу. Вже п'ять років поспіль я на цілий місяць їджу до Індії. Заняття йогою, біг, вегетаріанське харчування, медитації – це те, що робить мене кращою.

Олена Рудоман із вдячністю згадує свою першу наставницю – Віру Дмитрівну Дедову, яка призначила її, зовсім юну дівчину, на посаду директора своєї туристичної компанії.

- Я тоді навіть не уявляла, що так закохаюся в туристичний бізнес. Пропрацювавши декілька років, вирішила відкрити власну туристичну фірму. Тато підтримав, він завжди вірив у мене. І ось уже протягом 23 років туристична компанія «Дімона-Авіатур» є однією з найвідоміших у Запоріжжі.

Робота з людьми та для людей – це стало першим правилом успішності.

- Наразі туризм переживає непрості часи, оскільки саме наша галузь найбільше постраждала від пандемії коронавірусу. Ніхто точно не знає, що на нас чекає завтра, але мені, як і моїм колегам, хочеться вірити у краще. І сьогодні ми вже маємо чудові пропозиції для наших клієнтів. А «Дімона-Авіатур», як і раніше, буде гарантом надійності, перевіреної часом.

Олена Рудоман, звичайно, багато подорожує і, як справжня мандрівниця, повертаючись з однієї подорожі, одразу планує нову. У майбутньому хоче відвідати Нову Зеландію, Австралію, Мексику та Чилі.

- Можу впевнено стверджувати, що справжнє призначення подорожі – це не нове місце на карті. Це – новий погляд на життя!

Юлія Володимирівна Баришева

*«Ми маємо жити й діяти на два кроки вперед,
щоб запобігти небезпеці»*

ВОНА – СУПЕРЖІНКА,
ЖІНКА-ВОЇН, ЗАХИСНИЦЯ І РЯТІВНИЦЯ.
КЕРІВНИК ПРЕС-СЛУЖБИ ГУ ДСНС УКРАЇНИ
У ЗАПОРІЗЬКІЙ ОБЛАСТІ, ПОЛКОВНИК СЛУЖБИ
ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ.

Народилася Юлія Баришева у Запоріжжі, в сім'ї, яка славилася кулінарним мистецтвом.

– Ще моя прабабуся працювала кухаркою у священика, – розповідає Юлія Володимирівна. – Мама технолог приготування їжі, а тато і прикордонник, і кухар шостого розряду. Мама завжди готувала за технологією, а тато – від душі. Поваром я не стала, але залюбки реалізую сімейні традиції у себе на кухні.

У дитинстві Юлія могла стати балериною, і навіть пройшла відбірковий етап до балетної школи у Петербурзі. Але татко вважав, що віддавати шестирічну доньку у балетну школу з її жорсткими правилами – то занадто. І Юлія, закінчивши школу, реалізувала свою ще одну дитячу мрію навчитися шити й стала технологом швейного виробництва.

– Після Дніпропетровського політехнічного коледжу я шість років пропрацювала вчителем трудового навчання у школі, де навчалися особливі діти. Тиснути на них не можна, потрібен особливий підхід та гнучкість.

В цілому, наша героїня отримала три вищих освіти. Згодом Юлії Володимирівні запропонували посаду інспектора районного відділу освіти, і таким чином життя врешті-решт привело її до ГУ ДСНС – тоді ще, управління пожежної охорони у Запорізькій області, в якому вона служить вже 20 років.

– Після дванадцяти років цивільної трудової діяльності цілком випадково я потрапила в управління пожежної охорони у Запорізькій області (УДПО). Наша школа зайняла тоді третє місце у обласному «Місячнику безпеки», і нас запросили до музею пожежної охорони. Сьогоднішнім моїм колегам вдалося переконати мене в тому, що моє місце – з рятувальниками.

Юлія Баришева – досвідчена профі, зуміла подолати власні бар'єри, наприклад, пірнати на глибину, і знає службу, як свої п'ять пальців. Проте, складна та небезпечна робота не зробила її менш чуткою до чужого болю.

– Не можу змиритися, коли у пожежі гинуть діти, особливо з вини дорослих. Дуже тішуся, коли вдається врятувати лю-

дей з біди. Але! Краще попередити небезпечну ситуацію, ніж рахувати потім щасливі секунди. У рятувальників бувають ситуації, коли кожна секунда на вагу золота, бо та секунда відраховує тривалість людського життя.

Юлія Володимирівна не пробачає зрадництва, оскільки переконана: якщо людина зрадила один раз, вона піде на це знову й знову. Натомість, дуже цінує взаємодопомогу, без якої не обходиться жоден день її роботи.

– Наш колектив – це організм, який живе, розвивається і діє. І дуже важливо, щоб кожен з нас виконував якнайкраще свою частину спільної роботи, вмів підстрахувати товариша, вчасно підставити плече. Взаємозамінність та злагодженість – найкраща формула успішної роботи кожного колективу, тим більше якщо цей колектив – Служба з надзвичайних ситуацій.

З такою небезпечною професією Юлія Баришева не раз переживала екстремальні ситуації, здатні вивести з рівноваги. Тож навчилася облаштовувати власні зони комфорту й повного релаксу. Наприклад, любить вирощувати рослини, вони її тішать і заспокоюють. Ще бабуся говорила, що у Юлі «зелений палець», і що б вона не висадила у землю – все приймається і буйно росте. Робочий кабінет Юлії Баришевої нагадує оранжерею, не кажучи вже про красу, яку вона вирощує у себе на присадибній ділянці.

А ще відпочивати душею допомагають друзі, і заспокоює надійне плече люблячого чоловіка.

– У будь-якої людини мають бути близькі, на яких можна поклатися, як на себе. У мене багато друзів по всій Україні, але головна моя людина – це мій чоловік, якого я ціную і люблю. Що стосується мрій, то я вважаю, що спати треба лягати з мрією, а прокидатися – з метою. Так і намагаюся робити!

До речі, одна з поки що не реалізованих мрій Юлії Баришевої – зустріти свій день народження у Франції, адже вона народилася у День взяття Бастилії.

І мрія втілиться неодмінно!

НАТАЛІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА ЛОСЬ

«Рекламою треба жити. Клієнтів треба любити – більше, ніж себе. Ми щасливі, що спілкуємось із успішними людьми, які звертаються до нас, щоб розвивати свій бізнес. І ми знаємо, як їм допомогти»

ЗВІДКИ БЕРУТЬСЯ
УСПІШНІ ЛЮДИ? ВИРОСТАЮТЬ ІЗ
ЛЮБОВІ. ПРИГАДУЮЧИ СВОЄ ДИТИНСТВО,
НАТАЛІЯ РОЗУМІЄ, ЯК ЩИРО ПЕСТИЛА ЇЇ ВСЯ ВЕЛИ-
КА РОДИНА. МОЖЛИВО, САМЕ ЦЕЙ ЗАХИСТ СФОРМУ-
ВАВ ТАКУ ЯСКРАВУ, ВПЕВНЕНУ У СОБІ ЖІНКУ, ЗАСНОВНИ-
ЦЮ ПІАР-АГЕНЦІЇ «ЧЕТВЕРТА ВЛАДА», УСПІШНУ ДІЯЧКУ
УКРАЇНСЬКОГО РЕКЛАМНОГО РИНКУ НАТАЛІЮ ЛОСЬ.
НЕДАРМА Ж ПРЕКРАСНА МЕРІЛІН МОНРО ВВАЖАЛА,
ЩО «ВСІМ МАЛЕНЬКИМ ДІВЧАТКАМ СЛІД ГОВОРИТИ,
ЩО ВОНИ КРАСИВІ», – ЦЕ ДОПОМАГАТИМЕ ЇМ НА
ЖИТТЄВОМУ ШЛЯХУ.

Ким хотіла бути маленька гарненька дівчинка? Деякий час мріяла бути співачкою. А була – Снігуронькою у дитячому садочку та міс у літніх дитячих таборах. Вміла бути в центрі уваги та щиро радіти цьому...

А потім закінчилась школа, почалося студентське життя, була отримана вища освіта. Склався щасливий шлюб, у якому народилося двоє милих діточок – синок та донечка... «Така ж принцеса, як і мама?» – «Де там, ще краща!» І Наталія від цього у захваті. Вона ж з-під надійного татого крила ніби перелетіла під крило люблячого чоловіка, для якого найголовнішим був спокій коханої дружини.

Та жінки – завжди жінки. Мама Наталії якось порадила доньці: чи не час щось змінити? Розвивалось все доволі стрімко: вже з першої співбесіди у медіа-холдингу «Запоріжжє Медіа» Наталія повернулася додому із позитивною відповіддю: «Я виходжу на роботу!»

Лише завдяки її впевненості – у мене все вийде! – склалась ситуація, коли новенькій співробітниці вже через місяць запропонували перейти до піар-відділу. Її доброзичливе та дієве спілкування було гідно оцінено – і не тільки клієнтами, а й керівництвом.

Робота у піар-відділі запорізької редакції «Комсомольської правди в Україні» захопила новими можливостями. Спілкування із зірками шоу-бізнесу, з першими особами потужних підприємств та установ, зустрічі з представниками влади сприяли розкриттю її власного потенціалу і створенню оригінальних піар-проектів.

Сформувався досвід, який дозволив сказати собі: настав час для власного проекту! Народжена у 2007 році молода піар-агенція «Четверта влада» подолати всі складнощі становлення, пережила кризу і швидко зайняла гідне місце на медіа-ринку Запоріжжя.

Зорієнтована саме на клієнта, агенція стрімко розвивалась. Корпоративи, презентації, організація заходів до ювілейних дат підприємств та їхніх керівників – із запрошенням зірок шоу-бізнесу, професійним висвітленням у ЗМІ, з якісним супроводом події, створенням сувенірної продукції – все це надавало «Четвертій владі» непересічний досвід, дозволяло налагоджувати тісні зв'язки із задоволеними замовниками, розширювати можливості. Не тільки Запоріжжя, а й область, не тільки область, а й вся країна...

– Для мене завжди найважливішим була комунікація з людьми, щирість стосунків, чітке усвідомлення своїх задач. Ми шукаємо щось унікальне у кожному замовленні, намагаємось підкреслити індивідуальність кожного клієнта. Роками ми ретельно розвивали клієнтську базу – і тепер маємо величезну мережу вдячних замовників, з якими товаришуємо, вітаємо один одного із святами, цікавимося, як у кого справи, – говорить пані Наталія.

Якщо робота виконана якісно, вона завжди матиме продовження. Працюючи на ринку реклами, рекламу треба любити. А ще – любити людей, цінувати їх. Знаходити індивідуальні риси кожного замовника, вміти створювати його яскравий образ, формувати якнайкраще уявлення про нього, найліпше представляти його інтереси. І стати першими, кращими на ринку! Таке завдання поставила перед собою і перед своїм колективом Наталія Лось. Сьогодні репутація «Четвертої влади» та її імідж універсаль-

тус піар-агенції повного циклу. Це – рівень роботи, коли замовник отримує повний комплекс рекламних послуг: від створення іміджу до його реалізації. Тут і зовнішня реклама, й сувенірна та друкована продукція, і якісна інформаційна підтримка – і не тільки на місцевому рівні. А клієнт цінує можливість працювати із своїм персональним агентом, який миттєво реагує на будь-які зміни та дозамовлення. Так, якісне обслуговування піар-агенцією «Четверта влада» компанії «АТБ» триває вже протягом восьми років.

Європейські компанії, з якими співпрацює піар-агенція, обирають «Четверту владу» саме за такий рівень роботи – справи кожної з них веде індивідуальний менеджер із сформованою базою рекламного продукту. «Обслуговування повного циклу можна порівняти із супермаркетом, де швидко вдовольняється кожен запит, де не гається час на пошуки необхідного», – такий жіночий підхід Наталі чітко відображає принципи роботи рекламного ринку.

Такий самий – жіночий, люблячий – підхід дає прекрасні результати і на сімейній ниві. Наталія називає це «перехід ходу»: мовляв, твій хід, дитинко! І хоча син та донька Наталії Олександрівни обрали юридичну освіту, вони продовжують рухатися по життю в одному напрямку з мамою. Донька підтримує соціальні мережі агенції, син готовий допомогти у будь-якій справі. Перехід ходу – передача традицій сімейної любові, завзятості та щирості почуттів.

Успішний рух піар-агенції «Четверта влада» продовжується – у позитивному тренді. Є проєкти на майбутнє, є розуміння своєї унікальності на рекламній ниві, є бажання творити.

ної у своїх можливостях агенції дозволяють отримувати замовлення від серйозних європейських компаній.

– Всі етапи рекламної роботи я вже проходила особисто, тому підбирала людей і оцінювала можливості кожного з огляду на власний досвід. Так і склався успішний жіночий колектив, у якому кожна співробітниця вміє все. Мої дівчатка – універсали рекламної справи, кожне замовлення виконується вчасно та якісно. А гарна робота приносить справжнє задоволення! – передає емоції свого колективу Наталія Олександрівна.

Секрети роботи піар-агенції «Четверта влада» – ніби зовсім і не секрети. Треба просто розуміти, що саме потрібно замовнику, просто вміти його вислухати, налагодити довірливі стосунки. «Справа в тому, що клієнта треба любити більше, ніж себе», – а це вже, мабуть, не секрет, а талант Наталії Лось.

Вона завжди шукає можливості запропонувати найцікавіші та найсучасніші ідеї. Відвідуючи міжнародні виставки, Наталія завжди привозить звідти емоційні та практичні враження, які згодом креативно реалізує на вітчизняному рекламному ринку. Не всі новинки спрацьовують відразу. Та часто буває, що Наталія говорить замовнику: вам треба ось це! І чує радісне: а, точно!

Ще один із секретів успіху Наталії Лось: «Ми спілкуємося з успішними людьми, які звертаються до нас, щоб розвивати далі свій бізнес. І ми щасливі, бо знаємо, як їм допомогти».

Діючи у сучасному стрімкому світі, де дуже цінується швидкість доступу до послуг, «Четверта влада» має ста-

ВАЛЕНТИНА ОМЕЛЯНІВНА ЄРШОВА

*«Вдячна любов вихованців, їхні успіхи у житті та служінні Україні
– то мої найвизначніші нагороди»*

ЗАПОРІЗЬКИЙ СІЧОВИЙ
КОЛЕГІУМ ДЛЯ ЙОГО ДИРЕКТОРА
ВАЛЕНТИНИ ЄРШОВОЇ – ЦЕ СЕНС ЖИТТЯ,
ЦЕ ЇЇ МІСІЯ, ЇЇ ВИСОКЕ ПОКЛИКАННЯ. ТУТ ВИХОВУ-
ЮТЬ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ – ДІТЕЙ РОЗУМНИХ,
ТВОРЧИХ ТА НАЙПЕРШЕ – ПАТРІОТИЧНИХ.

Валентина Омелянівна народилась у Хусті на Закарпатті, у великій та дружній родині, де були люди хоча й різних професій, але одних високих чеснот, які хотіли, щоб їхні діти сміливо, відкрито і впевнено дивилися у майбутнє.

Із вдячністю пані Валентина згадує й учителів, від яких вона перейняла правило: дітям слід завжди говорити правду! Після школи юна хусянка вступила на історичний факультет Ужгородського університету. За радянських часів навчатися там було непросто: треба було оберегати власну позицію від впливу тодішніх трактувань історичних подій.

– Відчуття свободи або є, або його немає. Коли відстоюєш те, у що віриш, стаєш загартованим. Потрібно було багато читати, аналізувати, всьому шукати підтвердження. А головне – ні за яких обставин не зраджувати собі! – та-

кими були переконання Валентини Омелянівни змолоду, такому підходу до життя вона згодом вчитиме вже власних вихованців. Їх поділятиме і її чоловік та колега-однодумець Юрій Єршов.

Познайомилися вони у Львові, де Юрій Іванович навчався в інституті фізкультури. Йому, талановитому важкоатлету, пророкували успіхи у спорті. Тому подружжя переїхало до Запоріжжя, де були кращі умови для спортивної кар'єри. Запорізький край Валентина Омелянівна полюбила всім серцем відразу й назавжди. На роботу влаштувалася в українську, як говорили тоді, школу – в середню школу № 31, де 17 років пропрацювала вчителем історії. Те, як мало рідної мови звучало навкруги, дуже непокоїло молоду вчительку:

– У мене з'явилося величезне бажання добитися, щоб українська мова була, як і повітря, – скрізь!

У 90-х роках у Валентини Єршової та її однодумців – відомих у Запоріжжі громадських активістів, педагогів, письменників – виникла ідея створити нову, сучасну,

справді українську школу, де б виховувалися нові покоління українців – вільних духом та щирих серцем.

У 1992 році, вже у молодій незалежній Україні, це високе прагнення втілювалося в їхньому спільному дітищі: у Запоріжжі, в столиці козацтва, було створено Січковий колегіум – новаторський навчальний заклад, який мав одночасно і споконвічне ідейне коріння – філософію козацької педагогіки. Традиція, відбита у самій назві «колегіум», бере початок ще в XVI ст., коли була створена перша «братська школа». Від першого дня існування колегіум перебував під опікою Національного університету «Киево-Могилянська академія».

Вихованці Запорізького Січкового колегіуму не лише отримують всебічні знання, а й стають особистостями з широким світоглядом, з активною життєвою позицією.

Унікальність методик викладання та виховання, ретельно розроблених педагогами-новаторами колегіуму, дозволяє випускникам ставати державотворцями, для яких патріотизм – це спосіб життя.

Тут немає людей випадкових: колектив колегіуму – викладачі, діти, батьки – це одна монолітна сім'я. У розбудову закладу Валентина Омелянівна вклала і педагогічну та організаторську майстерність, і сили, й душу. Найбільшою підтримкою для неї завжди був чоловік – знайий вже в Україні та на Запоріжжі поет Юрій Ершов-Холодний. Одна за одною виходили його поетичні збірки, наповнені Любов'ю – любов'ю до рідної України, любов'ю до рідного Слова, любов'ю до Єдиної: «Я возніс тебе, як Евридіку, До небес возніс тебе, земну...», «Я вмер би від чорної муки, Якби не зустрілися ми...» Щирі поетичні рядки поет-педагог щедро дарував колегіантам-випускникам – на щастя, на добро. Як мудрий батько – дітям...

– Коли тебе всюди супроводжує велике кохання, то ніколи не злякають ніякі труднощі. Взаємна любов допомагала нам долати всі перепони, – з надзвичайною ніжністю, любов'ю і невимовною тугою говорить пані Валентина про своє щасливе подружнє життя.

У бутті людини, як у талановитій книзі, є моменти й безмежного щастя, і невимовної журби. І як палітурка тримає купи сторінки, так і окремі епізоди життя людини об'єднує любов. Запорізький Січковий колегіум, яким близько 30 років самовіддано, творчо і талановито керує Валентина Ершова, – це школа любові - любові до України, до людей. Саме це закарбовано назавжди у рядках Головної пісні однієї з найкращих шкіл Запорізького краю й усієї України - Запорізького Січкового колегіуму:

Для України, для добра
Ти, моя школа, світ відкрила...
Юрій Ершов-Холодний

ОЛЬГА КОСТЯНТИНІВНА БАРШАЙ

«Ми відкриваємо для молодого покоління майбутнє, де вони будуть не спостерігачами, а рушійною силою, де їхні знання та вміння будуть конкурентоздатними і потрібними»

ВЖЕ ПОНАД 30 РОКІВ

ОЛЬГА БАРШАЙ ПОВ'ЯЗАНА ІЗ ВСП

«ЗАПОРІЗЬКИЙ КОЛЕДЖ КОМП'ЮТЕРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НУ «ЗАПОРІЗЬКА ПОЛІТЕХНІКА». ОЧОЛИВШИ ЗАКЛАД У 2011 РОЦІ, ВОНА СПРЯМУВАЛА СВОЮ ЕНЕРГІЮ НА ТЕ, ЩОБ ВІН ПОСІДАВ ПІДНЕ МІСЦЕ СЕРЕД ФАХОВИХ КОЛЕДЖІВ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ.

Ольга Костянтинівна добре розуміє своїх студентів: свого часу вона також обрала для себе технічну спеціальність, закінчивши з відзнакою Запорізький індустріальний інститут і отримавши кваліфікацію інженера електронної техніки. Трудову діяльність у освітній галузі розпочала у 1988 році у Запорізькому технічному електронних приладів (сьогодні коледж комп'ютерних технологій).

За цей час коледж став для Ольги Баршай рідним. Вона приділяє велику увагу створенню оптимальних умов для постійного зростання його рівня. Серед пріоритетних напрямків розвитку коледжу виділяє два основних критерії: по-перше, якість професійної освіти має відповідати європейським вимогам та світовим стандартам, по-друге, мають бути задоволені потреби регіонального ринку праці. Вона аналізує тенденції і передбачає попит на спеціальності, оскільки знає, наскільки їхнім випускникам важливо бути конкурентоздатними і затребуваними. Задля цього у коледжі відкриваються популярні на ринку спеціальності, застосовуються нові форми підготовки спеціалістів.

– Ми працюємо над тим, щоб наші студенти отримували більш сучасні знання і щоб після закінчення коледжу не виїжджали за кордон, а залишалися в місті працювати на благо Запоріжжя, – наголошує Ольга Баршай.

Вона вміло поєднує раціоналізм із креативними підходами в управлінській та педагогічній діяльності. Результатом її наполегливих зусиль є оновлення сучасної матеріально-технічної бази, обладнання навчальних корпусів, відкриття нових комп'ютерних лабораторій, створення комфортних умов для навчання.

У коледжі не лише дають якісну професійну освіту, а й займаються всебічним розвитком молодого покоління. Працюють гуртки, спортивні секції, проводяться свята, тематичні конкурси, вечори відпочинку. Ольга Костянтинівна налагодила тісну співпрацю зі студентським самоврядуванням, підтримує його ініціативи і сама є генератором ідей: на базі коледжу проводяться регіональні науково-практичні конференції, благодійні фестивалі, святкові заходи місцевого та обласного рівня.

На життя Ольга Костянтинівна дивиться з оптимізмом. Будь-які труднощі – це лише привід наполегливіше працювати, адже вона звикла у всьому досягати мети. У стосунках з колективом та студентами дотримується чотирьох правил: бути щирою, доброзичливою, вимогливою та послідовною. Цей директорський підхід – запорука розкутої і одночасно ділової атмосфери у коледжі. Завдяки її демократичному стилю керівництва кожен учасник освітнього процесу має можливість для самореалізації, для ефективного викладання чи навчання.

Її досвід, мудрість, управлінські якості визнають колеги: у 2018 році Ольга Баршай обрана головою ради директорів фахових коледжів Запорізької області. За сумлінну працю,

досягнуті успіхи та особистий внесок у справу підготовки висококваліфікованих фахівців нагороджена нагрудним знаком «Відмінник освіти», Почесними Грамотами Міністерства освіти і науки України, Управління освіти і науки Запорізької обласної державної адміністрації, виконавчого комітету Запорізької міської ради та громадських організацій. У 2012 році Всеукраїнська громадська організація інвалідів «Союз Чорнобиль України» нагородила Ольгу Костянтинівну Почесним Орденом «За гуманність і милосердя». У 2019 році за значний внесок у розвиток освіти регіону їй було вручено Орден «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня.

ОЛЕНА ГРИГОРІВНА БАНЬКОВСЬКА

«Можливо все, на неможливе просто потрібно більше часу!»

КРЕАТИВНА ТА СИСТЕМ-
НА, ТАКТОВНА ТА УВАЖНА, ОЛЕНА
БАНЬКОВСЬКА СТВОРИЛА У ЗАПОРІЗЬКОМУ
КЛАСИЧНОМУ ЛІЦЕЇ ТАКУ ОСОБЛИВУ АТМОСФЕРУ,
В ЯКІЙ ЦІНЮЮТЬСЯ НЕ ЛИШЕ ВИСОКІ РЕЗУЛЬТАТИ
НАВЧАННЯ, А Й ШИРІ СТОСУНКИ МІЖ ПЕДАГОГАМИ ТА
ВИХОВАНЦЯМИ. І В ЦЬОМУ ПІДХОДІ РОЗКРИВАЄТЬСЯ ЇЇ
ЧУТЛИВА БАГАТОГРАННА ОСОБИСТІСТЬ.

– Моя улюблена фраза – «Знайди собі роботу до душі, і ти ніколи не будеш працювати», – зі щирою посмішкою говорить Олена Григорівна, якій вчительська праця дійсно приносить задоволення.

Майже весь її педагогічний стаж пов'язаний із Класичним ліцеєм: у 1992 році прийшла сюди працювати вчителем математики, а в 2010-му обійняла посаду директора. Під її

керівництвом ліцей стабільно знаходиться у переліку топ-100 шкіл України. В колективі її вважають демократичним керівником: вона поділяє й підтримує творчу ініціативу вчителів, їхнє прагнення до підвищення майстерності.

Тривалий час адміністративні справи Олена Григорівна поєднувала з роботою вчителя, викладаючи математику у класах математичного профілю. Щорічно її учні показували чудові результати, займаючи призові місця на олімпіадах та набираючи на ЗНО високі бали.

– Я люблю вчити дітей, спілкуватися з ними, я пишаюся, коли мої учні досягають своєї мети, – зізнається пані Олена. Про те, наскільки її справа вдячна, свідчать численні відгуки та подяки від батьків та випускників ліцею.

За свої досягнення як вчителя та як керівника навчального закладу Олена Баниковська нагороджена знаком «Відмінник освіти», грамотами, почесними відзнаками й подяками Міністерства освіти України, обласної та районної адміністрацій, міської ради. Як педагог має вищу категорію, звання «вчитель-методист». У 2020 році стала переможницею обласного конкурсу «Господиня свого краю».

Олена Григорівна перебуває у постійному творчому і професійному пошуку, і для неї це нерозривні процеси. Отримала другу вищу освіту – економічну, є активною учасницею тренінгів, семінарів, конференцій. Працюючи над собою, охоче допомагає колегам, ділиться багатим досвідом. Її професійні напрацювання регулярно стають матеріалами для авторитетних видань та презентуються на педагогічних виставках, конкурсах, фестивалях, де отримують найвищі нагороди.

Вона успішно реалізовує свої багатогранні здібності і в інших сферах. У складі команди вчителів з волейболу та настільного тенісу захищає честь ліцею на районному рівні, займається хореографією й бере участь у показових танцях на шкільних балах. Не чурається самоіронії, виступаючи на вчительських капусниках, а ще – пише ліричні вірші.

– Гете казав: «Вчать у тих, кого люблять». Коли діти бачать вчителів у нестандартних ситуаціях, вони краще розуміють нас і на уроках, бо ми стаємо цікавими для них, – пояснює Олена Григорівна, чому такою важливою є багатосторонність вчителя. Адже марно обмеження алмазів проводиться тільки іншим алмазом.

– Мені дуже подобається вислів мудрого Конфуція «Учитель і учень зростають разом». Учителство – це мистецтво, праця не менш творча, ніж праця письменника чи композитора, але більш тяжка та відповідальна. Бо вчитель виховує через спілкування, виховує свою особистість, своїми знаннями та любов'ю, своїм ставленням до світу, – говорить Олена Баниковська, проголошуючи тим самим високі вимоги, які виставляє до самої себе.

ДОЛІНА МИХАЙЛІВНА ШАЛЬМІНА

«Важливо залишатися Людиною у будь-яких ситуаціях»

ЖІНКА З РІДКІСНИМ
ІМ'ЯМ – ДОЛІНА – Ї НЕЙМОВІРНО
ЩИРИМ СЕРЦЕМ, ТАЛАНОВИТИЙ ПЕДАГОГ ІЗ
БАГАТИМ ПРОФЕСІЙНИМ ДОСВІДОМ. НЕЗМІННА
ДИРЕКТОРКА ЗАПОРІЗЬКОЇ ЄВРЕЙСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ
«ОРТ-АЛЕФ», ЯКУ ОЧОЛЮЄ ВЖЕ 28 РОКІВ ПОСПІЛЬ.

Доліна Михайлівна народилася у Житомирі, але зареєстрували дівчинку у Запоріжжі, давши їй ім'я на честь маминого дядька Давида.

- У єврейській традиції, називати дітей на першу букву імені дорогих чи значущих людей. Коли моя мама була вагітною, помер від воєнних ран її дядько. Його звали Давидом. І вона вирішила, якщо народиться хлопчик, то також буде Давид, а для дівчинки на «Д» було мало імен – Дарина чи Діана. На той час до сусідів приїхали родичі, і там дівчинку звали Долі. Це ім'я дуже сподобалося моїм батькам, то мене так і назвали.

У них була інтелігентна родина, мама працювала стоматологом, тато – юристом. Доліна зі старшою сестрою зростали у дружній та позитивній атмосфері. Батьки підтримували дочок у будь-якій життєвій ситуації, виховували їх гармонічними особистостями.

Після школи Доліна вступила до інституту, на факультет іноземної мови, який тоді був дуже затребуваним. Легко пройшла жорсткий конкурс – одинадцять осіб на місце! Отримавши диплом, працювала вчителькою у загальноосвітній середній школі. Доленосною для неї стала наступна подія.

- Сталося так, що мені довелося перевести доньку в іншу школу, на цьому наполягав мій чоловік, бо її почав дратувати сусідський хлопчик. Те, що в нашому суспільстві все ще, на жаль, присутній антисемітизм, не є таємницею. Ми обрали «Алеф». Директор гімназії сказав: «Я візьму вашу дівчинку, але тільки разом із вами!»

Донька вже давно виросла, стала лікарем, вона – кандидат медичних наук, мама двох діточок. А Доліна Михайлівна з того часу так і працює у гімназії «ОРТ-Алеф» і вже 28 років її очолює. Дуже любить свою роботу, незважаючи на її складності. Більше 10 років працювала вчителькою, декілька років завучем і вже 28 років – директором.

- Будь-яка робота, яку робиш якісно, складна, особливо вирішення адміністративних питань, робота з паперами. А з дітьми працювати завжди цікаво! Коли я прийшла у «Алеф», у нас було 130 учнів, а на сьогодні – 453. Звичайно, школі не вистачає площі. Проблематичним є й оформлення оренди приміщення. На все необхідні кошти! З іншого боку, ми вже 17 років співпрацюємо з Міжнародною організацією ОРТ (Освітні Ресурси та Технології), завдяки чому маємо сучасне технічне обладнання. І в ці тяжкі часи пандемії нам легше проводити якісне дистанційне навчання, ніж іншим запорізьким школам.

Цілком природньо, що єврейська гімназія «ОРТ-Алеф» має тісні зв'язки з державою Ізраїль, звідки до Запоріжжя приїжджають викладати вчителі івриту, носії мови. Гімназисти вивчають також історію Ізраїлю, культуру, літературу та писемність. І в цьому – заслуга, перед усім, директора гімназії.

Багато зусиль докладає Доліна Шальміна й для всебічного розвитку своїх вихованців. Піклування про майбутнє дітей, вважає вона, є першочерговим завданням і школи, і батьків. Особливо зараз, коли в життя дітей увійшли різноманітні гаджети.

- Ніякий гаджет не може замінити живого спілкування! Так, віртуальне життя вже частково стало нашим життям, але воно не має займати весь час. Батьки повинні спілкуватися з дітьми, передавати їм свої цінності. Паперова книга має залишатися в нашому житті і в житті дитини, не все можна загрузити! Критичне мислення залежить, у тому числі, і від наших

знань, розуму, освіти.

Доліна Михайлівна зізнається, що настільки віддаватися роботі не могла б без надійного тилу, який забезпечує її чоловік Олександр, доктор медичних наук, професор, напрочуд спокійна та інтелігентна людина. А з її неймовірно насиченим робочим графіком вільного часу практично не залишається.

- Часто моє дозвілля також пов'язане з роботою. Культурні походи на концерти, у театр, на природу ми організовуємо не лише з друзями, а й з колегами.

Доліна Шальміна вважає найціннішими людськими якостями доброту, чесність і гуманність:

- Я завжди говорю, що у будь-якій ситуації необхідно залишатися Людиною.

ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА ШАПОВАЛОВА

«Коли студентам віддаєш багато, відкриваєш їм своє серце, вони відповідають взаємністю. Скільки б тобі не було років, почуватися молодим та натхненним, тому що молодь заряджає енергією»

ЗАСТУПНИК ДИРЕКТОРА

З НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОЇ РОБОТИ

ЗАПОРІЗЬКОГО ЕЛЕКТРОТЕХНІЧНОГО ФАХОВОГО КОЛЕДЖУ ОЛЕНА ШАПОВАЛОВА МАЄ ЧИСЛЕННІ ПОДЯКИ ЗА ПРОФЕСІЙНІ УСПІХИ. АЛЕ НАЙГОЛОВНІШОЮ ОЦІНКОЮ РОБОТИ ДЛЯ НЕЇ Є ТЕ, ЯК СТУДЕНТИ ПРИКИПАЮТЬ ДУШЕЮ ДО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ, ЯКИМИ СПЕЦІАЛІСТАМИ СТАЮТЬ, ЯК РОЗКРИВАЮТЬСЯ ЇХНІ ТАЛАНТИ ТА ФОРМУЄТЬСЯ ЛЮДЯНІСТЬ.

Пані Олена народилася у сім'ї, де розмовляли і українською, і російською. Батьки працювали у річному порту Запоріжжя: батько головним диспетчером, мама – у відділі розрахунків. З цифрами дівчинка дружила з дитинства і хотіла бути вчителем математики.

Після закінчення школи вирішила вступати у Бердянський педагогічний інститут на вчителя початкових класів. У курортному місті й познайомилася з Володимиром, майбутнім чоловіком, який у подружньому житті стане разом із сином її вірною підтримкою.

Вже працюючи у початковій школі, Олена Миколаївна вирішила отримати ще й диплом вчителя української мови та літератури. Це рішення вважає доленосним, адже розвивати у дітей любов до рідної мови – це вкрай важлива місія.

Більше 20 років вона пропрацювала у спеціалізованій школі № 72 – спочатку вчителем, потім заступником директора з навчальної роботи. У 2011 році приєдналась до колективу Запорізького електротехнічного коледжу, і вже третій рік обіймає посаду заступника директора з навчально-виховної роботи.

Відокремлений структурний підрозділ «Запорізький електротехнічний фаховий коледж Національного університету «Запорізька політехніка» славиться і високим рівнем професійної освіти, і всебічним розвитком студентів. Тут навчаються випускники 9 й 11 класів. Про якість викладання свідчить той факт, що щорічно, починаючи з 2015 року, студенти коледжу перемагають в обласному конкурсі «Студент року», отримують стипендії Президента України, Верховної Ради України, міського голови Запоріжжя.

Окрім власне навчання, студенти мають можливість розвивати свої таланти, займатися спортом, цікаво та корисно проводити дозвілля.

– Ми проводимо конкурси, фестивалі, тематичні тижні, щоб наші хлопці та дівчатка могли розвиватися різнопланово, – говорить Олена Шаповалова. – І завжди спираємось на інтереси студентів. Нам всім дуже поталанило, що директор коледжу Євген Миколайович Рябенко завжди підтримує студентську спільноту і часто сам виступає ініціатором цікавих заходів.

Виховна робота у коледжі не припиняється навіть у специфічних умовах останніх двох років.

– Для мене є принциповим виховувати в студентах людяність, почуття «плеча», щоб вони могли розраховувати на товариську допомогу і щоб самі завжди були готові підтримати інших, – наголошує пані Олена.

Викладаючи гуманітарний предмет у технічному коледжі, вона переконалася: якщо знайти правильний підхід, то й «фізикам» буде цікава «лірика». Студенти, яким вона чи-

тає українську мову та літературу, добре проявляють себе на відомих конкурсах мовознавців та літературознавців – ім. П. Яцика та ім. Т. Шевченка.

Олена Шаповалова переконана: у електротехнічному коледжі студентів готують не лише до роботи, а й до життя, насиченого та цікавого.

– Я – за демократію, але не за анархію! Взаємоповага між викладачами та студентами – це основа нашої взаємодії. Мені завжди цікава думка молоді. Вона більш розкута й відверта, легко висловлює свою точку зору, розуміє, чого прагне, не боїться пробувати нове, кардинально змінювати життя. Це – задоволення, коли на твої пропозиції студенти відгукуються власним креативом і стають не об'єктом виховання, а свідомими патріотами рідного коледжу.

ІРИНА НОСІК

«Я завжди знала, що хочу спілкуватися і працювати саме з дітьми. Вони – справжні! Я їх глибоко розумію і дивлюся на виховання не як педагог, а як мама»

ІРИНА НОСІК СТВОРИЛА У ЗАПОРІЖЖІ УНІКАЛЬНИЙ ПРОСТІР ДЛЯ ВИХОВАННЯ І НАВЧАННЯ ДІТЕЙ – ДИТЯЧИЙ САДОК «ЩАСЛИВЕ ДИТИНСТВО» ТА ШКОЛУ HAPPY SCHOOL, ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС В ЯКИХ БУДУЄТЬСЯ ЗА МЕТОДИКОЮ МАРІЇ МОНТЕССОРІ. ДОПОМОГЛИ ЇЙ У ЦЬОМУ ЧОТИРИ ВИЩІ ОСВІТИ, ТРИ З ЯКИХ ПЕДАГОГІЧНІ, А ГОЛОВНЕ – ВЕЛИЧЕЗНИЙ ІНТЕРЕС ДО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ І, ЗВИЧАЙНО, ЛЮБОВ.

Від звичайних шкіл школи Монтессорі відрізняються за основними критеріями: повага до особистості дитини, заохочення до саморозвитку, врахування її інтересів, а також створення такого простору, у якому кожен малюк почувається у фізичній і психологічній безпеці. Тільки за таких умов ніщо не стримує розвиток дитини і не гальмує її тяги до нових знань.

– Допитливість, цікавість до світу – це основна «прошивка», з якою народжується кожна маленька людина. На жаль, при класичній освіті діти часто втрачають цей природний інтерес, стають пасивними, їхній світ звужується до екрану планшета чи смартфона, – зазначає Ірина Леонідівна.

Її інтерес до альтернативного навчання проявився давно, під час подорожі до Європи, коли Ірина побувала у незвичайному дитячому садку. Там до дітей ставилися шанобливо і м'яко, без авторитаризму. Спостерігаючи за цими малюками, вона все більше переконувалася у правильності такого підходу: всі дітки були спокійними, активними й товаришескими.

– Найважливіші роки у розвитку дитини – від народження до шестирічного віку, – говорить Ірина Леонідівна. – У цей час закладається інтелект, тому так важливо саме у дитячому садочку створити ідеальні умови для пізнання світу, не налякати, не надломити дитячу психіку. Оскільки у Запоріжжі досі не було особливого вибору дошкільних закладів, ми вирішили створити такий гармонійний дитсадок для своїх діток.

Щоб здійснити мрію, довелося багато вчитися, а потім ще й ламати суспільні стереотипи. Ірина Носік пройшла кілька рівнів навчання на курсах викладання методики для різних вікових груп в академії Відня, зараз навчається в центрі АМІ в Мюнхені. Вона бере активну участь у житті громади Монтессорі: виїжджає в інші школи та дитсадки-Монтессорі України в якості експерта і запрошує експертів з Європи у свої заклади, що дає безцінний практичний досвід.

Педагогічний колектив її дитсадка і школи підбирався дуже ретельно: усі вихователі і вчителі – молоді фахівці з вищою педагогічною освітою, не «зіпсовані» роботою в інших навчальних закладах. Багаторічний досвід свідчить: до роботи з дітьми можна допускати лише чисті душі, переважати сформовані стереотипи поведінки вкрай складно.

– Наші вихователі ніколи не кричать, не вичитують, не маніпулюють малюками, – наголошує Ірина Леонідівна.

У першій групі садочку «Щасливе дитинство» було усього шестеро малюків, проте «сарафанне радіо» посприяло її швидкому розширенню. Дітки підростали, наставав час йти до школи. Віддавати їх у звичайні заклади не хотілося, і пані Ірина вирішила створити ще й власну школу, у яку і перейшла вся дитсадкова група.

У пані Ірини троє своїх дітей. Старший вже 19 років, а двоє молодших навчаються у закладі Монтессорі.

Серед випускників Монтессорі-шкіл та садочків багато всесвітньо відомих осіб, які досягли верхівки влади та бізнесу й зберегли свою креативність і цілісність. Ірина Носік впевнена, що саме така методика піде на користь її дітям, і це допомагає їй долати нерозуміння та бюрократичні перешкоди, знаходити однодумців і йти до спільної мети: ростити дітей не для школи, вузу, суспільства, а для їхнього гармонійного, успішного та щасливого життя.

Юлія СЕРГІЇВНА ЯЛАНСЬКА

«Все, що підносить нам життя, врешті-решт, виявляється нам під силу. Я в кожній події шукаю позитивні моменти і, перш за все, відповідь на запитання «Для чого?», і знаю, що впоратися з поставленим завданням, стану сильніше і краще!»

ЮЛІЯ ЯЛАНСЬКА —
АВТОРКА МЕТОДИКИ І ВЛАСНИЦЯ
БРЕНДУ ТМ «BeGenius». ЛЮБЛЯЧА ДРУЖИНА
І МАМА ДВОХ ДОНЬОК, ЮЛІЯ ПОШИРЮЄ СВОЮ
ЛЮБОВ НА ВСІХ ДІТЕЙ, ЯКІ НАВЧАЮТЬСЯ В ЇЇ ЦЕНТРАХ,
А ЇХНЯ КІЛЬКІСТЬ ПЕРЕВИЩИЛА СІМ ТИСЯЧ
ПРОТЯГОМ П'ЯТИ РОКІВ.

До дванадцяти років Юля жила повним щасливим життям дитини, оточеної батьківською турботою. Улюблений ліцей, улюблені захоплення — математика й спорт. Але в один день життя перевернулося: не стало батька. Шок, траур, сльози, а потім — зовсім інше життя.

— Якось дуже швидко я відчула себе дорослою, зрозуміла, що дитинство закінчилося, прийшла пора ставати самостійною, — пригадує Юлія. — Мене і сьогодні переповнює почуття вдячності мамі за те, що вона завжди підтримувала мене у моїх починаннях. Коли ще у школі я захопилася дизайном нігтів, мама допомогла з курсами і матеріалами, а потім цікава справа стала приносити прибуток. Це був мій перший досвід самостійності!

Після школи вона вступила до Запорізького національного університету на економічний факультет, а отримавши ступінь

бакалавра, вирішила продовжити навчання:

— Коли постало питання, залишитися фахівцем чи здобувати ступінь магістра, я подумала, що у подальшому матиму право викладати. Так і сталося: отримані в магістратурі навички допомогли мені у роботі з дітьми та у розробці власної методики.

Шкільна любов до математики переросла у глобальний інтерес до логіки, секретів роботи мозку й пам'яті, до нейропсихології — все це пізніше й лягло в основу її нестандартних дидактичних підходів до навчання. Про власні курси розвитку дітей Юлія Сергіївна вперше замислилася під час пошуку відповідних гуртків для старшої дочки. Нічого яскравого, цікавого, спрямованого на розвиток дитячого інтелекту, знайти так і не вдалося, але вона не засмутилася і сприйняла це як шанс започаткувати свій власний напрямок.

У ті непрості часи Юлії Яланській дуже допомогла підтримка рідних, адже під час відкриття і становлення школи вона вже була мамою двох маленьких дітей, а навчання у ближньому зарубіжжі та у Туреччині, розробка власної методики, її обкатка і застосування займали весь її час. Зате методика вишла унікальна, ретельно перевірена на власному досвіді, однозначно робоча й цілком результативна!

На даний час нею розроблені й успішно впроваджуються у практику такі напрямки інтелектуального розвитку дитини: Ментальна арифметика і логіка «BeGenius», Швидкочитання й пам'ять «BeRead», Фінансова грамотність «BeRich». За подібною методикою діють і програми для дорослих — курси з поліпшення пам'яті і мислення, Фітнес для мозку «BeBest».

У Запоріжжі за методикою BeGenius працює вже одинадцять центрів з кваліфікованими тренерами, наймолодші з яких мають трирічний досвід роботи. Тут немає випадкових людей: спочатку тренерів прискіпливо підбирає сама авторка методики. Потім майбутній тренер протягом півроку освоює методику, здає іспит, отримує сертифікат, і тільки після цього допускається до самостійної роботи.

Незважаючи на зайнятість, раз на тиждень Юлія Сергіївна працює тренером: це допомагає не втрачати зв'язок з учнями, помічати вплив новітньої методики на інтелектуальний розвиток дітей, вдосконалювати ефективність навчального процесу. Також дуже надихає підготовка та проведення Олімпіад і Чемпіонатів у компанії «BeGenius», на яких діти розкривають себе по-новому.

— Успіхи вихованців — це моя постійна радість і натхнення, а вечори у домашньому колі знімають денну втому і надають сил і наснаги не зупинятися і йти далі, — говорить Юлія Яланська, магістр в галузі освіти і експерт розвитку дітей.

ТАМАРА ВІКТОРІВНА ЗУБКО

«Я живу за принципом «бачу мету – не бачу перешкод», завжди була пробливною й упертою і займалася тільки тим, що люблю»

ЦИРК – ЦЕ ВЕСЕЛОЩІ,
ЯСКРАВЕ ШОУ І, ЗВІСНО, ЧУДЕСА. І
ЖИТТЯ ДИРЕКТОРА ЗАПОРІЗЬКОГО ЦИРКУ
ТАМАРИ ЗУБКО ТОМУ ЯСКРАВЕ ПІДТВЕРДЖЕННЯ.

Тамара єдина з усієї своєї родини відчула потяг до мистецтва, причому такий сильний, що жодні перепони не зламали її наміру. Вона народилася у післявоєнний час у Первомайську Миколаївської області. Весь Союз був як одне

велике будівництво, на якому й зустрілися її батьки: мама, будівельник-каменярь, і батько, тесляр.

Найцікавіше у дитинстві Тамари відбувалося поза школою: вона дуже любила читати, захоплювалася ляльковим театром, хореографією, у секції спортивної гімнастики здобула перший дорослий розряд.

Зустріч із цирком була випадковою: у восьмому класі їй на очі потрапило оголошення про набір до циркової студії. Під час навчання в студії Тамара зрозуміла, що у цирку поєднується все, що вона вміє та любить: силова підготовка, гнучкість, артистизм. Щоб тренер помітив її жагу виступати, майбутня артистка без страховки забралася на трапецію і виконала небезпечний елемент. Дивом не зірвалася, зате тренер таки звернув на неї увагу!

За два місяці дівчинка вже мала готовий номер на трапеції. Але коли вдома заїкнулася, що після школи хоче вступити до естрадно-циркового училища, батьки сказали своє тверде та однозначне «ні!». Довелося підкоритися їхній волі і піти вчитися у нудний технікум, потім все ж кинути навчання, за рік змінити декілька нелюбих робіт – і водночас із азартом та величезним бажанням продовжувати займатися у цирковій студії.

І тут сталася випадковість! До Первомайська приїхав цирк на сцені, гімнаст якого напередодні травмувався, тож потрібна була термінова заміна. Звісно, Тамара й стала тією заміною. А потім із радістю погодилася на запрошення виступати з цирковим колективом. І тут навіть батьки здалися й відпустили доньку гастролювати по всьому Союзу.

За двадцять років роботи Тамари Зубко у Київській дирекції пересувних циркових колективів чого тільки з нею не траплялося, і доброго, а часом і неприємного. Вона стала професійною повітряною гімнасткою, була й ведучою вистави, постійно навчалася та вдосконалювала майстерність. Якось отримала серйозну травму, але згодом відновилася й знову вийшла на арену.

Потім вивчилася на режисера цирку у Київському театральному інституті ім. Карпенка-Карого. Після цього декілька років возила колективи вже як адміністратор і художній керівник. Під час кочового життя було багато пригод та складних ситуацій, але поряд завжди був коханий чоловік, який відповідав за технічну сторону діяльності трупи.

З листопада 2013 року Тамара Вікторівна керує Запорізьким цирком. Дякуючи її професійності, наполегливості та відповідальності вдалося здійснити цілий комплекс новацій. Це й осучаснення циркових програм, і покращення матеріально-технічної бази, і вдосконалення публічної реклами. В результаті цієї системної та наполегливої роботи середньорічна відвідуваність вистав зросла з 10-15% до 55-60%, а у прем'єрні та святкові дні часто буває аншлаґ.

Тамара Зубко переконана: сучасний цирк не лише вистава для дітей – це естетичне задоволення для всіх! І циркове шоу на сьогодні – єдина композиція, що складається з номерів із загальною художньою ідеєю.

– У цирку божевільний ритм життя, у нас же понад сто співробітників, і всі емоційні, зі своїм характером! Керувати таким колективом одночасно і складно, і цікаво. Ми півроку притиралися, оцінювали один одного, допоки не з'явилися реальні результати тих змін, які відбулися у цирку з моїм приходом. Зате зараз живемо душа в душу і будемо грандіозні плани на майбутнє!

ЖАННА АНАТОЛІЇВНА ЛІЩИНСЬКА

*«Кожна людина має право на увагу до себе і на те, що їй
обов'язково прийдуть на допомогу. Я – приходжу!»*

ПРО ЦЮ ЖІНКУ ЇЇ

БЛИЗЬКА ПОДРУГА, ЗАПОРІЗЬКА

ПОЕТЕСА НАТАЛІЯ ЛІТОШ, ГОВОРИТЬ ТАК: З
ЖАННОЮ ПІШЛА Б І У РОЗВІДКУ, І НА КРАЙ СВІТУ.

ВТОРИТЬ ПОДРУЗІ СВОЇМ ХАРАКТЕРОМ І САМА
ЖАННА ЛІЩИНСЬКА, ГОЛОВНИЙ СПЕЦІАЛІСТ-
ЮРИСКОНСУЛЬТ СЕКТОРУ ДІЛОВОДСТВА ТА ОРГАНІЗА-
ЦІЙНО-КАДРОВОЇ РОБОТИ ДЕПАРТАМЕНТУ СПОРТУ,
СІМ'І ТА МОЛОДІ ЗАПОРІЗЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ.

Її тендітні руки вправляються із безліччю справ. Донька
вчительки та агронома, Жанна пишається своїм походжен-
ням, розуміється на сільському господарстві – не дарма ко-
леги називають її «бариншня-селянка». Та й її життєвий устрій
дуже нагадує розпорядок життя на селі.

– У мене ранок починається о п'ятій, а спати лягаю у кра-
щому випадку після десятої, – сміється Жанна Анатоліївна.

Завдяки наполегливій вдачі й сильному характеру випуск-
ниця сільської школи, срібна медалістка, самотужки отрима-
ла і спеціальну, і вищу освіту й стала авторитетним юристом.

Якщо попросити її розставити свої життєві пріоритети,
вони вишикуються так: сім'я, друзі, робота.

Що стосується службових обов'язків, то тут для Жанни Лі-
щинської головним є людина, яка до неї звернулася: у всьо-
му треба ретельно розібратися і обов'язково знайти мож-
ливість допомогти. І знаючи її характер, з великою часткою
ймовірності можна стверджувати, що вона допоможе навіть
там, де це майже неможливо. Кожна людина потребує уваги,
стверджує вона, і глибоко занурюється у кожную проблему, з
якою до неї звертаються.

Щодо друзів – тут найкраще сказала Наталія Літош.

А щодо дітей – про них своїм життям промовляє сама
Жанна Анатоліївна. Діти – найцінніше у житті кожної матері.
А якщо їх четверо, як у Жанни? А якщо двоє з них виросли
під опікою? Таке під силу тільки жінці, яка має поруч міцне
та надійне плече вірного, люблячого чоловіка і живе за прин-
ципом «Своїх не полишаємо!». Це у Жанни від мами, яка 53
роки вчила математиці дітей, опікувалась усією родиною,
допомагала доньці рости онуків... А любов до природи, до
сільського ритму життя – то вже від тата.

І вже не дивуєшся, що, маючи двійко своїх дітей – малень-
ку Софійку та старшеньку Даяну, – родина Ліщинських спіль-
ним рішенням, прийнятим вісім років тому, взяла під опіку ще
й Сашу та Юлю. Ніхто в їхній сім'ї вже й не згадає про пере-
житі тоді труднощі та подолані ревності. Єдине, про що слід
сказати, – про цілком дорослий вчинок 14-річної Даяни, яка
просила прийняти дітей до їхньої родини, у якій так добре
та тепло жити! І дітей дійсно прийняли, як рідних, а зовсім
скоро на запитання Даяни «Я, мамо, не розумію, хто більше
твої діти?» – Жанна Анатоліївна щиро відповіла: «Всі ви мої
діти, доню!»

Троє старших вже виросли. Отримала медичну освіту
Даяна. Саша обрав для себе військову кар'єру, він вже лей-
тенант, цілком самостійна людина. Дорослішає, обирає жит-
тєву дорогу і Юля.

Сонечком сясє щасливим батькам Софійка – творча, жит-
терадісна дитина, яка об'єднує всю родину. Із захопленням
відвідує дитячу театральну студію «Свія», зіграла вже не
одну роль у виставах.

Ключове значення у житті жінки мають діти, переконана
Жанна Ліщинська.

– Діти виросли, опіка закінчилася, але ж життя продов-
жується! І мої діти завжди повертаються до рідного дому, бо
знають, що тут їх люблять, про них думають і на них завжди
чекають.

МАРИНА ВАСИЛІВНА ЛОГІНОВА

«Результат – це найбільш надихаюча річ! Коли порівнюєш результати своєї роботи з тими, що було до цього, відчуваєш, як поповнюється запас сил і хочеться працювати ще більше»

ГЕНЕРАТОР ІДЕЙ ТА
РЕТЕЛЬНИЙ ВИКОНАВЕЦЬ – ЦЕ ПРО
НЕЇ. ПРОФЕСІОНАЛІЗМ І ОСОБИСТА
ЗАВЯТІСТЬ ДОЗВОЛЯЮТЬ МАРИНІ ЛОГІНОВІЙ,
ПЕРШОМУ ЗАСТУПНИКУ КИРИЛІВСЬКОГО
СЕЛИЩНОГО ГОЛОВИ, ВИКОРИСТОВУВАТИ ЦІ ЯКОСТІ
НАЙКРАЩИМ ЧИНОМ ДЛЯ СВОЄЇ ГРОМАДИ.

У виконавчому комітеті селищної ради Марина Логінова працює з 2002 року. До цього вона спробувала себе у приватному секторі, але робота юристом саме у місцевому самоврядуванні захопила її по-справжньому. У 2015 р. Марину Василівну було призначено на посаду першого заступника селищного голови. У неї надзвичайно широке коло обов'язків, адже заступників у голови всього двоє. Мовою офіційних паперів, вона опікується соціально-економічним розвитком, тобто відповідає за дуже широкий спектр питань – від бюджету до благоустрою.

– Мені завжди подобалось працювати юристом. Тепершня робота, звичайно, також має зв'язок з правом: ми багато працюємо з документами, тож потрібно добре розумітися у законодавстві. У моїй нинішній діяльності мене найбільше заохочує, що я можу побачити реальні результати своєї праці, – розповідає Марина Василівна. – І я можу відверто й однозначно сказати: свою роботу я люблю! Кожна людина має любити те, що робить, і тоді вкладені нею зусилля будуть плідними. Механічне ж виконання обов'язків не приносить користі.

Про Кирилівську ОТГ вона говорить з двох позицій: як людина, що багато років живе у Кирилівці, і з професійної точки зору.

– Коли я була ще маленькою, ми жили в Луганській області, і влітку я часто приїжджала до бабусі. А з тринадцяти років живу тут постійно. Мені здається, що я любила море завжди. І чим далі, тим більше люблю... – зізнається Марина Логінова. Її щира закоханість в Азовське узбережжя підживлює її ентузіазм як посадовця.

Тривалий час працюючи у місцевому самоврядуванні, вона з абсолютним знанням аналізує стан справ у курортній зоні і професійно прогнозує перспективи її розвитку.

– Ми маємо найбільшу протяжність Азовського узбережжя: тут сформована єдина прибережна курортна зона завдовжки майже 15 кілометрів. У нас є цілком реальні перспективи для успішного розвитку. Головне, щоб не було непереконливих природних перепон, а з усім іншим ми обов'язково справимось!

Щоб усвідомити, наскільки різноплановою й відповідальною роботою займається Марина Василівна, потрібно уявити: під час курортного сезону населення ОТГ збільшується у сотні разів! Влітку Кирилівка приймає понад два мільйона туристів. Тобто, із громади з населенням у шість тисяч жителів перетворюється фактично на середній обласний центр.

– У літній період наша робота стає дуже напруженою: велику кількість людей потрібно забезпечити медичною допомогою, залучити правоохоронців для охорони громад-

ського порядку, іноді доводиться вирішувати питання й на державному рівні.

З кожним роком у Кирилівці з'являється все більше туристичних магнітів – оригінальних об'єктів арт-інфраструктури. Нові фонтани, романтична алея парасольок, маяк, реконструйована центральна площа додають відпочинку ще більше барв. У останні роки зусилля місцевої влади спрямовуються ще й на те, щоб подовжити туристичний сезон, зробити його більш цікавим. За ініціативою Марини Логінової проводяться різноманітні фестивалі та змагання, які стають до вподоби і любителям активних розваг, і цінителям традиційного дозвілля. Низка масових заходів тепер починається з травня і триває до жовтня включно. Зокрема, у жовтні громада встигла провести Всеукраїнські змагання з віндсерфінгу «Кирилівський марафон-2021».

– Цього року, в липні, ми вперше провели Фестиваль ву-

личної їжі і отримали багато добрих відгуків. Мені дуже хочеться, щоб перебування на морському узбережжі для наших гостей було цікавим, щоб вони запам'ятали Кирилівку різноплановою. Щоб приїжджали до нас не лише влітку, а якомога частіше і в різні сезони, – говорить Марина Василівна.

За кожним таким заходом стоїть велика робота: щоб пройти шлях від ідеї до реалізації з продумуванням безлічі дрібниць, яскравих ідей потрібно багато сил, креативу, адже необхідно пропонувати гостям не просто цікавий, а різнобарвний, стильний, сучасний, атмосферний захід.

– Я вдячна тим людям, які працюють поруч зі мною. І не просто відпрацьовують свої 40 годин на тиждень, а прагнуть більшого.

Бажання працювати на повну, підходити до завдань неформально Марина Логінова дуже цінує в людях. Адже її власна енергійна вдача постійно змушує шукати нових шляхів, нових можливостей. Вона регулярно відвідує конференції, семінари, тренінги, щоб навчитися новому – тому, що буде ефективним і для Кирилівської громади. Її професійне «хобі» – участь у грантових програмах, завдяки чому громада вже отримала мільйони гривень і від Державного фонду регіонального розвитку, і від міжнародних організацій.

Наприклад, у Охрімівці з'явився сквер завдяки проекту «Дерево майбутнього», в межах реалізації Програми ООН із відновлення та розбудови миру за фінансової підтримки Європейського Союзу. За цією ж програмою проведено освітлення вулиці Коса Федотова. А за сухими словами «проект», «благоустрій» ховаються місяці наполегливої роботи, результатом якої є нові дитячі та спортивні майданчики, школи, дитячі садочки, будинки культури – сучасні й комфортні. А це – посмішки дітей, їхня безпека, позитивні

емоції дорослих.

Одним із найуспішніших та масштабних проєктів була повна реформа шкільного харчування, яка почалась ще до того, як стала мейнстрімом. Ідея повністю перезапустити систему здавалась аж занадто амбітною: потрібно було вкласти значні кошти в реконструкцію харчоблоків та їдальень, у придбання нових меблів та обладнання, розробити і відпрацювати нові логістичні, організаційні схеми. Але все вдалось зробити так, як і планувалося: наразі всі без винятків школярі отримують гаряче харчування, незалежно від статків сім'ї. А в Азовській школі навіть працює шведський стіл! Жителі ОТГ вважають проєкт найсоціальнішим і дуже ним задоволені.

– Дуже хотілося, щоб діти харчувались якісно, – пояснює Марина Василівна. – Щоб у шкільних їдальнях годували і смачно, і корисно, і в комфортних умовах. Адже це діти – і їм потрібно давати найкраще!

У команді Кирилівської селищної ради звикли працювати на перспективу. Тому зараз йде активна робота над розробкою проєкту каналізування та водопостачання у Кирилівці, ведеться будівництво великого позасезонного спортивного комплексу, який дозволить проводити змагання різних рівнів не лише у літній період, а значить, сприятиме розвитку туризму.

– Мені подобається бачити прогрес, отримувати схвальну оцінку від людей, адже це найбільший стимул і підтвердження того, що працюємо ми не даремно, що йдемо вірним шляхом! – наголошує Марина Логінова.

НАТАЛЯ БОРИСІВНА БУРЗАЄВА

*«Обов'язково мрійте! Мрії дають нам ідеї,
які допомагають рухатися вперед!»*

П'ЯТЬ ВИЩИХ ОСВІТ ТА
ВІДПОВІДАЛЬНА КЕРІВНА ПОСАДА
У 32-РІЧНОЇ МОЛОДОЇ ВРОДЛИВОЇ ЖІНКИ
— ЧИ ЦЕ МОЖЛИВО ВЗАГАЛІ? БАГАТО ХТО НЕ
ЗМОЖЕ В ТАКЕ ПОВІРИТИ. АЛЕ ТАКА ДИВО-ЖІНКА
ІСНУЄ — ЦЕ ДИРЕКТОР БАГАТОПРОФІЛЬНОЇ ЛІКАРНІ
VITACENTER НАТАЛЯ БУРЗАЄВА.

В дитинстві Наталя, донька військового та медика, мріяла бути лікарем-нейрохірургом та навіть досконало вивчила назви всіх кісток людського скелету. У юному ж віці погляди щодо вибору майбутньої професії у Наталі дуже змінились. Вона вже не планувала пов'язувати своє життя з медициною, а до вподоби їй були математика та аналітика, біологія та хімія. Мати Наталі сподівалася, що донька все ж таки обере професію лікаря, і дівчина навіть здала вступні іспити до Національного медичного університету імені О.О. Богомольця. Іспити Наталя здала успішно, але мамі в цьому не зізналася. Їй хотілося розвиватися в іншому напрямку. Наталя вступила до будівельної академії на спеціальність «Комп'ютерна інтеграція та автоматизація виробництва». І вже у процесі навчання зрозуміла, що однієї освіти у цьому надзвичайно мінливому світі буде недостатньо.

Юна дівчина вирішила опанувати ще одну професію — фінансиста — і невдовзі почала працювати в банку. Згодом надійшла пропозиція від клініки VITACENTER — енергійній та розумній дівчині запропонували перевіряти звіти лікарні, а потім довірили їй більш масштабні проєкти. І тепер Наталя Борисівна — керівник цієї багатопрофільної клініки, де кожен день йде боротьба за здоров'я та життя людей. Очолювати велику медичну установу досить нелегко. Це велика відповідальність і напруга, а ще постійне навчання та розвиток. Але Наталя Бурзаєва ще з дитинства звикла наполегливо працювати над самовдосконаленням.

— Я дуже люблю вчитися, а моє улюблене заняття — читати книжки. І саме паперові книжки, не електронні. Мені подобається торкатися книг, подобається запах та шелест паперових сторінок. Любов до читання — це в мене від бабусі. Коли влітку приїжджала до неї в гості, практично весь час читала, — розповідає Наталя. — Мої улюблені книжки «Малень-

кий принц» Екзюпері, «Аліса у Дивокраї», романи Ремарка та багато інших художніх творів надихали мене на подальше навчання, і я з великим задоволенням продовжую опановувати нові знання. Я здобула освіту за фахом «Управління персоналом» та «Менеджмент», а ще — це моя особлива гордість! — два роки тому отримала диплом академії МВІ. Я мріяла про це років з двадцяти, але то було недешеве «задоволення». Здійснити мрію допоміг мій чоловік. Він мене підтримував, і в мене все вийшло. Всі ці отримані знання, безперечно, дуже допомагають мені у роботі.

Чоловік Наталі є для неї і другом, і однодумцем. Познайомились молоді люди у спільній компанії друзів і, як доволі

часто буває, при першій зустрічі зовсім не сподобались один одному.

– Якийсь дивний, подумала я тоді, – пригадує Наталя. – Я йому теж здалася досить замкнутою людиною. Але згодом ми стали більше спілкуватися, і виявилось, що у нас доволі схожі смаки та погляди на життя. Вирішальним став сумісний похід у кіно. Це була відома фантастична кінострічка, після обговорення якої ми й вирішили, що ми – пара.

Родина полюбляє прогулянки на природі, кататися на велосипедах, подорожувати Україною. Наталі дуже до вподоби Львів взимку – засніжені вулиці Старого міста Лева, його незрівнянна архітектура, затишні кав'ярні та смачна їжа. Восени та навесні подружжя зазвичай планує подорож до Карпат, а улюблені курорти влітку – Бердянськ та Одеса.

– За кордон виїжджаємо рідко, бо і у чоловіка, і у мене дуже щільний робочий графік, – говорить Наталя.

Працює Наталя Борисівна справді багато. Робота – це як друга сім'я, вважає вона і, зі свого боку, дуже приспівлює слідкує за всіма процесами в клініці.

– Працювати директором – це не просто сидіти у зручному кріслі та роздавати вказівки. Перш за все, це відповідальність, яку ти несеш за велику кількість співробітників та за працездатність закладу в цілому, – пояснює Наталя. – Я людина педантична, тому намагаюся ретельно вивчати всі проблеми та потреби клініки. А це і робота устаткування, і комфорт пацієнтів, і багато чого іншого. Саме тому зараз я живу життям клініки. Нема такого, щоб я вийшла з роботи і зараз же про неї забула. Якщо треба, продовжую працювати і вдома. Для співробітників я доступна цілодобово, оскільки вважаю, що директор повинен знати про все. Адже ми працюємо з людьми, з їхнім здоров'ям та життям. Одночасно з тим, завжди прислухаюся до думок своїх колег і надаю їм можливість приймати самостійні рішення. Вважаю, що така довіра спонукає людей бути більш відповідальними та викликає прагнення розвиватися, рухатися вперед, вдосконалюватися у професії. І коли бачу, як горять очі моїх співробітників від того, що пацієнт подолав хворобу, – моє серце дуже радіє, адже це доводить, що ми все робимо правильно!

Сучасну проблему незадовільного стану здоров'я українців Наталя Борисівна вбачає у відсутності культури періодичних профілактичних оглядів. Сама вона є прихильницею здорового способу життя і вважає, що пропагувати такі огляди треба з дитинства, щоб людина хоча б раз на рік приходила до лікаря на повне обстеження. Бо, на жаль, велика кількість пацієнтів звертається в клініку, коли вже запізно і неможливо врятувати здоров'я та життя.

І тому головна порада від директора VITACENTER – вчасно звертатися до лікарів та слідкувати за своїм здоров'ям. Адже запобігти хворобі легше, ніж потім лікуватися. А ще Наталя вважає, що обов'язково потрібно мріяти, навіть якщо ця мрія здається оточуючим смішною та нездійсненною.

– Обов'язково мрійте! Мрії дають нам бажання та ідеї, як їх здійснити, допомагають рухатися вперед, шукати способи розв'язання задач. І коли нарешті все виходить – це таке щастя та позитивні емоції, які неможливо ні з чим порівняти. А позитивні емоції, як відомо, покращують самопочуття та подовжують життя.

Наразі Наталя Бурзаєва мріє разом із своїм чоловіком побудувати великий дім. Чому великий? А щоб там помістився білий рояль, адже вона любить грати на фортепіано. І щодо «успішного успіху»: ця дивовижна жінка абсолютно переконана, що запорукою життєвих перемог є цілий комплекс факторів. Це й навчання, і безперервне самовдосконалення, і підтримка рідних та близьких – тобто, увесь ланцюжок подій, який дає людині можливість розвиватися. От тоді і приходиться успіх!

ОЛЕНА ВАЛЕРІЇВНА КРИВОРУЧКО

*«Потрібно бути чесним у ставленні і до себе, і до інших, інакше не буде гармонії ні внутрішньої, ні з навколишнім світом.
Я люблю людей, я хочу їм допомагати й нести добро»*

НА ЗАПИТАННЯ,
СКІЛЬКИ У НЕЇ ДІТЕЙ, ОЛЕНА
КРИВОРУЧКО МОЖЕ ПРАВДИВО ВІДПОВІСТИ:
ТРОЄ – СИН, ДОНЬКА ТА ОФТАЛЬМОЛОГІЧНИЙ
ЦЕНТР «ПРОЗРІННЯ», ЗАСНОВНИЦЕЮ ЯКОГО ВОНА
Є. ЯК СПРАВЖНЯ МАМА, ВОНА ЗАВЖДИ ПІДТРИМУЄ
ТА ЗАХИЩАЄ СВОЇХ ДІТЕЙ.

Але спочатку вона навіть не уявляла, що її життя буде пов'язане з медициною. Хіба що у дитинстві, коли лікувала кішок та собак, любов до яких зберігає й досі. Та якби тридцять років тому почула про офтальмологію як про справу свого життя, то дуже б здивувалася. Олена Валеріївна довго шукала своє призначення.

— Я народилася у звичайній сім'ї, батьки працювали на Запорізькому електровозоремонтному заводі. У доросле життя вступала без жодного капіталу. У мене не було нічого, окрім природної порядності й чіткого бажання бути незалежною, — пригадує вона.

Одразу після школи працювала на заводі, згодом пішла у декретну відпустку — у 1984 році народився син Антон. Навіть коли він був ще зовсім крихіткою, Олена намагалася заробити: вклавши синочка спати, бігла на сусідню пошту сортувати газети. Але цей приробіток не давав стабільності. Вийшовши з декрету, влаштувалася у Центральний будинок побуту. Сумнівалася, чи приймуть, бо фахової освіти не мала, хоча в'язати вміла дуже якісно. Та все склалось якнайкраще: вона не лише отримала роботу, а й швидко була підвищена, оскільки проявила здібності до комунікації з людьми і ефективної організації робочого процесу. А після народження доньки Насті повністю зосередилася на підприємстві — гуртовій та роздрібній торгівлі, — ставши однією з першопрохідців на Запоріжжі.

«Лихі 90-ті» для Олени Валеріївни не просто влучний вираз, то були дійсно жорстокі часи, в яких займатися бізнесом було страшно і навіть небезпечно. Проявити слабкість означало втратити все. Зараз про це не прийнято згадувати, але й ігнорувати історію немає сенсу.

— Мені бувало страшно, і в той же час, як це не парадоксально, я була безстрашною. У мене завжди був всередині стрижень, бо якщо його немає, то вижити в тих умовах було б неможливо.

Цей стрижень є спадковим. Її бабуса Міля працювала на «чоловічих» посадах, і її ділові якості передалися онуці. Загартували й шкільні роки. Оленці довелося змінити чотири школи, і всюди треба було знайти своє місце в новому колективі, завоювати авторитет у вчителів і однокласників. Для маленької дівчинки це справжній виклик, і саме в таких ситуаціях сформувався Оленчин характер. А у дорослому віці на цю міцну базу лягла найсильніша мотивація не схилитися перед труднощами — відповідальність за дітей.

— Я завжди пам'ятала, що повинна створити їм майбутнє, дати вищу освіту. Я — мама, яка піде на все заради дітей. Я — мама-друг, яка завжди підтримає і захистить. Бували різні ситуації, адже ніхто мене не вчив виховувати дітей, та любов завжди перемагала. Я намагалася виховати їх вільними та незалежними людьми, бо переконана, що кожен повинен займатися тим, що йому подобається, і має сам приймати рішення.

Найкращий приклад для наслідування — це наочний приклад рідної людини. Для своїх сина та доньки Олена Валеріївна є саме таким орієнтиром — рішучим, ефективним та дієвим. Коли з'явилась можливість співпраці з Калужським філіалом «Міжгалузевого науково-технічного комплексу «Мікрохірургія ока» ім. академіка С. М. Федорова», вона нею успішно скористалась.

— Потрапивши вперше до МНТК, я була вражена, що на пострадянському просторі можуть бути такі умови лікування. Мені дивувались, чому я, не маючи профільної офтальмологічної освіти, так прагну з ними співпрацювати. Я була вдячна, що в мене повірили, і використала можливість, яку надали мені щасливі обставини.

Олена Криворучко змогла переконати нових партнерів у перспективності своїх ідей, і в листопаді 2001 року у Запоріжжі відкрився офтальмологічний центр «ПРОЗРІННЯ», який і став її третьою дитиною. Вона віддає йому не лише час та сили, але й власну енергію і любов, а результати діяльності не обчислює виключно фінансовими показниками.

Спершу Центр спеціалізувався на консультаціях та діагностиці, а операції проводились лише у МНТК «Мікрохірургія ока». Згодом завдяки наполегливості Олени Криворучко на базі «ПРОЗРІННЯ» була обладнана власна операційна. Таким чином, їй вдалося досягти поставленої мети: запоріжці та жителі навколишніх територій змогли отримувати висококваліфіковану допомогу в Україні, а не за її межами. Пізніше Олена Валеріївна налагодила тісну співпрацю і навіть дружбу з авторитетними офтальмохірургами Одеського інституту очних хвороб і тканинної терапії ім. В. П. Філатова.

— Коли ми запускали хірургію, було складно отримати необхідні специфічні дозволи, досить жорсткими були й вимоги до обладнання. Але у мене вже був схожий досвід роботи у медичному центрі в Дніпрі, тож ми впорались. Медичний бізнес складний, але благородний. Мушу сказати, що моя прабабуся у старості втратила зір, але тодішня медицина не мала теперішніх можливостей. Зараз я б такого не допустила. Такого просто не повинно бути! Я можу, хочу і мушу допомагати людям!

На сьогодні у «ПРОЗРІННІ» проводиться консервативне лікування, виконуються різноманітні терапевтичні процедури. Але пріоритетом є амбулаторна хірургія як світовий стандарт офтальмології. На найсучаснішому обладнанні працюють найкращі фахівці. Олена Валеріївна пишається своїм колективом. Щоб потрапити у її команду, необхідно відповідати вимогам з точки зору не лише фаховості, а й людяності.

— Якщо лікар приходить за грошима — то біда. Звичайно,

він повинен годувати сім'ю, отримувати гідну винагороду. Але якщо для медика головним є фінансові питання, це позначається на якості його роботи. У колективі «ПРОЗРІННЯ» є міцна професійна й етична основа. Перш за все, це усвідомлення своєї місії медичного працівника, по-друге, тепло, любов і турбота про пацієнтів. А ще — безумовна чесність. Я вірю в свій колектив, тому й мені вірять інші люди. Вірять «ПРОЗРІННЮ», — пояснює Олена Валеріївна природу авторитету й популярності свого Центру.

Вона з повагою та розумінням ставиться до оточуючих, сприймаючи людей такими, які вони є. Але категорично не сприймає жорстокість, зраду та маніпуляції.

— Життєвий досвід навчив мене цінувати власне здоров'я, змусив переосмислити ставлення до певних речей. У своєму житті я б нічого не змінювала, але зараз прагну балансу, мені імponує стан дзену. Я намагаюся завжди досягати мирної угоди, вчусь домовлятися, менш імпульсивно реагувати на виклики. У людині духовне, матеріальне й фізичне повинно перебувати у гармонії, — з максимальною відкритістю говорить Олена Валеріївна.

Вона весь час навчається, відвідує курси й тренінги, надзвичайно багато читає. На її думку, коли людина перестає прагнути вдосконалення, саме тоді й настає старість. При цьому, вона філософськи зазначає: хоча у спокійній старості і є певний шарм, але до такого спокою вона не готова. І ще довго не буде готовою!

— Мої плани — це поєднання мрій і реальності. Я — людина, яка втілює мрії в життя!

Олена Криворучко не хоче зупинятися на досягнутому і готова й далі наполегливо йти до поставленої мети, щоб збулися мрії і її улюбленого онука Марка.

ІРИНА ВАЛЕРІЇВНА ШКАБАРНЯ

«Моя мрія про власний медичний центр практично здійснилася, але сьогодні є нова: збудувати медичний готель із видом на Дніпро. І я до неї йду!»

ІРИНА ШКАБАРНЯ —
ДИРЕКТОР, ГОЛОВНИЙ ЛІКАР,
СІМЕЙНИЙ ЛІКАР, ПЕДІАТР У ЦЕНТРИ
ПЕРВИННОЇ МЕДИКО-САНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ
«СІМЕЙНИЙ ЛІКАР» ШИРОКІВСЬКОЇ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ.
ОБІЙМАЮЧИ АДМІНІСТРАТИВНУ ПОСАДУ, ПРОДОВЖУЄ
ЛІКАРСЬКУ ПРАКТИКУ, ЩОБ ЗАВЖДИ ВІДЧУВАТИ
ЗВ'ЯЗОК ІЗ ПАЦІЄНТАМИ.

Ця молода, вродлива, життєрадісна жінка горить своєю справою. Вона оточила себе такими ж лікарями-ентузіастами і мріє надавати своїм пацієнтам медичні послуги європейського рівня.

Ірина народилася й виросла у Запоріжжі і досі мешкає у будинку свого дитинства. Вважає себе консерватором, бо не хоче міняти ні хату, ні місто, ні країну. А з іншого боку, обожнює рух, прогрес і вдосконалення.

Вибір професії стався не випадково: одного разу маленька Іринка потрапила до реанімації. Лікар, завдяки якому дівчинка вижила, відбився у її свідомості всемогутнім чарівником, і вона вирішила стати лікарем-педіатром.

А потім розвалився Союз, і життя різко змінилося: батьки змушені були їхати на заробітки в іншу країну. З тринадцяти років Ірина жила з бабусею й старшою сестрою, повністю обслуговувала себе і прагнула самостійності.

Добре закінчила школу, вступила до медичного інституту, а після його закінчення, прощаючись із одногрупниками, запропонувала зустрітися через десять років і побажала всім очолити власну клініку. Студенти посміялися, а Ірина свою мрію таки здійснила!

За розподілом Ірина Шкабарня потрапила до Запорізької центральної районної лікарні. Перша зустріч із реаліями вітчизняної медицини її вразила — мізерні зарплати, відсутність належної матеріальної бази, але про звільнення вона не думала — це ж була мрія дитинства! Щоб утримувати сім'ю, сім років паралельно працювала менеджером у фармацевтичній компанії.

Завдяки другій роботі Ірина змогла пересісти в авто, стати мобільною, оперативно приїжджати на виклики, часто з власним обладнанням. Це виділяло її серед інших медиків, і потім багато пацієнтів захотіли укласти декларацію саме з Іриною Валеріївною.

Після утворення Широківської громади та внаслідок медичної реформи було організовано центр «Сімейний лікар», який і очолила Ірина Шкабарня.

- Спочатку в Центрі не було нічого, навіть стільців! Ми займалися пошуком міжнародних донорів, писали гранти, підключали місцеву владу, і вже у липні 2018 року наш Центр увійшов у тридцятку лідерів, які перші уклали угоди з НСЗУ. Ми довели, що українська медицина, навіть сільська, може бути гідного рівня!

Окрім адміністрування та педіатрії, у житті Ірини Шкабарні з'явилася депутатська робота у Широківській сільській раді. Це допомагає їй вибудовувати рівні відносини з владою, говорити з нею однією мовою, що йде на користь і лікарні, і пацієнтам.

Щовечора Ірина повертається додому, де на неї чекають двоє дітей. Так, окрім іншого, вона ще й щаслива мама, яка вірить, що в житті нічого не можна робити без кохання!

А щоб розвантажити голову і переключитися, Ірина практикує сімейні подорожі. Полюбляє прилетіти в незнайоме місто і просто блукати вулицями:

- У поїздках я завжди черпаю нові ідеї, повертаюся наповнена ними! Крім того, це чудовий спосіб побути із близькими, чого так не вистачає у повсякденні!

Ірина Шкабарня мріє займатися не лише лікуванням, а й профілактикою, оздоровленням. У її голові вже живе проєкт будівництва медичного готелю на березі Дніпра, із сучасним сервісом та обладнанням, оздоровчими і відновлюючими програмами, з дієтичною кухнею. І сподівається, що інвестори швидко матеріалізуються. А втілювати мрії у життя вона таки вміє!

НАТАЛІЯ ВАЛЕРІЇВНА ТУМАНСЬКА

«Щоб залишатися справжнім професіоналом, необхідно постійно самовдосконалюватися»

ЧУЙНА, ДУШЕВНА,
ДОБРА. ЖИТТЕЛЮБНА ТА
ЖИТТЕДАЙНА. ЧАРІВНІСТЬ ТА НІЖНІСТЬ
ПОЄДНЮЮТЬСЯ В НІЙ З ТВЕРДИМИ МОРАЛЬНИМИ
ТА ПРОФЕСІЙНИМИ ПРИНЦИПАМИ... САМЕ ТАК
ХАРАКТЕРИЗУЮТЬ ВІДОМОГО ЗАПОРІЗЬКОГО ЛІКАРЯ
УЗД НАТАЛІЮ ТУМАНСЬКУ ПАЦІЄНТИ ТА
КОЛЕГИ, РІДНІ ТА ДРУЗІ.

Батьки Наталії, Валерій Олексійович та Любов Михайлівна Туманські, добре відомі в академічному середовищі. Донька вирішила продовжити медичну династію й у 1988 році вступила до ЗДМУ і закінчила навчання з червоним дипломом. Після інтернатури її спеціалізацією стала променева діагностика, зокрема УЗД.

На сьогодні Наталія Туманська – член Української Асоціації лікарів ультразвукової діагностики, Асоціації радіологів України, Європейської федерації фахівців УЗД. У Запоріжжі добре відома як практикуючий лікар УЗД з багаторічним досвідом роботи, кандидат медичних наук. Вона доцент кафедри пропедевтики і променевої діагностики Запорізького медичного університету, веде курси спеціалізації з ультразвукової діагностики та підвищення кваліфікації лікарів УЗД.

Для студентів Наталія Валеріївна не лише цікавий викладач, а й справжня натхненниця, приклад успішного становлення у професії. Вона щедро ділиться з молодими колегами власними секретами, і в той же час прагне постійного самовдосконалення, бере активну участь у роботі міжнародних та національних конгресів, конференцій, тренінгів. До кожної лекції чи виступу, незважаючи на багатий досвід, ретельно готується, не шкодуючи ні часу, ні зусиль.

Зазвичай у медичному середовищі можна зустріти велику кількість справжніх професіоналів із заслуженим авторитетом. Але Наталія Туманська виділяється серед колег – перш за все, своїм безмірним захопленням професією та невтомним бажанням допомагати пацієнтам. Ще молодим спеціалістом вона взяла за правило у складних випадках не обмежуватися одним-єдиним дослідженням, а звіряти результати власних обстежень з думкою колег з інших напрямків, відслідковувати, чи підтвердився її діагноз та як проходить подальше лікування. Вона вміє налагодити з пацієнтом довірчий контакт завдяки своїй увазі до нього та щирості.

Її оточенню часто здається, що Наталія Валеріївна володіє надзвичайним вмінням збільшувати 24 години доби, щоб всюди встигати і у професійній сфері, і в особистому житті. А особисте життя у неї склалося напрочуд щасливо й безхмарно. Ще на другому курсі університету вона познайомилась зі своїм майбутнім чоловіком, третьокурсником Андрієм Поповичем. Випадкова зустріч на студентській вечірці стала початком романтичних відносин, а потім – і створення міцної сім'ї. Разом вони виховали двох чудових синів, Станіслава та Максима, а зараз вже балують онуків.

Піклування про родину є для Наталії Валеріївни одним з пріоритетів, і так було упродовж усього життя. Коли діти були маленькими, то яким би важким не був день, вони з чоловіком завжди допомагали їм з уроками. Саме в таких щоденних деталях проявляється велика любов і самовіддача. Встигаючи успішно працювати, віддавати багато сил улюбленій професії, вона незримо завжди поряд із своїми близькими, її материнську турботу вони відчувають щомиті.

Про Наталію Туманську друзі та колеги говорять як про жінку великого серця і щедрої душі. Вона з тих чудових людей, яких не потрібно просити про підтримку, вони першими приходять на допомогу – така вже у них щаслива вдача!

НАТАЛІЯ ТОМАХ

«Людина має дві найважливіші цінності – життя та здоров'я. Обидві знаходяться в руках лікарів. Тому для мене бути лікарем – це дуже велика відповідальність, але й ні з чим не зрівняне задоволення!»

ВОНА ЩИРО РАДІЄ,
КОЛИ ПАЦІЄНТИ ОДУЖУЮТЬ. ЦЕ
ЇЇ ДЖЕРЕЛО СИЛИ, ЗАХИСТ ВІД ВИГОРЯН-
НЯ. ТАЛАНОВИТИЙ НЕВРОПАТОЛОГ ТА ЧУЙНА
ЛЮДИНА, ВЛАСНИЦЯ МЕДИЧНОГО ЦЕНТРУ «САЛЮС
ПЛЮС» НАТАЛІЯ ТОМАХ БАГАТО РОКІВ ПОВЕРТАЄ
ПАЦІЄНТАМ ЩАСТЯ БУТИ ЗДОРОВИМИ І ДЯКУЄ ЇМ
ЗА БЕЗМЕЖНУ ДОВІРУ.

Щоправда, до самої неврології вона прийшла не одразу і навіть обрала інший напрямок для спеціалізації.

– Коли ми проходили цикл з неврології, вона мене настільки захопила, що я вирішила стати саме невропатологом. І ніколи про це не пожалкувала! Яким би не було на-

Наталія Томах безумовно закохана у свою професію. Коли вона розповідає про роботу, то навіть мимоволі посміхається. Задоволення від того, що свого часу зробив правильний вибір і що кожен робочий день приносить радість, ні з чим не сплутаєш.

За кожним великим успіхом завжди стоїть цікава історія. Історія успіху Наталії Томах починається з дитячої мрії.

– Дорослі часто забувають про свої бажання. Але я змалку цілеспрямовано йшла до мети стати лікарем. З майбутньою професією були пов'язані навіть перші наївні ігри. Серйозним же кроком до отримання спеціальності стало навчання у школі з поглибленим вивченням хімії – це вже була ґрунтовна підготовка до вступу у медичний. Ще одним кроком стало отримання студентського квитка одного з найстаріших та найавторитетніших вищих навчальних закладів України – Дніпропетровської державної медичної академії, – розповідає Наталія Валеріївна.

вантаження під час навчання або коли я вже працювала, я завжди знала, що саме це – моє!

Я з великою вдячністю згадую свого викладача, знаного вченого, доктора медичних наук, професора Вікторію Миколаївну Міртовську. Вона зіграла вирішальну роль у моєму виборі, зумівши зачарувати магією цієї галузі медицини. Я відвідувала неврологічний гурток Вікторії Миколаївни, під її керівництвом я працювала над науковими роботами, виступала з доповідями на конференціях, – говорить пані Наталія.

Наукова діяльність захопила її неосяжними можливостями. То ж після навчання у медичній академії вона вступила до інтернатури при Запорізькій медичній академії післядипломної освіти, згодом стала аспіранткою ЗМАПО, захистила дисертацію та отримала науковий ступінь кандидата медичних наук.

– Правду кажуть: геній – це лише один відсоток натхнення і дев'яносто дев'ять відсотків плідної праці, – відповідає Наталія Томах, на якій філософії будувався її професіоналізм. – Отже, після захисту дисертації мене запросили викладати в академії, на кафедрі неврології. Паралельно з цим я відкрила свій неврологічний кабінет. Роботи було вдосталь: я одночасно викладала, вела пацієнтів, консультувала.

Протягом цього шляху мені хотілося не тільки користуватися вже відомими знаннями, брати до уваги класичні дослідження, спиратися на чужий досвід, але й отримати власну практику, знаходити та впроваджувати нові, сучасні методи діагностики і лікування.

– Секрет успіху – ніколи не зупинятися. Навчання для лікаря – це обов'язок! – наголошує пані Наталія.

На її погляд, можна бути найкращим інтерном, але якщо не відслідковувати, що відбувається в науці, не вивчати нові підходи, зарубіжний досвід, то лікар буде обкрадати своїх пацієнтів.

– Мені і зараз, як в студентські роки, подобається досліджувати, аналізувати, шукати й відкривати щось нове у неврології. На сьогодні я є співавтором одного підручника, маю вже є близько 30 наукових робіт, методичних рекомендацій, – розповідає Наталія Томах.

Вона переконана, що наукова робота неможлива без практики. Тому у свій час із задоволенням прийняла пропозицію очолити відділення неврології Запорізької міської лікарні № 2, виконувала обов'язки заступника головного лікаря з медичної частини.

А щоб реалізувати всі свої здібності і як лікаря, і як організатора та керівника, поступово трансформувала свій приватний неврологічний кабінет у медичний центр «Салюс плюс», який надає запоріжцям вузько спеціалізовану допомогу, зосереджуючи увагу на неврологічних захворюваннях.

– На роботу до Центру запросила колег-однодумців, у професійному рівні та людських якостях яких була впевнена. Ми виробили обов'язковий до виконання стандарт: ставитися до пацієнтів з максимальною увагою та піклуванням. Дуже сумно це усвідомлювати, але люди починають цінувати здоров'я лише тоді, коли його втрачають. Наша мета – мінімізувати наслідки хвороби, повернути пацієнтам прекрасне самопочуття. Навіть назва медичного центру про це говорить: адже Салюс – це давньоримська богиня здоров'я та благополуччя, – описує пані Наталія свою діяльність.

Лікарі клініки діагностують та лікують різні неврологічні розлади – епілепсію та інші пароксизмальні стани, розсіяний склероз, хворобу Паркінсона. Мають багатий досвід з лікування та реабілітації після інсульту, черепно-мозкових травм, захворювань опорно-рухового апарату.

– Сьогодні «Салюс плюс» – це комплексна лікувальна база з сучасним діагностичним обладнанням. Ми проводимо електронейроміографію, енцефалографію, ЕКГ, добовий моніторинг АТ. Також в медичному центрі можна пройти курс магнітностимуляційної терапії, різні види масажу та лікувальної фізкультури. Якщо своєчасно звернутися до лікаря, провести ретельну діагностику та за допомогою медикаментозної терапії, немедикаментозних методів лікування можна швидко підвищити рівень життя кожного пацієнта, – вважає Наталія Валеріївна.

– Своїх пацієнтів ми не лише вислуховуємо, а й чуємо! Це допомагає скласти правильний алгоритм діагностики й лікування. Ми – команда, об'єднана спільними інтересами та завданнями. За потреби проводимо консиліуми, радимося щодо специфіки лікування складних випадків. Нам важливо, щоб наші пацієнти закінчували курс терапії здоровими! – підкреслює Наталія Томах.

АНАСТАСІЯ ПЕТРІВНА КУРГАН

*«Неймовірно люблю свою професію і рідний край!
Все, що роблю, я роблю в інтересах моїх земляків»*

ТАЛАНОВИТИЙ ЛІКАР.
СУЧАСНИЙ КЕРІВНИК. ЩИРА
ДУШЕЮ. ТАК КОРОТКО, АЛЕ ЄМНО МОЖНА
ОПИСАТИ АНАСТАСІЮ КУРГАН, ДИРЕКТОРА
КУШУГУМСЬКОГО ЦЕНТРУ ПЕРВИННОЇ
МЕДИКО-САНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ.

Анастасія Курган за освітою сімейний лікар. Вже під час навчання у Запорізькому державному медичному університеті було зрозуміло: вона прийшла у професію за покликом. Постійно перебувала у пошуку нових можливостей для розвитку. Практику проходила у Парижі, у L'Institut Mutualiste Montsouris – багатопрофільній лікарні, що спеціалізується на наданні допомоги при серцево-судинних, функціональних та хронічних захворюваннях. А клінічну ординатуру – на кафедрі сімейної медицини та гастроентерології Запорізької медичної академії післядипломної освіти. У 2017 році вступила в аспірантуру академії й успішно захистила дисертацію. Під час навчання в аспірантурі працювала за фахом і навіть викладала.

– Це був складний, але цікавий період: три роки натхнення, нових знайомств, великого навантаження і випробувань, пошуку свого шляху на наукових теренах. Я вдячна своєму науковому керівнику, своїм колегам за таку необхідну для мене підтримку! А коли я отримала диплом про присвоєння наукового ступеня доктора філософії з медицини, це було незабутнє відчуття, наче в руках тримаєш зірку! – говорить Анастасія Петрівна.

Опановувати медичну освіту складно: майбутні медики навчаються довше, ніж інші фахівці, до них набагато більш строгі вимоги. Тут потрібна і воля до навчання, і сильний дух, щоб поєднувати наукову діяльність і практику, щоб отримати вагомий досвід і заслужити авторитет. Тривалий час Анастасія Петрівна працювала у лікарні № 9 Запоріжжя, викладала на кафедрі соціальної медицини, організації і управління охороною здоров'я та медико-соціальної експертизи медичної академії.

Лікарська практика у поєднанні з науковою діяльністю дозволили Анастасії Курган швидко набути багатий професійний досвід, який тепер вона ефективно застосовує на користь земляків. І це стосується не лише суто професійної діяльності!

Кожну небадьову людину іноді відвідують думки про те, як зробити життя своєї громади кращим. У 2020 році Анастасія стала депутатом Кушугумської селищної ради, бо вона не з тих людей, що стоять осторонь і роздумують, що можна зробити. Вона просто бере – і робить! Для неї Кушугум – рідний край, у розвитку якого вона зацікавлена.

– Я маю відповідну освіту, знання, енергію та якості, за допомогою яких вирішила розвивати нашу громаду, а саме – медицину, у якій є фахівцем, – пояснює свої наміри Анастасія Петрівна.

З лютого 2021 року Анастасія Курган почала працювати у Кушугумському центрі ПМСД сімейним лікарем, а вже в червні була призначена його директором (головним лікарем).

Вона не лише привнесла нові, прогресивні ідеї щодо покращення якості й оперативності медичного обслуговування пацієнтів та створення комфортних умов для медичних працівників, а й одразу приступила до їх реалізації.

Для Анастасії Курган пріоритетом є розвиток доступної ме-

дицини, у всій багатозначності цього поняття – і для фахівця, і для пересічної людини. Вона особисто намагається завжди бути на зв'язку із пацієнтами, спілкуючись із ними не лише в робочий час, а й поза кабінетом.

За ініціативи Анастасії Петрівни було змінено графік прийому: раніше у вихідні та святкові дні отримати першу медичну допомогу в селищі було практично неможливо. Відтепер черговий лікар готовий прийняти пацієнта у будь-який час. У робочі дні лікарі Центру працюють у дві зміни – до

16:00. Але й поза годинами прийому жителі ОТГ не залишаються без медичної допомоги.

Для того, щоб лікарі були наближені до пацієнтів, був налаштований корпоративний зв'язок: медики отримали службові телефони з окремими номерами, які дозволяють у будь-який час комунікувати з пацієнтами. Мобільні телефони отримала і реєстратура, тому записатися на прийом стало ще простіше. Була введена в дію система електронного попереднього запису. Система «електронної реєстратури» допомогла скоротити «живі» черги, що так псували нерви і відвідувачам, і працівникам. Тепер прийоми проходять у більш спокійній та доброзичливій атмосфері.

А для маленьких пацієнтів придумали приємні бонуси і вручають кожному малюку цукерку за відвідання лікаря. Були проведені косметичні ремонти, встановлені кондиціонери у маніпуляційних коридорах. Ці маленькі та великі речі, ініційовані Анастасією Курган, додали не лише зручності та оперативності у роботу Центру, а й тепла у відносини між пацієнтами та лікарнею. Новації явно пішли на користь лікувальному процесу і загальному позитивному настрою всіх його учасників.

Окрім цих, більш помітних на перший погляд змін, зазнала переосмислення і маловідома широкому загалу робота: для багатьох організаційних питань були знайдені нові, оптимальні рішення. Анастасія Петрівна піклується й про професійний рівень персоналу: регулярно організує для колег конференції, вебіари, майстер-класи.

— Фахівці не можуть перебувати у інформаційному вакуумі чи професійно тупцюватися на місці. Для мене важливо, щоб колектив був вмотивований, зацікавлений у роботі в нових умовах, — говорить Анастасія Курган.

Вона багато працює над тим, щоб в Центрі первинної медико-санітарної допомоги відкривались нові вакансії, на які б приходили молоді спеціалісти. З вирішенням проблеми кадрів допомагають і зв'язки з медичними навчальними закладами Запоріжжя, які співпрацюють з Кушугумським центром. На посаду лікаря запрошують випускників інтернатури ЗДМУ, а медичних сестер — після коледжу.

— На вакантні посади я намагаюся підбирати не просто компетентних спеціалістів, а саме тих, хто горить своєю роботою. Молоді кадри — це прекрасно! Головне, щоб було прагнення працювати, переймати досвід, щоб до кожного хворого ставилися з увагою та з бажанням допомогти. Якщо молодий спеціаліст прагне якнайшвидше стати професіоналом, ми завжди раді йому в цьому допомогти, — говорить Анастасія Петрівна.

На діяльність Центру свій відбиток наклали і вимоги часу, пов'язані з пандемією. У медзакладі посилили заходи безпеки: обладнали ізолятори для пацієнтів з температурою — для дітей і для дорослих, придбані безконтактні термометри, пульсоксиметри, кисневий концентратор тощо. Медпрацівники намагаються допомогти якомога більшій кількості пацієнтів і робити це якомога якісніше, незважаючи на шалене навантаження.

— Я дуже рада, що сформувала колектив професійних лікарів. Я ціную їх за відданість нашій спільній справі. Ми дійсно любимо свої пацієнтів! І будемо працювати для них та заради них, — підкреслює Анастасія Курган.

ТЕТЯНА ВОЛОДИМИРІВНА КІРЕЄВА

«Щоб стати щасливим, заповни руки роботою, серце – любов'ю, розум – метою, пам'ять – корисними знаннями, майбутнє – надією»

ТЕТЯНА КІРЕЄВА –
ДИРЕКТОР МЕДИЧНОГО ЦЕНТРУ
«МАЛАХІТ», ПРАКТИКУЮЧИЙ ЛІКАР НЕВРО-
ЛОГ-ВЕРТЕБРОЛОГ (2-А КВАЛІФІКАЦІЙНА
КАТЕГОРІЯ, 8 РОКІВ ДОСВІДУ), ВХОДИТЬ ДО
ТОП-100 ЛІКАРІВ УКРАЇНИ.

- Кожна дитина кимось хоче стати, і я не виняток, – говорить Тетяна Володимирівна. – Я завжди мріяла бути лікарем. Лікувала своїх ляльок, потім мені хотілося вилікувати всіх бездомних тварин і допомогти їм... Вважається, вибір дитини непостійний і змінюється з віком. Мій вибір не змінився!

Тож, закінчивши школу з відзнакою, Тетяна Кіреєва стала студенткою Запорізького медичного університету.

- Мої батьки не мали відношення до медицини, втім повністю підтримували мене і не нав'язували інших професій. Мама завжди говорила, що треба прислухатися до свого внутрішнього голосу. Суть не в тому, ким ти будеш, а в тому, чи буде тобі подобатися те, що ти робиш, і чи принесеш ти користь людям.

Вже на четвертому курсі, коли Тетяна обрала спеціалізацію невролога, вона пішла до 6-ї міської лікарні, в інсультне

відділення та реанімацію, і почала допомагати виходжувати хворих. Потім там же, маючи безліч безцінних практичних навичок, молода лікарка Кіреєва проходила інтернатуру.

- На початку трудової діяльності я, звичайно ж, зіткнулася з труднощами. Після інтернатури пішла працювати у військовий госпіталь. Зарплати лікарів у державних структурах були дуже маленькими, а я хотіла рости й розвиватися, підвищувати кваліфікацію, їздити за кордон і займатися медичним туризмом. Але мій особистий розвиток нікого, звичайно, не обходив. Тому я працювала одночасно на двох роботах і ще й консультувала у приватних лікарнях.

Навантаження було величезним, але Тетяна Кіреєва отримала досвід, який дозволив їй у подальшому не лише успішно керувати медичним центром, а ще й отримати ліцензію і працювати практикуючим лікарем. Працьовитість, наполегливість і цілеспрямованість принесли свої плоди.

- Сьогодні у мене немає проблем, я можу дозволити собі навчання і отримання досвіду у будь-якій країні! – зазначає Тетяна Володимирівна.

Її чоловік – підполковник державної силової структури. У відносинах подружжя цінує, перш за все, взаємоповагу й довіру.

- Спочатку ми рівноправні партнери, а вже потім – чоловік і дружина. Моя робота займає багато часу, а професія вимагає постійного розвитку, і я вдячна чоловікові за його підтримку й розуміння.

В людях Тетяна Кіреєва цінує прямотинність, безкорисливість, доброту і милосердя, чесність, оптимізм, амбітність, а ще – акуратність у широкому розумінні цього слова.

- Як лікар, рекомендую всім любити й поважати себе і, відповідно, своє тіло, а отже, своєчасно проходити чек-ап обстеження, проводити більше часу на свіжому повітрі. Сама ж я люблю подорожувати, проводити вільний час із друзями, дуже люблю мистецтво. А ще – залюбки займаюся верховою їздою, відвідую басейн та тренажерний зал, охоче гуляю з собакою.

Тетяну Кіреєву надихають професійні перемоги, коли пацієнти, які приходять на прийом з нестерпним болем, після лікування дякують і посміхаються.

- Заради цього варто постійно вчитися і розвиватися. Досконалість не має меж, тому я планую рости й надалі, щоб увійти в топ-100 лікарів світу. Намагатимуся також більше часу приділяти сім'ї і мрію стати мамою.

А у найближчих планах Тетяни Володимирівни – розвивати у Запоріжжі найсучасніші європейські методики у неврології.

ОЛЕНА ВАСИЛІВНА КОСТЮК

«Не бійтеся змінювати життя, освоювати нові сфери діяльності! Навіть якщо ви знайдете справу своєї мрії вже в зрілому віці - це краще, ніж не знайти зовсім. У вас залишиться ще половина життя, щоб насолодитися процесом і результатами своєї праці»

ОЛЕНА КОСТЮК –
ДИРЕКТОР І ЗАСНОВНИК ЗАПОРІЗЬКОЇ
КЛІНІКИ FRESHMED. І ХОЧА ЦЯ МЕДИЧНА УСТА-
НОВА ВІДКРИЛАСЯ ВСЬОГО ПІВТОРА РОКИ ТОМУ,
ВОНА ВЖЕ МАЄ ШИРОКЕ КОЛО ПАЦІЄНТІВ. У ДРУЖНОМУ
КОЛЕКТИВІ ПРОФЕСІОНАЛІВ КОЖЕН ПЕРЕБУВАЄ НА
СВОЄМУ МІСЦІ. КОМАНДУ ОДНОДУМЦІВ ЗІБРАЛА САМА
ОЛЕНА ВАСИЛІВНА, ЯКА НЕ ЛИШЕ СТВОРИЛА ІДЕЮ КЛІНІКИ,
АЛЕ Й ДО НАЙДРІБНІШИХ ДЕТАЛЕЙ ПРОПРАЦЮВАЛА ЇЇ
КОНЦЕПЦІЮ, А СЬОГОДНІ ПРИЙМАЄ ПАЦІЄНТІВ, ЗАВІДУЄ
КАДРАМИ Й ВИРІШУЄ ВСІ АДМІНІСТРАТИВНІ ПИТАННЯ.

Олена Костюк давно мріяла стати лікарем і дарувати лю-
дям здоров'я, проте завжди щось заважало. У дитинстві їй
дуже подобалося вчитися, улюбленими предметами були
хімія, біологія та французька мова. Знаходила час і на зви-
чайні дитячі захоплення – спортивні гуртки та танці, проте
навчання приносило найбільше задоволення.

Та незважаючи на відмінні знання і оцінки, Олена не на-
важилася вступати до медичного інституту. Вважалося, що
без «своєї людини» годі й сподіватися витримати конкурс,
а батьки були далекі від медицини: мама працювала вчител-
ем французької та німецької, тато – інженером-будівель-
ником. Тож Олена вибрала Дніпропетровський державний
університет і вступила на відділення біохімії.

Після університету працювала за фахом лікарем-лабо-
рантом, потім пішла у декретну відпустку, і тут країну на-
крили «лихі» 90-ті, розвалився звичний устрій життя. Тоді
й з'явилися думки про зміну діяльності. Олена Василівна
освоїла професію ріелтора, чим і займалася наступні 15
років, отримуючи цінний досвід у підприємництві та управ-
лінні. Справи йшли добре, але грянула криза 2008 року. До-
велось знову міняти сферу діяльності, і вона очолила ком-
панію з виробництва продуктів харчування. І хоча радувала
матеріальна віддача від вкладених зусиль, великого задо-
волення від роботи не було – знову потягнуло в медицину.

І нарешті Олена Василівна зважилася: разом з чо-
ловіком, акушером-гінекологом, вони почали налагоджу-
вати власну справу – клініку FreshMed.

– Ми збиралися займатися, перш за все, профілакти-
кою. Хотілося кожному пацієнту сказати: «Зверніть увагу
на себе, на свій організм!» – донести ідею, що чим раніше
почнеш займатися власним тілом, тим швидше, дешев-
ше і якісніше воно відновиться, а значить, поліпшиться і
якість життя. А потім прийдуть матеріальне благополуччя,
нові емоції та бажання. Хотілося навчити пацієнтів здоро-
вому егоїзму!

На жаль, українці схильні звертатися до лікарів з уже
запущеними проблемами, тому вузьким фахівцям клініки
FreshMed – а їх близько двадцяти – роботи вистачає.
Особливого наголосу заслуговує комплексний підхід до
кожного пацієнта клініки: тут лікують не певну хворобу, а
весь організм в цілому. Одним пацієнтом зазвичай зай-
мається ціла команда лікарів!

А ідею здорового способу життя і профілактики захво-
рувань Олена Костюк втілила у своєму напрямку: інте-

гративне харчування, дієтологія і нутрициологія. Тут вона
знаходить застосування і знанням біохімії, і своїй гострій
інтуїції, тут черпає натхнення і отримує вдячність па-
цієнтів.

– Я щаслива спостерігати, як мої рекомендації щодо
зміни способу життя і харчування приносять видимі, і ча-
сто швидкі, результати. Зараз я ходжу на роботу заради
задоволення, в ній – моя радість!

ОЛЬГА ВОЛОДИМИРІВНА ХОРОЛЕЦЬ

«Стався до людей так, як хочеш, щоб вони ставилися до тебе»

ОЛЬГА ХОРОЛЕЦЬ З
ДИТИНСТВА МРІЯЛА БУТИ ЛІКАРЕМ,
ТОМУ ІГРИ З ЛЯЛЬКАМИ НЕЗМІННО ПЕРЕТВО-
РЮВАЛИСЯ НА ЛІКУВАННЯ – УКОЛИ, КОМПРЕСИ Й
ПОВНЕ ОБСТЕЖЕННЯ.

Відома у Запоріжжі лікар-оториноларинголог, кандидат медичних наук, керівник власних лор-центрів, Ольга виросла в інтелігентній сім'ї, ніяк не пов'язаній з медициною. Та це не завадило батькам, які завжди підтримували дочку, порадили її вибору.

- Мені з дитинства дуже хотілося допомагати людям, що й привело у медицину. Не було іншого варіанту, окрім як вступити до медичного університету, що я й зробила після 11 класу. Спеціальність обрала на четвертому курсі. Вона хороша тим, що успішно поєднує хірургічний і амбулаторний профіль.

Зі своїм чоловіком Ольга Володимирівна познайомилася ще на другому курсі університету. Майбутній чоловік захоплювався нею й підтримував свою кохану, що ще більше надихало йти вперед і досягати професійних успіхів.

- Коли я закінчила університет, то вже була заміжня, а чоловік працював і працює на керівній посаді підприємства. Він, як ніхто інший, знає, що означає для мене робота й пов'язана з нею відповідальність. Тому завжди з розумінням ставиться до того, що на роботі я нерідко затримуюся.

Ольга Хоролець очолює два приватні медичні центри, які працюють у лор-напрямку. Бути керівником доволі складно, але й цікаво. Щодня нові виклики, а потім – задоволення від досягнутого результату.

- За що нас люблять і чому до нас йдуть люди? Вважаю, не лише за професійною допомогою. Їх приваблює людське ставлення, чуйність та уважність. Я завжди ставлю себе на місце пацієнтів і критикую своїх співробітників з цієї позиції. І взагалі, оцінюю роботу наших центрів, як пацієнт. Ми намагаємося створювати такі умови, щоб відвідувачі відчували себе у нас комфортно, спокійно, без страхів. У цьому – запорука успішного лікування!

Проте, навіть віддана улюбленій справі людина повинна знаходити час і на перезавантаження – на відпочинок, хобі, спілкування з друзями.

- Тут я віддаю перевагу подорожам, часто – за кордон. Особливе враження на мене справив Дубай: ніби потрапила на іншу планету і в іншу реальність. Люблю бувати на морі, гуляти узбережжям. Це дає можливість надихнутися й освіжити думки. Дуже люблю в'язати у вільний час: вже «обв'язала» всіх родичів і друзів. А ще люблю малювати.

Кожен обирає оточення під стать собі й своїм життєвим принципам. Ольга Володимирівна, перш за все, цінує в людях відкритість, оптимізм. Не любить лицемірства, знецінення чужих досягнень, заздрості.

- У мене дуже широке коло спілкування, але не можу сказати, що багато друзів. Подобається щирість в людях і відкритість. Не сприймаю фальшивості, коли тримають ніж за спиною. Мої друзі – це перевірені часом люди, які йдуть зі мною через все життя. Ми не так вже й часто спілкуємося, але коли зустрічаємося, завжди раді одне одному і говоримо так, ніби бачилися тільки вчора.

До Ольги як до відомого у місті лікаря у будь-якому оточенні ставляться з повагою, проте, як свідчить її досвід, у світському житті не завжди доречно афішувати свою професію.

- Останнім часом я намагаюся за межами кабінету знімати білий халат. Хочеться бути просто людиною, просто молодою вродливою жінкою – легкою, вільною, безпосередньою, якій не потрібно підбирати правильний настрій чи слова.

А в найближчих планах Ольги Хоролець – материнство і розширення бізнесу.

ВІКТОРІЯ ЮРІЇВНА ПОСТОЛЕНКО

*«Для жінки за значимістю ніщо не зрівняється
зі щастям материнства»*

ЩАСТЯ БУТИ БАТЬКАМИ
ДАРУЄ ЛЮДЯМ ВІКТОРІЯ ПОСТОЛЕНКО
— ПРОВІДНИЙ СПЕЦІАЛІСТ ОБЛАСНОГО МЕДИЧ-
НОГО ЦЕНТРУ РЕПРОДУКЦІЇ ЛЮДИНИ.
ЛЮБЛЯЧА МАМА, ВІКТОРІЯ ЮРІЇВНА ДОПОМАГАЄ
СОТНЯМ СВОЇХ ПАЦІЄНТОК ТАКОЖ ВІДЧУТИ
БЛАГОДАТЬ МАТЕРИНСТВА.

Вікторія мріяла про медицину з дитинства. І вже навчаючись у Запорізькому державному медичному університеті, точно знала, на чому буде спеціалізуватися — на гінекології. Але після університету її розподілили в інтернатуру за... хірургічним напрямком. Провчившись рік на хірурга, молода лікарка все ж вирішила не зраджувати своїй мрії і таки стати гінекологом! Вона пройшла профільну інтернатуру, почала практикувати в Обласному центрі репродукції людини і одночасно вступила до аспірантури, яку згодом закінчила, успішно захистивши дисертацію.

Сьогодні Вікторія Юріївна вдало поєднує практичну та наукову діяльність. Авторка численних статей з репродуктивного здоров'я жінки, вона паралельно викладає на кафедрі акушерства, гінекології та репродуктивної медицини факультету післядипломної освіти ЗДМУ, невимушено знаходячи спільну мову з аудиторією. Для своїх слухачів, також не новачків у медицині, вона одночасно й цікавий лектор, і досвідчений практик, який може дати нові знання й поділитися корисним досвідом.

Її професійний досвід свідчить: щоб досягти омріяного моменту народження малюка, багатьом подружнім парам потрібно пройти непростий шлях, що є для них емоційно виснажливим. Уважність, вміння розбиратися в деталях, а ще тактовність та толерантність — це риси, які дозволяють Вікторії Юріївні бути успішним та шанованим фахівцем у такій чутливій сфері, як планування вагітності. Для жінок, що звертаються до неї за допомогою, вона часто є останньою надією, практично — чарівницею. Адже за сухим формулюванням «займатися репродуктологією» криється надихаюча творча праця.

Сучасна жінка повинна вміти тримати баланс між кар'єрою та сім'єю, адже реалізуватися у якості мами та дружини не менш важливо, ніж стати класним спеціалістом. Для Вікторії Постоленко родина, напевне, найголовніше. Турботлива, ніжна, уважна, вона огортає та оберігає близьких своєю любов'ю та теплом.

Ще під час навчання у хірургічній інтернатурі вона познайомилась зі своїм майбутнім чоловіком — Миколою Постоленком, який на сьогодні очолює проктологічне відділення міської лікарні № 9 і викладає у Запорізькій медичній академії післядипломної освіти. Для нього Вікторія — і кохана дружина, і надійний друг, який завжди зрозуміє, підтримає і дасть безцінну пораду у професійних питаннях. Для чоловіка кожна хвилинка поряд із дружиною — велика цінність. І яким би складним не був робочий день у Миколи Дмитровича, достатньо обговорити його з дружиною, щоб усе стало зрозумілішим та простішим: вона віртуозно розкладає все по полицях — як речі, так і справи, і емоції.

Спільною їхньою розрадою є донька, 12-річна Діана. Дівчинка навчається у Класичному ліцеї. Свого часу Вікторія займалася музикою. Донька успадкувала мамин музичний талант, і іноді вони грають на піаніно в дві руки. А відвіду-

вання концертів — це вже сімейна традиція. Щира любов захищає й підтримує — саме так можна охарактеризувати сімейний затишок, який створила Вікторія Постоленко для своєї родини. У їхньому домі панує атмосфера любові й злагоди, чи не найбільшої цінності у бурхливому сучасному світі.

ІННА ЛЕОНІДІВНА ПЕНЧУК

*«Бажання допомагати іншим має бути щирим та справжнім,
а значить - дієвим!»*

ІННА ПЕНЧУК –
ВІДОМИЙ У ЗАПОРІЖЖІ ГРОМАД-
СЬКИЙ ДІЯЧ, ДОКТОР НАУК, ПРОФЕСОР,
ДИРЕКТОР ІНСТИТУТУ ЖУРНАЛІСТИКИ І МАСОВОЇ
КОМУНІКАЦІЇ КЛАСИЧНОГО ПРИВАТНОГО УНІВЕРСИ-
ТЕТУ, АВТОР ТА ВЕДУЧА ТЕЛЕВІЗІЙНОГО ПРОЄКТУ ДЛЯ
ДІТЕЙ ТА БАТЬКІВ «МАЛЕНЬКІ ДОРОСЛІ» НА ТЕЛЕКАНАЛІ «Z»,
КЕРІВНИЦЯ ПЕРШОЇ ДИТЯЧОЇ ТЕЛЕШКОЛИ.

Інна Пенчук народилась у 1973 р. у Запоріжжі. Після закінчення у 1996 р. Запорізького національного університету працювала в школі викладачем української мови та літератури. У 1999 р. навчалась в аспірантурі ЗНУ та викладала на кафедрі теорії літератури і журналістики. У 2000-х почала працювати у Класичному приватному університеті, де продовжує свій трудовий шлях досі. Інна Пенчук має власну наукову школу, є членом спеціалізованої вченої ради із захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня кандидата та доктора наук із соціальних комунікацій. Коло наукових інтересів: соціальні комунікації, вплив медіа на дітей та молодь, медіаграмотність, формування національної свідомості.

У 2003 р. закінчила аспірантуру Львівського національного університету ім. І. Франка за спеціальністю «Журналістика» й у 2004 р. отримала звання доцента кафедри журналістики, видавничої справи та редагування. У 2012 році захистила докторську дисертацію на тему «Дитяче телебачення в Україні: змістовно-емоційний потенціал». У 2015 р. отримала звання професора кафедри реклами та зв'язків із громадськістю.

У творчій біографії Інни Пенчук журналістика переплітається із телебаченням. Починаючи з 2007 року, вона – редактор і керівник телевізійних проєктів «Арифметика комфорту» і «Маленькі дорослі», керівник Першої дитячої телешколи, керівник та ведуча програми «Маленькі дорослі», випустила у ефір запорізьких телеканалів понад 500 програм. А ще є автором книг «Телебачення для дітей в Україні» та понад 100 наукових публікацій, присвячених формуванню національної свідомості молоді засобами масової інформації та комунікації.

Інна Леонідівна бере активну участь у громадському житті міста, була членом Центру підтримки демократичних жур-

налістських ініціатив та координатором обласного учнівського конкурсу «Перший крок у журналістику», працювала у Школі молодого журналіста. Керівник ГО «Територія Реалізації Авторських Проєктів». Є ініціатором та учасником регіональних громадських і культурних заходів, серед яких – щорічні фестивалі для дітей та молоді «Місто майбутнього», «Медіавесна» та Фестиваль сім'ї. Протягом останніх семи років є співорганізатором наймасштабнішого в Україні спортивного проєкту «Ярмарок спорту». З 2016 р. – член Президії громадської спілки «Асоціація спортивних організацій». У 2020 р. була обрана депутаткою Запорізької міської ради, де очолила постійну комісію з питань освіти, науки, культури, спорту, молоді та туризму.

Інна Пенчук – учасник та координатор соціально-освітніх проєктів: Go for IT (безкоштовна програма підготовки Frontend-спеціалістів серед переселенців), «Відкривай Україну!», «МедіаХАТА» та «Відкриті долоні», щоквартальної премії для спортсменів та тренерів «Спортивна гордість Запоріжжя». Вона є офіційним медіатренером Інституту політичної освіти, провела понад 50 тренінгів для політиків, молоді, студентів, підлітків, жінок у різних містах України. Стала переможцем у номінації «Інклюзивність» проєкту «ДІЙ! Мережа центрів громадського контролю. Індекс дотримання прав людини» (2017 р.).

За багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм, створення власної наукової школи, за популяризацію фізичної культури і спорту та вагомий внесок у розвиток гуманітарної освіти і науки Інна Пенчук нагороджена орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня та цілою низкою грамот, подяк і дипломів.

МІЛІТИНА ЛЕОНІДІВНА ВЕЛИКА

*«Я люблю нестандартні завдання. Чим складніше, тим цікавіше.
Розв'язувати задачі – це моє!»*

ЯКЩО ЗНАЙОМИТИСЯ З
МІЛІТИНОЮ ВЕЛИКОЮ ПОЗА ЇЇ КАБІНЕ-
ТОМ, ТО ЗДИВУВАННЯ НЕ УНИКНУТИ, ОСКІЛЬ-
КИ ВОНА АБСОЛЮТНО НЕ ВІДПОВІДАЄ ЗВИЧНОМУ
ОБРАЗУ БУХГАЛТЕРА З РАДЯНСЬКИХ
КІНОФІЛЬМІВ. МІЛІТИНА – СТОВІДСОТКОВА БІЗНЕС-ЛЕДІ,
ЯКА ЧІТКО ТА ГРАМОТНО ВЕДЕ СПРАВИ КЛІЄНТІВ І
УСПІШНО РОЗБУДОВУЄ ВЛАСНУ СПРАВУ. І ВСЕ ЦЕ –
З НЕЙМОВІРНОЮ ВИШУКАНІСТЮ ТА ЕЛЕГАНТНІСТЮ
ВПЕВНЕНОЇ У СОБІ ЖІНКИ!

Мілітіна Велика – директор аутсорсингової компанії «Бухгалтер», яка має два представництва: у Запоріжжі та у Дніпрі. Компанія допомагає налагодити процес бухгалтерського обліку на підприємствах: надає консультації, зокрема з реєстрації бізнесу й оптимізації оподаткування, здійснює бухгалтерський супровід, у тому числі дистанційний. Незмінний принцип Великої – висока професійність та індивідуальний підхід до кожного клієнта, і це благотворно відображається на реноме її компанії.

– До нас часто звертаються за виконанням функцій головного бухгалтера чи фінансового директора, – признає пані Мілітіна рівень довіри з боку клієнтів.

У фінансовій сфері вона вже 20 років, і добре розуміє, наскільки важливою для підприємців є надійність у питаннях бухгалтерії. Нещодавно її компанія отримала дилерство програмного забезпечення «1С» та «Медок». А в найближчих планах – створення юридичного відділу і запуск власної франшизи!

А починалося все ще в дитинстві. Поки дівчата мріяли про кар'єру моделі чи актриси, Мілітіна хотіла одного: працювати з цифрами! Тому й обрала клас математичного профілю, а потім – професійне навчання. Вже у 16 років прийшла на першу практику й остаточно переконалась, що бухгалтерія – це справа її життя.

Коли пані Мілітіна чує, що бухгалтерія – це нудно, то лише посміхається. Про улюблену справу говорить з такою любов'ю, яку зрозуміє лише той, хто з вибором професії ще в юності також потрапив у саме яблучко.

– Скрупульозність та ретельність у роботі з цифрами, вирішення надскладних завдань – це саме те, що мені найбільше подобається. Мені часто говорять, що я нестандартний бухгалтер. Мабуть, уявляють людину у рукавниках, яка зарилася у гори паперів. Сьогодні у моїй професії все дуже мобільно! Засоби комунікації розвинені настільки, що нескладно управляти фінансами клієнта навіть віддалено.

Саме технологічні рішення стали передумовою для аутсорсингу: компанія Мілітіни Великої займає провідні позиції.

– На певному етапі особистого професійного розвитку я зрозуміла, що працюю досить швидко і що можу працювати паралельно з кількома підприємствами. Потроху накопичувалася клієнтська база, знадобився помічник... Справа масштабувалася, і тепер ми маємо клієнтів по всій Україні. Є й приватні підприємці, є й великі компанії, які знаходяться у Києві, Київській та Дніпропетровській областях, в Одесі, Харкові. Планую й далі розвиватися, адже моя компанія – це моє відображення! – наголошує Мілітіна Леонідівна.

Незважаючи на зайнятість, їй вдається щасливо поєднувати успішну кар'єру з турботою про сімейний затишок.

– Між улюбленою роботою та сім'єю важко знайти баланс, – відверто говорить вона про складнощі, з якими стикаються успішні жінки. – Але щаслива сім'я для мене є не менш важливою, аніж успішний бізнес, тож я намагаюсь кожну вільну хвилину проводити разом з дітьми.

НАТАЛІЯ ГРИГОРІВНА КРУГЛЯК

*«Я командна людина! Але завжди візьму на себе відповідальність,
щоб досягти поставленої мети»*

ЗА РІК РОБОТИ

ДЕПУТАТОМ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАС-
НОЇ РАДИ НАТАЛІЯ КРУГЛЯК ЗАЛУЧИЛА ДО
ВАСИЛІВСЬКОГО РАЙОНУ МАЙЖЕ 10 МЛН. ГРН.
ЦІ КОШТИ – ЦЕ ВИКОНАНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ, ЯКІ ВОНА
БРАЛА НА СЕБЕ ПІД ЧАС ВИБОРІВ, І ОДНОЧАСНО
ПОКАЗНИК ЇЇ БАЖАННЯ БУТИ ПІДНОЮ ДОВІРИ ЛЮДЕЙ.

– Люблю порядок! – відповідає Наталія Григорівна на запитання, чому обрала професію економіста. Любов до впорядкованості й системності проявляється у всьому, за що вона береться. Порядок був і в документах, коли вона була головним бухгалтером, порядок є і в громадських приймальнях, де вона, депутат обласної ради, та Юлія Яцик, депутат Верховної Ради, помічником якої є Наталія Кругляк, проводять численні прийоми громадян.

А ще Наталія Григорівна цінує поняття справедливості. Так, цьогорічний депутатський фонд вирішила розподілити порівну між усіма закладам дошкільної освіти Василівського району, і всі 60 дитсадків отримали по сучасному смарт-телевізору:

– У кожному садочку має бути можливість проводити інтерактивні заняття й презентації, демонструвати навчальні відеоролики. Всім дітям повинно бути цікаво навчатися, незалежно від того, де вони живуть – в селі чи місті. Це буде чесно!

Наталія Кругляк чудово розуміє безцінність людської довіри, тому завжди відкрита до спілкування, а дані виборцям обіцянки намагається виконувати якнайшвидше. До неї звертаються і за матеріальною допомогою, і за вирішенням побутових проблем, і просто за широю порадою.

Вона опікується територіальними центрами соціального обслуговування, що працюють і з літніми людьми, і з родинами, що опинились в складних життєвих обставинах, і з інвалідами.

Для ветеранів, яким так потрібно відчувати, що вони комусь важливі й цікаві, вона організовує концерти-привітання, готує подарунки до свят. А з початком карантину розвозила їм продукти й засоби захисту, адже багатьом стареньким більше немає від кого очікувати піклування. І при особистому спілкуванні завжди намагається підбадьорити, дати надію, що завтра буде кращим.

Сама турботлива мама, Наталія Григорівна з особливою увагою ставиться до родин, що виховують дітей з особливими потребами, які часто не мають можливості спілкуватися з ровесниками.

– Коли до мене вперше звернулись з проханням допомогти організувати дозвілля для цих діточок, яким так не вистачає нових позитивних вражень, я з готовністю підключилася. Мене тоді вразило, з яким захопленням малюки сприймають розваги, наскільки вдячні їхні батьки за можливість змінити обстановку, кудись вивезти дітей, поспілкуватися з іншими. Тому, хто не стикався з такими життєвими труднощами, важко зрозуміти, що значить бути замкненим у круговерті буденності та безрадісності... Я витрачаю багато ресурсів, щоб допомогти і дітям, і їхнім батькам. Хочу, щоб вони точно знали: вони не одні у цьому світі!

Про свого чоловіка, коли заходить мова про особисте, Наталія говорить зі щасливою посмішкою коханої і закоханої жінки. Їхнє перше шкільне кохання переросло у міцний шлюб, окрасою якого є донька Софія.

– Максим для мене – найкращий! Він моя справжня підтримка: ми разом зростали, будували життя, у нас спільні плани та мрії. У вихованні дитини немає кращого, ніж позитивний батьківський приклад. І я щиро радію, що у моєї донечки перед очима завжди є приклад того, яким має бути справжній чоловік, – це дуже знадобиться їй у дорослому житті.

Затишок у домі, родинне тепло, міцний зв'язок з близькими – це саме ті речі, які допомагають Наталії Кругляк перезавантажуватися і з новими силами та ідеями рухатися вперед.

АННА ОЛЕКСАНДРІВНА ГОЛОВКО

«Я зрозуміла, що життя може привести нас до мети досить складними, обхідними шляхами. Але все одно, краще прийти до мети через невдачі та втрати, ніж не прийти зовсім»

АННА ГОЛОВКО
ЗАХОПЛЕНА ІСТОРІЄЮ, ВОНА ЖИВЕ
Й ДИХАЄ НЕЮ І ЗАВЖДИ ЛЮБИЛА ТА ХОТІЛА
ВИВЧАТИ МИНУЛЕ УКРАЇНИ. А НЕЩОДАВНО ОТРИ-
МАЛА ПОСАДУ ДИРЕКТОРА ІСТОРИКО-АРХІТЕКТУРНО-
ГО МУЗЕЮ «САДИБА ПОПОВА», ЩО У ВАСИЛІВЦІ.

всі популярні пам'ятки та невідомі широкій публіці місця і розповідала цікаві історії про поселення, вежі та фортеці півострова, про людей, які там жили багато століть тому.

На жаль, батьки не підтримали бажання дівчини стати істориком, тому вона закінчила факультет біомедичної електроніки у ЗДІА. Потім працювала у торгівлі, де пройшла шлях від торговельного представника до керівника філії великої мережі магазинів продовольчих товарів. Набутий за шість років досвід дозволив побачити цілісну картину бізнесу: його логістику, бухгалтерію, управління, зв'язок між різними напрямками.

Потім було заміжжя, декретна відпустка, а у 2014 році — крах давно виплеканої мрії про власний бізнес. Анна багато років виношувала плани щодо власного виноробства та виготовлення виноматеріалів на території улюбленого ще з дитинства Криму. Нещадна дійсність знищила все! Було шалено шкода вкладених у мрію коштів та часу, але довелося змиритися...

А в 2019 році Анна вперше потрапила у археологічну експедицію на Мамай-гору. І настільки ясно відчула, що це її справа, саме те, чим вона хотіла б займатися в житті, що прямо з експедиції вирушила подавати документи до ЗНУ, і на сьогодні є аспіранткою історичного факультету університету.

Тоді ж, у 2019 році, вона стояла біля витоків громадської організації «Рітон», яка займається збереженням пам'яток культури Запорізького краю. Першим проектом ентузіастів стало дослідження втраченої церкви 1871 року у селі Григорівці, поряд з якою було виявлено склеп родини Канкриних, — саме цю історію дівчина обрала темою своєї дипломної роботи.

На сьогодні Анна Головка, нещодавно призначена директором «Садиби Попова», зайнята складанням плану розвитку та реконструкції довіреного їй об'єкта. З максимальною зосередженістю Анна розглядає всі варіанти збільшення туристичної привабливості замку та розширення доступних для відвідувачів територій. У неї вже є безліч ідей щодо відродження унікальної історичної перлини Василівки. Вона планує як залучати до реалізації свого проекту бюджетні кошти, так і використовувати альтернативні джерела фінансування.

— Звичайно, музей потребує величезних вкладень для реставрації та покращення інфраструктури. Звичайно, нам доведеться докласти максимум зусиль для досягнення мети, але за п'ять років свого контракту я планую вивести усі будівлі з аварійного стану. Хочеться стати прикладом для інших музеїв України, щоб про нас казали: «Давайте зробимо, як у «Садибі Попова!», — ділиться сокровенним Анна Головка і додає: — І ще скажу, я почуваюся дуже щасливою, бо займаюся саме тим, чого завжди прагнула. Шлях до моєї мрії виявився довгим, але тепер я точно на своєму місці!

Інтерес до історії поділяють і інші члени родини Головок: вихідними та під час відпустки їздять Запорізькою областю та Україною у пошуках поки що забутих історичних та культурних об'єктів. Такі подорожі дозволяють торкнутися історії, в них Анна черпає нові ідеї, натхнення і сили працювати далі. Спільні з чоловіком і сином інтереси зміцнюють сім'ю, дарують їй відчуття єдиного цілого з рідними людьми, які, на щастя, є її одностудіями у благородному прагненні збереження культурних цінностей України.

Любов до історії Аня перейняла ще в дитинстві від бабусі, яка під час спільних поїздок до Криму відвідувала з онукою

ІРИНА ІВАНІВНА ЩЕРБАНЬ МАРІЯ ІВАНІВНА РАДЧЕНКО

«Сьогодні досвідченіша колишня юлова з радістю передає знання та навички управління новій старості. Сподіваємось, що наші спільні досвід та енергія зроблять наш округ ще комфортнішим та красивішим»

ІРИНУ ЩЕРБАНЬ,
СТАРОСТУ БАЛКІВСЬКОГО ОКРУГУ
МАЛОБІЛОЗЕРСЬКОЇ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ, БУЛО
ОБРАНО НА ПОСАДУ У 2020 РОЦІ. МАРІЯ РАДЧЕНКО
З 2010-ГО І ПРОТЯГОМ ДВОХ ТЕРМІНІВ ОЧОЛЮВАЛА
БАЛКІВСЬКУ СІЛЬСЬКУ РАДУ, А СЬОГОДНІ ПРАЦЮЄ
ДИРЕКТОРОМ СЕРВІСНОГО ЦЕНТРУ ВІДДІЛУ ОСВІТИ,
МОЛОДІ, СПОРТУ ТА КУЛЬТУРИ І ТУРИЗМУ, А ТАКОЖ
Є ДЕПУТАТОМ РАЙОННОЇ РАДИ.

Протягом одинадцяти років у селі Балки Василівського району правлять жінки, а отже, односельцям подобається такий господарський, соціально орієнтований підхід керівництва. Село змінюється, люди бачать реальні результати, розуміють, на що витрачаються кошти громади.

Все життя Марії Радченко пов'язане з рідними Балками: тут вона народилася, навчалася, вийшла заміж, виховала дітей, все життя працювала у торгівлі, вийшла на пенсію. Коли ж вільного часу побільшало, задумалася над благоустроєм рідного села, над тим, яку користь вона може йому принести. І тоді Марія Іванівна й вирішила балотуватися на посаду голови сільської ради, і односельці її підтримали.

За два терміни на цій відповідальній посаді вона змогла провести колосальну роботу. Було реконструйовано дитсадок «Сонечко», який став просто невпізнаним, у школах провели капітальний ремонт дахів, кабінетів та котельні, оновився спортивний майданчик. У селі ремонтуються дороги, водоводи, проводиться освітлення вулиць. Велика гордість Марії Іванівни – реконструйований Будинок творчості, у якому з'явилася сучасна сцена, є свій РАЦС, працюють спортивні секції та різноманітні творчі гуртки, збираються ветерани.

Заслуги Марії Радченко оцінили й на державному рівні: за сумлінну працю і високий професіоналізм у 2016 році вона була нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня. Та най-

більше її тішить визнання від односельців – вони ініціювали перейменування дитячого садочка, і тепер він отримає назву «Марійка»!

Наступниця Марії Радченко, Ірина Щербань, також уродженка Балок. Працювала із Марією Іванівною в одній торговій мережі, була депутатом Балківської сільської ради п'ятого скликання. З 2007 року заснувала місцеву газету «Балківські вісті» і тривалий час одноосібно відповідала за її випуск.

У 2015-му, коли Ірина Щербань стала секретарем сільської ради, розпочався їхній з Марією Радченко злагоджений танець. Разом брали безпосередню участь у об'єднанні трьох сіл – Орлянського, Малої Білозерки та Балок – у єдину громаду. На час виборів старости Ірину Іванівну вже знали й цінували, тож вона без особливих труднощів обійняла цю посаду.

Сьогодні Ірина Щербань багато та важко працює, поєднуючи паперову рутину, контроль робіт з благоустрою села та спілкування з його мешканцями. У її чіткому графіку кожен день розписано по хвиликах, бо інакше не встигнути все охопити.

Ірині Іванівні є заради кого працювати – її діти не роз'їхалися по світу, а лишилися у рідному селі. Вся велика родина Щербанів живе разом: батьки, двоє синів із сім'ями, двоє онуків. Діти та чоловік пишуться своєю мамою та дружиною: її добрим ім'ям та авторитетом, тим, як вона викладається на роботі, як тримає своє слово, як виправдовує довіру земляків.

– Я вдячна долі за таку роботу, хоча вона і важка, і відповідальна. Я почуваюся на своєму місці й щодня радію, коли бачу зміни, які відбуваються за моєї участі. Звісно, всіх проблем одразу не вирішити, але ми поступово рухаємось до кращого життя, – переконана Ірина Щербань. – Відрадою для мене є реєстрація шлюбів у нашому новому РАЦСі, куди приїжджають молодята навіть із Дніпрорудного. А потім вони йдуть фотографуватись на нашу алею Закоханих. І все це зробила наша громада!

НАТАЛІЯ ІВАНІВНА ПОПОВА

«Найважливіше для мене, як для голови громади, – щоб мої люди були щасливі там, де вони живуть і працюють»

СІЛЬСЬКИЙ ГОЛОВА

ОЛЕКСАНДРІВСЬКОЇ ГРОМАДИ МЕЛІТО-
ПОЛЬСЬКОГО РАЙОНУ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ

НАТАЛІЯ ПОПОВА НАРОДИЛАСЬ У ПРИАЗОВ'І, ПРО-
ЖИЛА ТАМ ВСЕ ЖИТТЯ І ЧЕСНОЮ ПРАЦЕЮ ТА ВІДКРИ-
ТОЮ ВДАЧЕЮ ЗАСЛУЖИЛА ПОВАГУ І ДОВІРУ ЗЕМЛЯКІВ.

Свій трудовий шлях Наталія розпочала з 1980 року ви-
хователькою у дитячому садочку «Сонечко» в рідному селі
Гірсівка Приазовського району. Отримала вищу освіту у Бер-
дянському державному педагогічному інституті і знову повер-
нулася до справи, яку й дотепер згадує з теплом у серці, – до
виховання дітей. Працювала і в дитсадку, і в школі. Педагогі-
чна робота вчить відповідальності, бо виховання у людині
людського – то найголовніша робота на землі.

Життя покликане до змін, і 1989 року, отримавши підтрим-
ку односельців, Наталія Іванівна була обрана депутатом Гір-
сівської сільської ради й працювала в ній секретарем. Досвід,
відповідальність, компетентність, розуміння реалій свого ре-
гіону та беззаперечний авторитет надали їй можливість пере-
могти на місцевих виборах 2002 року – земляки обрали
Наталію Попову головою Гірсівської сільської ради.

Тільки вона знає, скільки сил потребує від жінки ця посада,
якщо працюєш на результат. Адже за її керівництва Гірсівська

свою компетентність, вміння мотивувати, націлити односель-
ців на рух уперед.

А на виборах 2020 року Наталія Іванівна взяла на себе
ще більшу відповідальність – очолила Олександрівську ОТГ
Мелітопольського району, яка налічує 14 сіл, займає площу
639,5 кв. кілометрів і має чисельність населення 6125 особи.

Головний принцип у роботі Наталії Попової: у кожному
випадку, за будь-якої ситуації сповідувати, перш за все, ін-
тереси громади. Піклуватися про задовільний стан сільської
інфраструктури. Робити все від неї залежне, щоб люди отри-
мували необхідні послуги якісно та вчасно.

Щодо потреб закладів освіти – це її рідна тема. Шкіл у гро-
маді налічується сім, для підвозу дітей задіяні три новенькі
шкільні автобуси. До послуг малечі і молоді – недавно збу-
довані та оновлені дитячі й спортивні майданчики. Робота
шкільних закладів організована у відповідності до вимог часу
– і щодо можливості дистанційної роботи, і щодо проведення
уроків у «зелених класах» за умови теплої погоди.

Медичну допомогу, яка стала особливо актуальною у
зв'язку з карантинними обмеженнями, забезпечує співпраця
із Мелітопольським міським відділом центру первинної меди-
ко-санітарної допомоги.

– Зараз постійно змінюються життєві умови, тож ми, як міс-
цева влада, маємо на все це швидко реагувати, – зазначає
Наталія Іванівна. – Основним у своїй діяльності я вважаю за-
хист інтересів наших людей, нашої громади.

громада однією з перших у районі взяла участь у програмі
ПРООН «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду». Завдяки
отриманому траншу вдалося замінити 52 вікна у
приміщенні школи й провести капітальний ремонт у дитсадку
«Сонечко».

Енергійна, душевно талановита, Наталія Іванівна завжди
готова до швидкого прийняття інноваційних рішень. Її ста-
раннями та ініціативністю Гірсівка стала одним з перших га-
зифікованих сіл Приазовського району.

За визначні досягнення на посаді сільського голови На-
талія Попова неодноразово нагороджувалася почесними
грамотами Приазовської районної та Запорізької обласної
рад, має медаль «Приазовський район – за заслуги» та ор-
ден княгині Ольги III ст.

Коли розпочалося реформування місцевого самоуправлін-
ня, Наталія Іванівна однією з перших у районі ініціювала й ор-
ганізувала злиття Гірсівської, Надеждинської та Дунайської
сільських рад в об'єднану територіальну громаду. Це було
виважене й правильне рішення. Наталія Попова задіяла свій
неабиякий досвід у вирішенні організаційних питань, довела

ОЛЕНА ВОЛОДИМИРІВНА ПЕТРАКОВА

«Напевно, секрет успіху моєї справи полягає в тому, що в ній об'єдналися моя любов до цифр, самостійність, яку привили батьки, та досвід у торівлі, отриманий від бабусі й дідуса. А ще – сміливість, бо кожен подоланий виклик призводив до розширення бізнесу, зростання обертів»

ОЛЕНА ПЕТРАКОВА –
ВЛАСНИЦЯ БРЕНДУ «ДОБРА ХАТА»
– З НУЛЯ ТА БУКВАЛЬНО ВЛАСНИМИ
РУКАМИ СТВОРИЛА КОМПАНІЮ З ПРОДАЖУ
БАКАЛІЙНИХ ТОВАРІВ, ЯКУ СЬОГОДНІ ЗНАЮТЬ НЕ
ЛИШЕ У ЗАПОРІЖЖІ, А Й ПО ВСІЙ УКРАЇНІ.

Офіційно в їхній сім'ї ніхто не був пов'язаний із торгівлею, проте батьки, окрім основної роботи, завжди намагалися заробити зайву копійку. Тато вечорами працював таксистом, ремонтував автомобілі, а бабуса з дідусем вирощували овочі і продавали їх на ринку. Оленка, чим могла, завжди їм допомагала.

Самостійною та пробивною дівчинка була з дитинства. Батьки працювали позмінно, а вона залишалася вдома сама. Потім, коли в сім'ї з'явилася ще одна донька, її почали залишати під опікою Оленки. Доводилося водити сестру в дитсадок, а пізніше вирішувати її шкільні проблеми.

У школі Олена більш за все любила математику, знала предмет досконало, і під час контрольних її навіть із класу виганяли, щоб не підказувала однокласникам. Захоплювалася спортом, вдячна й донині тренеру з плавання, який навчив плисти «через не можу»: повітря в легенях вже зовсім немає, тіло напружується – і раптом сили беруться незрозуміло звідки! Ці навички «другого дихання» часто допомагали їй у дорослому житті.

Літні канікули сестри проводили у бабусі з дідусем, допомагали їм доглядати величезне поле баштанних, які потрібно було регулярно полоти, потім збирати і реалізовувати. Перший досвід торівлі Оленка отримала, коли ще й рахувати як слід не вміла. Вони з батьком торгували на ринку динями, і коли той ненадовго відійшов, раптом підійшли покупці. Дівчинка з усім впоралася: і скуштувати дала, і зважити змогла, тільки множити ще не вміла, і люди з черги допомогли їй по-

рахувати вартість товару.

– Саме з тих пір я й люблю і поважаю своїх покупців та клієнтів. Ті люди на ринку могли б нажитися на дитині, яка неправильно рахує, а вони, натомість, переживали, щоб я гроші не втратила! Я тоді на особистому досвіді отримала навички правильного ставлення до покупців – не як до супротивників, а як до партнерів! Це мені дуже згодилося у майбутньому.

А старше покоління її сім'ї навчило Олену правильно ви-

бирати місця для торгівлі, вигідно розкласти товар, зберігати його якість та товарний вигляд, доброзичливо спілкуватися, залагоджувати непорозуміння. Всі ці навички, отримані нею в дитинстві, тепер виконуються на автоматизмі, не замислюючись.

Школу Олена Петракова закінчила із золотою медаллю і мріяла про вступ до московської «бауманки». Однак, у її плани раптом втрутилося велике кохання. Вона вступила до ЗДУ, на першому курсі зіграли весілля, на другому – народилася донечка, і раптом шлюб розпався. Олена повернулася до батьків із малюнком на руках. А сім'я у ті часи матеріально почувалася дуже скрутно. І тоді дівчина дала собі слово: у її сім'ї завжди буде достаток! І цієї мети ніколи не зраджувала.

Ще студенткою два роки пропрацювала вчителем математики у школі, зацікавлювала своїм улюбленим предметом навіть найвідчайдушніших двічників та хуліганів. А влітку їздила із сестрою до Москви торгувати власними овочами та фруктами. У тих поїздках було багато пригод з рекетом та з недоброчесними провідниками, але все закінчувалося добре. Потім Олена вирішила привозити до Запоріжжя товар на реалізацію, і їй вдалося відкрити власні торговельні точки на Критому ринку. Це були часи становлення комерції в Україні і перші кроки Олени Петракової на цьому незвіданому шляху.

Проривним рішенням Олена Володимирівна вважає свою ідею привозити з Києва крекери, які користувалися у споживачів шаленою популярністю. Але коштів для оптової закупівлі не вистачало, і вона наважилася взяти банківський кредит. Як не дивно, дівчинці «з вулиці» у банку повірили й видали необхідну суму. Завдяки кредиту вдалося збільшити кількість точок на ринку до п'ятнадцяти й розширити асортимент.

На Критому ринку стало тісно, з'явилися свої точки і на інших ринках міста. Олена працювала з ранку до вечора, обороти зростали, треба було знову розширюватися. Їй запропонували взяти у оренду склади, але виникли сумніви: «Склади такі величезні, навіщо нам стільки? – Знову влазити у борги? – Але ж ми й збиралися розширювати бізнес»...

– Ось цей момент я і вважаю переломним! Не ризикни я тоді, може, все склалося б по-інакшому. Адже багато хто із тодішніх моїх партнерів так і не зміг просунутися далі. А ми змогли! – пригадує Олена Петракова. – Ми вперше домовилися із постачальниками про тижневу відстрочку платежу. Тоді ніхто так не працював, але вони повірили нам і погодилися. У результаті, всі були у вигаді, а наші обсяги закупівель зросли в рази!

Та не все складалося райдужно. Компанія зіткнулася з нечесністю постачальників: у фасованому товарі часто траплялася недовіра, доходило до 100 грамів у кілограмовій пачці! Довго й безрезультатно шукали чесного постачальника, доки не вирішили закупити власне фасувальне обладнання і самостійно розфасовувати товари.

– А щоб покупець впізнавав наш товар на прилавку, ми вирішили започаткувати власну торгову марку. Так у 1997 році і народилася назва – «Добра Хата». «Добра Хата» по-

ставляє споживачам недорогі, якісні, екологічно чисті продукти. Всі корисні вітаміни та мікроелементи можна отримати з наших круп, і тоді вам не знадобляться жодні аптечні добавки!

Вже майже двадцять п'ять років пліч-о-пліч з Оленою працює її чоловік. Вони познайомилися на роботі, і все їхнє спільне життя проходить там же. Геннадій – опора й захист для Олени Володимирівни, перший радник і просто близька за духом людина. У розумінні, любові та злагоді виросли дві донечки, вже підрастають і онуки. А «Добра Хата» стала їхнім сімейним бізнесом.

Олена Петракова вірить, що її компанія й надалі зростатиме і розвиватиметься, що онуки продовжать сімейні традиції. Що марка «Добра Хата» вийде на світові ринки і якісні українські продукти з'являться на полицях європейських супермаркетів.

– Моєю метою стало зробити наш бренд відомим не лише в Україні, а й за її межами. І до цієї мети я йду день за днем, крок за кроком, наполегливо й цілеспрямовано!

ОКСАНА АНАТОЛІЇВНА СОКИРА

«Життя – така цікава та чудова річ! Воно стільки нам дає, що хочеться все спробувати, все скуштувати, все відчувати, використати всі можливості. Це прекрасно!»

ОКСАНА СОКИРА – ПРАКТИКУЮЧИЙ ПСИХОЛОГ. ДОПОМАГАЄ КЛІЄНТАМ ВІДНАЙТИ СЕБЕ, ЗМІНИТИ ЖИТТЯ. ДЛЯ НИХ ВОНА – ОПОРА Й ПІДТРИМКА.

ПІД ЧАС СПІЛКУВАННЯ З ОКСАНОЮ АНАТОЛІЇВНОЮ ЛЮДИНУ ОГОРТАЄ АТМОСФЕРА ВІДВЕРТОСТІ ТА ДОВІРИ, ФОРМУЄТЬСЯ НАДІЯ НА КРАЩЕ.

Свого часу Оксані самій довелося долати життєві перепони, що відділяли її від мрії. Та вона проклала собі шлях до психології – свого справжнього покликання. З власного досвіду знає, наскільки якісно змінюється життя, коли починаєш довіряти собі, своїм потребам і в результаті – досягаєш комфортного стану. Про спілкування із клієнтами Оксана ніколи не говорить як про роботу, оскільки для неї психологія – це щось значно більше!

– Я реалізувалася в житті як дружина, як мама. А покликання – це про самореалізацію. Я кайфую у своїй професії! – говорить Оксана з таким вогником у очах, що одразу розумієш: вона точно на своєму місці!

Закінчивши ЗНУ та Міжнародний інститут психоаналізу та системного консультування і вже тривалий час практикуючи, вона продовжує навчання, в тому числі щоб опанувати новітні методики та напрацювання. Серед улюблених напрямків – гештальт-терапія, яка найбільше відповідає особистим властивостям Оксани, адже в основі цієї методики – емоційна чутливість.

Одним зі складних моментів у діяльності психолога є баланс між співпереживанням клієнту та вмінням не сприймати його історію як власну.

– Під час спілкування з клієнтом я максимально співпереживаю і навіть можу заплакати разом з ним. Я настільки емпатична, що чужий біль відчуваю буквально, іноді після сеансу навіть шкіра болить, – розповідає Оксана.

Вона працює і з такою складною для пересічної людини темою, як горювання, – допомагає клієнтам з травмами втрати. Дякуючи її психологічним сеансам люди вчаться переживати смерть близьких. Складно уявити руйнуючу силу та глибину болю, який не відпускає роками і з яким Оксана допомагає їм справитися.

Відносини з клієнтами вона будує на принципах чесності: іноді після першої консультації відмовляє у продовженні терапії й рекомендує іншого фахівця. Дотримується об'єктивності і оберігає власні кордони, допомагаючи й клієнтам відновлювати особисті межі, які, за її спостереженням, у сучасному світі стали дуже хиткими.

– З клієнтом я одразу встановлюю кордон: твоє життя жити за тебе я не буду, відповідальності брати не буду! Але стану тобі підтримкою, опорою із зовні, – такий принцип сповідує Оксана, не забуваючи й про необхідну в її справі делікатність та обережність, адже шкоду від «заподіяного добра» іноді важко подолати. Саме цього – підтримки, можливості відкритися – багатьом бракує.

У повсякденному житті Оксана Сокира щира та відкрита, як і у спілкуванні з клієнтами. Вона не поділяє почуття на позитивні чи негативні, а до ворожих випадків ставиться... із цікавістю:

– Я дуже люблю людей! Мені якось сказали, що легко любити тих, хто тебе любить, а потрібно спробувати полюбити тих, хто тебе не любить. Я завжди пам'ятаю, що людина – особистість багатогранна, й хочу її зрозуміти, почути.

Східні мудреці вважали, що людина, яка перебуває у гармонії із собою, збалансовує й увесь навколишній світ. Якщо цей світогляд перенести у запорізькі реалії, то такою людиною, ймовірно, може вважатися пані Оксана.

МАРІЯ КОСТЯНТИНІВНА ГЕМПЕЛЬ

*«Завжди намагаюся слідувати загальнолюдським цінностям:
свобода, краса, справедливість, добро та користь. Це наріжний
камінь нашої філософії бізнесу»*

МАРІЯ ГЕМПЕЛЬ —
ЗАСНОВНИЦЯ НАЙКРАЩИХ ЗАПОРІЗЬ-
КИХ РЕСТОРАНІВ «BULL. BUTCHER&WINE»
ТА «CALIFORNIA. AMERICAN STYLE & ASIAN
RESTAURANT». ЇХ БАЗА — НЕ ПРОСТО ТАЛАНОВИТА
БІЗНЕС-ІДЕЯ, А Й РОДИННІ ЦІННОСТІ.

До ресторанного бізнесу Марія протягом майже 15 років будувала кар'єру у зовсім іншій сфері й про те, щоб стати ресторатором, навіть не задумувалась. Досягла вагомих успіхів у фінансовому секторі, ставши топ-менеджером страхової компанії «Арсенал Страхування». Але доля розпорядилась так, що ідея, яка народилась у родинному колі за випадковою розмовою, отримала розвиток — і тепер запоріжці мають два чудових рестораних заклади з вираженою індивідуальністю.

— Основним чинником того, що я все ж таки зайнялась ресторанами, стали, напевне, два моменти. По-перше, спрацював фактор простого споживача, коли ми сім'єю, щоб сходити до якісного ресторану, регулярно виїжджали до Дніпра. Було очевидно, що ми не одинокі у цілком природньому бажанні отримувати хороший сервіс, смачну кухню. Другим чинником мого рішення було те, що страхування, як і ресторан, фактично теж є сервісним бізнесом. Ти спілкуєшся з людьми, забезпечуєш їм спокій та комфорт у нестандартній ситуації. І ми вирішили створити комфортну й радісну для споживачів атмосферу у рідному Запоріжжі. Вийшло майже як у фільмі «Той самий Мюнхгаузен»: «Спочатку намічались урочистості, потім арешти, потім вирішили поєднати», — жартує Марія.

Беззаперечним талантом Марії Гемпель є вміння розкладати ідею на етапи та конкретні кроки. Багато натхнення, наполегливості та командної роботи — і наприкінці 2017 року відкрився м'ясний ресторан «Bull. Butcher&Wine».

— Всі глобальні речі ми обговорюємо сім'єю. Виробляємо нестандартні, але ефективні рішення, — наголошує Марія, що ресторанна справа — це, перед усім, родинний бізнес.

Ресторанні знавці відразу дали високу оцінку «Bull. Butcher&Wine», відзначивши, що це — новий рівень в історії гастрономічного Запоріжжя. За рік він увійшов до рейтингу «ТОП-100 найкращих ресторанів України», і вже три роки поспіль є фіналістом національної ресторанної премії «СІЛЬ» у номінації «кращий м'ясний ресторан».

У 2019 році, окрилена успіхом, Марія з родиною відкрили ще один ресторан — «California. American style & Asian restaurant». Як і попередній, він є унікальним і не схожим на інші ресторанні заклади, оскільки їй вдалося залучити до співробітництва найкращих в Україні дизайнерів Братів Юдіних та команду ресторатора Дмитра Борисова. Деталь до деталі — тонкий смак, світло, емоція — і до ресторанів Марії Гемпель хочеться повертатися знову й знову.

— Секрет успіху полягає ще й у тому, що ми переносимо особисті якості на роботу. Це і відповідальність — перед гостями, постачальниками, персоналом та навколишнім

середовищем, і чесність та порядність. У веденні бізнесу сповідуємо стабільність, але не консерватизм, а відкритість до нового й прогресивного.

Марія цінує свій колектив, який поділяє її думки та ідеї: — Я завжди була командним гравцем. Дякуючи згуртованій команді ми пройшли перший карантин 2020 року й змогли вистояти.

Незважаючи на всі труднощі, Марія, як завжди, сповнена оптимізму й переконана, що подолає будь-які перепони:

— Пишаюся всіма етапами свого життя, своїми співробітниками та сім'єю. Безмежно вдячна родині за підтримку та розуміння, за постійну участь у розвитку моєї улюбленої справи. А найкращі наші досягнення — ще попереду!

ЛЮБОВ ІЛЛІВНА ЧЕПІЖКО

«Вокальна студія «Art-Style» – це справжня любляча, зуртована родина. Ми дихаємо одним повітрям, живемо спільними мріями!»

МАМА! ТАК НАЗИВАЮТЬ
КЕРІВНИКА ВОКАЛЬНОЇ СТУДІЇ

«ART-STYLE», ЗАСЛУЖЕНОГО ПРАЦІВНИКА

КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ ЛЮБОВ ЧЕПІЖКО ЇЇ ВИХОВАНЦІ.

В СТУДІЇ ВОНА СТВОРИЛА НАДЗВИЧАЙНУ АТМОСФЕРУ:
ДІТИ ПРАГНУТЬ НАВЧАТИСЯ ТА ПЕРЕМАГАТИ, ПІДТРИМУ-
ЮТЬ ОДИН ОДНОГО, ЩОБ СТАТИ СПРАВЖНИМИ ЗІРКАМИ.

Студія «Art-Style» була створена у 2012 році на базі палацу культури «Орбіта». До вокальних студій зазвичай йдуть «на результат». Перемоги в конкурсах, участь у музичних шоу, концертах – це краща рекомендація. Про «Art-Style» заговорили вже у перший рік існування, коли Любов Іллівна та її вихованці поставили новорічну виставу-мюзикл і перемогли на загальнономіському конкурсі новорічних вистав. А вже за декілька років за підтримки департаменту культури і туризму Запорізької міської ради відбулася новорічна вистава-мюзикл «Вартові Всесвіту». Головним режисером та сценаристом вистави, у якій взяли участь всі колективи міста і яка пройшла при переповнених трибунах палацу спорту «Юність», була Любов Чепіжко.

Навчатися до студії приходять діти різного віку: від зовсім маленьких, п'ятирічних, до підлітків.

– Ми беремо й тих дітей, яким в інших студіях сказали, що вони ніколи не будуть співати. Ми почуємо, ми розвинемо, ми розспіваємо дитину! Це складна робота, але якщо є воля й терпіння, результат буде! – підкреслює Любов Іллівна. – Та-

лановитим дітям ми даємо можливість виступати, отримувати контент, комунікувати із творчою спільнотою зі всієї України, формуємо музичний смак.

В «Art-Style» і діти, і батьки та педагоги, які часто є випускниками студії, – одна дружна родина. Разом їздять на конкурси, відпочивають, придумують нові проекти.

– У кожної дитини можуть бути свої амбіції. Але я завжди кажу: бодайтеся на сцені, а не в житті! Я пишаюсь тим, як наші діти підтримують один одного, як допомагають підготуватися до конкурсів, як вболівають! – говорить керівник студії.

Вихованці Любові Чепіжко представляли Запоріжжя у таких проектах, як «Голос країни», «Голос Діти», «Чорноморські ігри», «Червона Рута», «Global Talents», «TV5 Tribute Show», «Молода Галичина», співали на головній сцені країни – у палаці «Україна». Їхні виступи транслювалися загальнонаціональними телеканалами: «1+1», «Україна», «М1», «Перший». «Артстайлівці» виступали й на матчах національної збірної України з футболу, що є абсолютно унікальним для Запоріжжя та для переважної більшості подібних студій в Україні.

– Ми беремо участь у тих конкурсах, де складно, де цікаво – у найпрестижніших та найбільших. Зокрема, на конкурс-фестиваль «Червона рута» від Запоріжжя проходимо лише ми. Наша Маріам Беладзе стала дипломантом на 30-тій, ювілейній «Червоній руті», а Іван Клименко єдиним двічі представляв Запоріжжя у фіналі Чорноморських ігор, – розповідає Любов Чепіжко.

Учасники студії рано починають власну музичну кар'єру. Наприклад, у творчому доробку талановитої Маріам в її 15 років, окрім сотень перемог, вже три власних сингла, що ротуються на радіо, виступ на сцені одного з найбільших музичних фестивалів України – Khortytsia Freedom – разом з українськими зірками, запрошення до співпраці від співачки Illaria. Іван Клименко і Валерія Ткачук знімаються у серіалах на YouTube і мають мільйонні перегляди. А Віра Мельниченко представляла Україну у Всесвітньому чемпіонаті молодих виконавців у США і стала його призером.

І в кожній творчій перемозі вокальної студії – часточка великого серця Любові Іллівни.

– Я пишаюсь тим, що мої діти продовжують займатися музикою: вступають до музичних вишів, до консерваторії, торують собі шлях на велику сцену. Дехто вже продовжує мою справу у рідній студії. Вони – наша гордість і наше майбутнє! Я щаслива, що вони вважають «Art-Style» своїм домом, своєю сім'єю, – з надзвичайною ніжністю та любов'ю зізнається Любов Чепіжко.

ALYOSHA (ОЛЕНА ТОПОЛЯ)

*«Прояв моєї душі в цьому світі - це бажання ділитися станами,
що я глибоко противаю і записую їх у мелодіях і мові»*

ЗАПОРІЖАНКА,
ТАЛАНТОМ ЯКОЇ ПИШАЄТЬСЯ ВСЯ
УКРАЇНА. ПОПУЛЯРНА СПІВАЧКА З УНІКАЛЬНИМ
ВОКАЛОМ. КОМПОЗИТОР І АВТОР ТЕКСТІВ. ПРЕД-
СТАВНИЦЯ УКРАЇНИ НА ЄВРОБАЧЕННІ-2010. ВОЛОДАРКА
БАГАТЬОХ ПРЕМІЙ, СЕРЕД ЯКИХ – «M1 MUSIC AWARDS»,
«YUNA», «ЗОЛОТА ЖАР-ПТИЦЯ». І ЦЕ ВСЕ – ALYOSHA, ЯКА
ПІДКОРИЛА СЕРЦЯ СОТЕНЬ ТИСЯЧ ШАНУВАЛЬНИКІВ.

ALYOSHA народилася 14 травня 1986 року у Запоріжжі. Творчий шлях співачка розпочала у музичній студії «Юність» під керівництвом Заслуженого діяча культури Володимира Артем'єва.

Свою першу музичну нагороду здобула на міжнародному конкурсі «Ялта-2006». А через два роки стала володаркою премії фестивалю «Пісні моря». Згодом співачка презентувала свій перший кліп на пісню «Снег», і ця відеоробота була схвально оцінена музичними телеканалами й отримала ротачії на телебаченні.

Широкому загалу ALYOSHA стала відома у 2010 році, після перемоги у Національному відборі на «Євробачення» з піснею To be free. Однак, як виявилось, за регламентом конкурсу трек не відповідав вимогам пісенного фестивалю. У край короткі терміни артистка презентувала нову авторську пісню Sweet people. З нею вона представляла Україну на головному музичному конкурсі Європи в Осло (Норвегія) та увійшла до десятки кращих виконавців континенту.

Наразі на рахунку співачки п'ять студійних альбомів: англomовний A World Outside Your Door, «Точка на карті» (дві частини), «Маленький секрет» і «Золота середина». Співпрацювала ALYOSHA з відомими артистами, зокрема, з Наталею Могилевською, Потапом, NK (Настя Каменських), Владом Дарвіним та іншими. Пісні співачки неодноразово ставали саундтреками до популярних українських телесеріалів.

Наразі ALYOSHA є володаркою багатьох престижних премій: M1 Music Awards, «Золота жар-птиця», YUNA, «Золотий грамофон» Україна, «Пісня року», Viva!, «Жінка року», «Червона Рута» та інших.

За даними авторитетного музичного медіа сервісу TOP HIT, пісні співачки стоять у гарячій ротачії на всіх всеукраїнських радіостанціях та займають лідируючі позиції радіочартів. У 2020 році артистка стала Найкращою співачкою країни за результатами моніторингу радіоефірів вищезгаданого ресурсу.

Окрім творчості, ALYOSHA знаходить час і для соціальних ініціатив: бере участь у багатьох благодійних акціях на підтримку онкохворих та дітей-сиріт, проводила зустрічі та виступи у реабілітаційних центрах із воїнами та ветеранами АТО, знімалась у сюжетах під час кампаній із протидії домашньому насиллю. Має статус Партнера ЮНІСЕФ в Україні з питань народонаселення.

У 2013 році ALYOSHA та фронтмен гурту «Антитіла» Тарас Тополя уклали шлюб. Наразі подружжя виховує двох синів та доньку.

АННА ІГОРІВНА САХНО

*«Успіх – це вміння рухатися вперед, маючи чітку мету.
Ніколи і нізащо не зупиняйся!»*

АННА САХНО –
ГОЛОВНИЙ АКЦІОНЕР ЗАВОДУ
«SEAL JET UKRAINE». ВМІННЯ НАПОЛЕГЛИВО
ЙТИ ДО МЕТИ, ПОМНОЖЕНЕ НА ДОБРОЧЕСНІСТЬ,
СТАЛО ЗАПОРУКОЮ ТОГО, ЩО ОЧОЛЮВАНЕ НЕЮ
ПІДПРИЄМСТВО Є БЕЗУМОВНИМ ЛІДЕРОМ ГАЛУЗІ.
ВОНА – ПРИРОДЖЕНИЙ КЕРІВНИК, ЯКИЙ ШВИДКО ТА
ЛЕГКО РОЗБЕРЕТЬСЯ У БУДЬ-ЯКИХ ПРОЦЕСАХ.

Завод «Seal Jet Ukraine» займається виробництвом елементів ущільнювачів і систем з полімерних матеріалів, які застосовуються для промислової гідравліки та пневматики. Компанія була започаткована у 2001 році, коли батько Анни, Ігор Сахно, привіз до Запоріжжя австрійську технологію виробництва, яка на пострадянському просторі була інноваційною.

На батьківському підприємстві Анна почала працювати вже з 15 років, до того ж, на різних позиціях. Бажання працювати у такому ранньому віці, пригадує вона, виникло під впливом прочитаних книг.

– Спочатку я перечитала всю класичну літературу та фантастику у бібліотеці батьків, і врешті натрапила на роботи Роберта Кійосаки та Брайана Трейсі. І зрозуміла, що не можу гаяти час, що маю заробляти!

Працюючи на заводі, вона поступово розбиралась у організаційних процесах, у тонкощах виробництва, вивчала технологічну документацію, знайомилась із постачальниками, аналізувала роботу персоналу. А у 2014 році 23-річна Анна очолила сімейну компанію. Цей історичний період українські підприємці

називають надскладним моментом для вітчизняного бізнесу, адже саме тоді відбувся різкий стрибок курсу долара та євро, розпочалися бойові дії на сході країни. На той момент у Анни Сахно вже сформувалося власне бачення розвитку заводу: вона знала, що він має стати лідером ринку, тому мови про закриття підприємства навіть бути не могло.

Вона повністю переосмислила бізнес-стратегію, ухвалювала нестандартні рішення, скорочуючи витрати, підбираючи нових людей, які б краще розуміли її мету, змінила позиціонування на ринку. Вона особисто спілкувалася із постачальниками та клієнтами: доводила, переконувала, формувала нові відносини, які базувалися б на принципі чесності.

Чесність – це одна із базових речей, на яких вибудовані підходи Анни Сахно до бізнесу. Одночасно вона ламала стереотипи й доводила: ані вік, ані стать не впливають на фаховість, і у сфері машинобудування молода жінка може розбиратися краще чоловіків!

– Я чітко бачила кінцевий результат того, що роблю, і йшла до своєї мети. Було ясне розуміння, що саме я виступаю гарантом і несу відповідальність і за підприємство, і за людей, які в мене повірили. Я не мала морального права підвести себе й свою команду, – пригадує Анна той період. У неї було шалене, палаюче бажання перемогти. Там, де інші працюють на межі своїх можливостей, Анна Сахно все робила й робить невимушено, з драйвом.

– З одного боку, я не дозволяю собі помилок, а з іншого, розумію, що помилки – це наші вчителі, і не слід боятися помилитися. Краще ризикнути, аніж потім жалкувати, що не наважився скористатися наданою можливістю. Помилівся –

водах країни та експортуються у країни ближнього зарубіжжя. Підприємство з 2017 року щорічно визнається «Лідером галузі» в Україні.

– До 2014 року ми працювали здебільшого з металургіями, атомниками та машинобудівниками. Зараз маємо налагоджені зв'язки майже з усіма заводами в країні, а також працюємо з маленькими підприємствами та приватними особами. Ми постійно диверсифікуємося і шукаємо нові продукти та нові технологічні рішення у своїй сфері. Я завжди розуміла, куди потрібно рухатися і як саме можна нарощувати потужності. Щорічно ми ухвалюємо плани діяльності на наступний рік, постійно шукаємо свіжі ідеї, нових партнерів, розробляємо додаткові проекти, – розповідає Анна Ігорівна.

Вона дуже раціонально та тверезо оцінює перспективи розвитку свого підприємства. Навіть під час кризи шукає нові можливості:

– Якщо відбувається якийсь провал на ринку – бери, прораховуй і підхоплюй тему! Наша країна постійно живе в стані кризи, тому очікувати на умовно кращі часи не доводиться.

Анна Сахно поважає і цінує своїх співробітників, адже вони мають бути і генераторами ідей, і виконавцями, забезпечувати клієнтам високий сервіс, яким пишається компанія. Навчання, розвиток, безпека, соціальні гарантії, підтримка ініціатив – це все складові оптимальних умов, створених для працівників на підприємстві. Чим більше гарантій і захисту має колектив, тим більше довіри повертається керівникові.

– Для мене важливо, що за моєю спиною стоїть сильна та відповідальна команда, з якою ми й досягаємо високих результатів, – підкреслює вона.

Анна Сахно працює багато, але при цьому встигає гармонійно реалізувати себе і в інших сферах. Вона виховує трьох дітей. Про секрети поєднання бізнес-успіхів та сім'ї говорить з посмішкою:

– Це – правильний тайм-менеджмент! Спочатку потрібно доробити одне, а потім братися за іншу справу. Відкладені справи з'їдають енергію.

Анна Ігорівна має численні особисті та бізнесові плани і переконана, що всі вони обов'язково будуть реалізовані, адже її улюблена цитата – це слова Уїнстона Черчилля «Ніколи, ніколи, ніколи не зупиняйся!».

проаналізує, зроби висновки і змінює ситуацію, а якщо її можна виправити, то вважай це уроком. Такий підхід загартовує і відкриває нові шляхи, змушує краще прораховувати можливі наслідки. До мене завжди можна звернутися з будь-якою проблемою, але за умови, що попередньо ти сам її опрацював, – саме так налаштовує свою команду Анна Ігорівна.

Для неї дуже важливо, щоб люди, які хочуть з нею працювати, були чесними, готовими до навчання, гнучкими і розділяли її цінності. Бездоганна якість, відмінний сервіс та ексклюзивність – саме такими є стандарти роботи «Seal Jet Ukraine».

– Ексклюзивність у всьому! Адже якість – це не кінцева мета, це наша точка старту, – завжди наголошує Анна Сахно.

Її бізнес-підходи швидко дали бажані результати. Вже за рік після того, як компанія перейшла під її управління, завод отримав перший прибуток, і ці кошти були вкладені у розвиток виробництва, оскільки саме безперервне вдосконалення є однією з переваг підприємства. З того часу обсяги виробництва постійно зростають. За короткий період «Seal Jet Ukraine» зайняла лідируючі позиції на ринку ущільнюючих елементів для силової гідравліки і пневматики. Серед партнерів заводу як приватні підприємства, які прагнуть задовольнити потреби своїх клієнтів у високій якості товару і доступності цін, так і провідні промислові конгломерати. Вироби компанії застосовуються для промислової гідравліки і пневматики на всіх за-

ОЛЕНА АНАТОЛІЇВНА БИКОВА

«Я не можу сидіти на місці, працювати вісім годин на добу на одній роботі, причому лише по буднях. Мені так нецікаво! Мені потрібні бажані ідеї, грандіозні плани, завдання, які треба вирішувати, і знайдені рішення. Я завжди була такою, скільки себе пам'ятаю. Все моє життя – це виклик!»

ОЛЕНА БИКОВА –
МОЛОДА ЖІНКА-ПІДПРИЄМЕЦЬ,
АБСОЛЮТНИЙ «СЕЛФ-МЕЙД», ВІДМІННИЦЯ
ДО МОЗКУ КІСТОК, ПЕРФЕКЦІОНІСТКА ТА
АКТИВІСТКА. «ШАЛЕНА ПТАШКА», ЯКА ПІДХОП-
ЛЮЄТЬСЯ ЩЕ ДО СХОДУ СОНЦЯ І ПОВЕРТАЄТЬСЯ
З РОБОТИ ПІСЛЯ ДЕВ'ЯТОЇ ВЕЧОРА. І ТАК ЩОДНЯ
ПРОТЯГОМ ОСТАННІХ СЕМИ РОКІВ...

Завдяки своїй активності та неймовірно стрімкому ритму життя Олена Анатоліївна успішно справляється з двома власними бізнесами – медичним та будівельним – і одночасно керує фінансами комунального підприємства медичного профілю. Безкінечно навчається і самовдосконалюється, не забуває про соціум: займається благодійністю та суспільно-політичною діяльністю.

Олена народилася і виросла у самому центрі Запоріжжя, вірніше, у його духовному центрі – на острові Хортиця. У неї була звичайна сім'я, тато працював автомеханіком, мама – туристичним агентом.

Батьківське виховання було досить жорстким. З дитинства дівчинку привчали до самостійності: батьки не карали і не лаяли ні за погані оцінки, ні за невивчені уроки. Вони просто нагадували, що «це твоє життя і твоя відповідальність: не вивчиш урок – не вступиш до університету – залишишся без

освіти – мало зароблятимеш, і як результат – не дуже добре житимеш». Напевно, так і сформувалися у Оленки цілеспрямованість та відповідальність, з якими вона й увійшла у доросле життя.

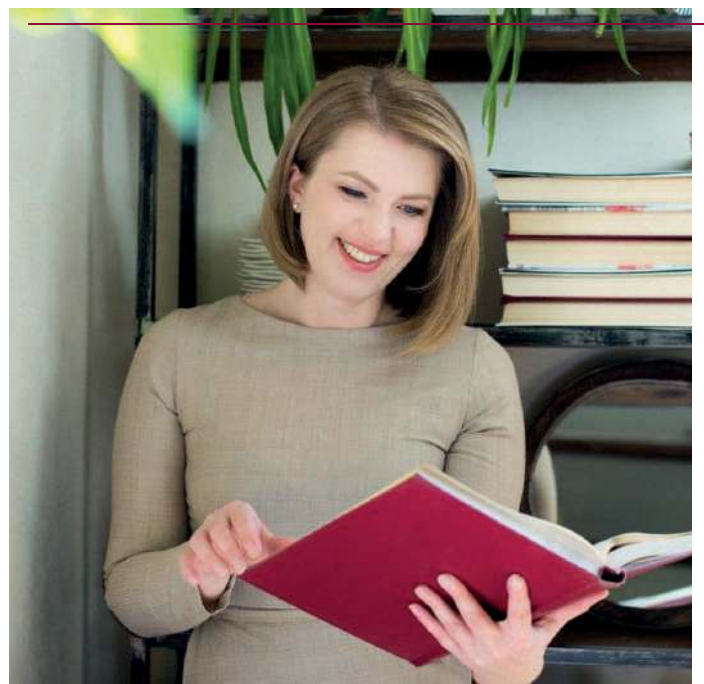
Рішення займатися з репетиторами приймала сама. Найважче їй давалася математика, але за три роки вона подолати труднощі і отримала атестат з відзнакою. Ще у школі дівчина дуже любила «активничати»: була старостою класу, організаторкою і ведучою усіх розважальних заходів, займалася спортом, тоді й полюбила на все життя великий теніс. Шкільну дружбу з однокласниками вона зберегла й досі, але тепер спілкуються частіше онлайн, ніж наживо. Часу обмаль!

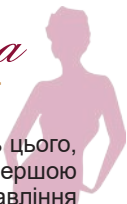
Неймовірно, але ще навчаючись в одинадцятому класі, Олена закінчила перший курс університету (зараз КПУ) за спеціальністю «Економіка». З другого курсу вже почала працювати бухгалтером у сфері громадського харчування, отримала першу зарплату, і тут відчула, наскільки це приємно – тримати в руках власні гроші, бути самостійною й незалежною!

– Я з дитинства була впевнена, що у будь-якій ситуації спочатку потрібно стати опорою самому собі, набути сили та стійкості. І тоді довкола обов'язково з'являться люди, які підуть поруч, з якими можна буде розділити своє життя, – говорить Олена.

Навчаючись у виші, вона брала участь у програмі обміну студентів. Під час поїздки до Польщі, у Катовіце, була вражена, наскільки логічною та продуманою може бути програма навчання, як оптимально відбувається розподіл бюджету на приватних та комунальних підприємствах, як будуються відносини між владою та бізнесом.

Після отримання диплому Олена Бикова стрімко поринула

у світ бізнесу, причому досить успішно. Її спочатку невелика стоматологічна клініка поступово розрослася і перетворилася на медичний центр, у якому на сьогодні приймають кілька вузькопрофільних фахівців, з'являються нові напрямки, розширюється клієнтура. Але Олені Анатоліївні цього було замало. Так з'явилася будівельна компанія. Після кількох помилок та набитих шишок вона, окрім керівництва та фінансів, взяла на себе ще й функції головного контролера: особисто перевіряє і зведену покрівлю, і дотримання технології фарбування, і проектно-кошторисну документацію. На жаль, в наших реаліях у сфері будівництва доводиться в усе вникати та все перевіряти самій, нарікає вона.

Коли людина зростає, вдосконалюється, життя підкидає їй усе складніші завдання: настав час Олені Биковій показати себе й у сфері управління фінансами комунального підприємства. Потім довелося брати участь у переведенні підприємства з однієї економічної системи, пострадянської, в іншу – у приватну власність. Тоді змінилося все: методи управління, способи фінансування, концепція роботи з персоналом, побудова маркетингової стратегії та піару. Сьогодні це КП перетворилося на повноформатну сучасну стоматологічну клініку

з численним колективом та своїм колом пацієнтів.

Олена Бикова так звикла вчитися, що не припинить цього, мабуть, ніколи. Зараз вона закінчує аспірантуру за першою освітою та отримує ще дві вищі: вивчає публічне управління та цивільне будівництво. І робить це, як звикла, – тільки на відмінно! Ці напрямки виявилися їй необхідними для удосконалення практичної роботи у комунальному підприємстві та для успішного управління власною компанією.

– Мені дуже пощастило з вибором професії, – говорить Олена Анатоліївна. – І вона подобається мені все більше й більше! Я займаюся економікою та фінансами у різних сферах. З досвідом приходять розуміння принципів роботи економічних законів на всіх рівнях – від маленької компанії до навіть держави. Я відчуваю, як зростає мій рівень, ефективність, я знаю, що і як необхідно робити, і хочу бути корисною не лише для себе та своїх працівників, а й для суспільства загалом. Тут знову зішлись зірки, і життя звело Олену Бикову з людьми, які покликали її у політику. Участь у виборчій кампанії дала глибоке розуміння всіх механізмів та проблем суспільства, однак перший досвід виявився невдалим. Це був черговий виклик життя, який Олена прийняла, і наступного разу, переконана, вона не програє!

Чи завадив шалений ритм роботи її особистому життю? Абсолютно ні! І навіть працюючи у графіку 24/7, Олена встигла зустріти своє кохання і побудувати міцні стосунки. Поки що

це нова сім'я, у якій молоді люди намагаються знайти баланс та золоту середину між професійним та особистим. Це складно, але для людей, що люблять одне одного, немає нічого неможливого! Спільні емоції, розваги, відпочинок дають сили для нових професійних витків у кар'єрі.

– Я дуже вдячна чоловікові за підтримку, за неймовірне терпіння та мудрість, за вміння розділяти різні сфери життя – разом ми набагато ефективніші! Ми продовжуємо жити на Хортиці, любимо тут буквально кожне дерево, кожен кущик, і наш маленький затишний світ допомагає нам відпочивати душою і набиратися нових сил.

Алла Дмитрівна КРИВОУС

«Мінка має піклуватися про себе, кожен день зустрічатися з оптимізмом. І життя буде їй посміхатися у відповідь»

ЛЮДИ, ЩО ВМІЮТЬ
ПРИМНОЖУВАТИ ПОСМІШКИ, —

СПРАВЖНЄ СПАСІННЯ ВІД ПОХМУРОГО БУТТЯ.
ЗУСТРИТИ ТАКУ ЛЮДИНУ — ЦЕ УДАЧА. «ВІР, КОХАЙ,
МОЛИСЯ, ПРАЦЮЙ!» — ВИГОЛОШУЄ АЛЛА КРИВОУС,
ЗАРЯДЖАЮЧИ ОТОЧУЮЧИХ ЕНЕРГІЄЮ. ВОНА ЛОВИТЬ
ПРОМІНЧИКИ КОЖНОГО ДНЯ І ПЕРЕТВОРЮЄ
НА ПРИВІД ДЛЯ ОПТИМІЗМУ.

Алла Кривоус оселилася у Бердянську 1993 року, коли її чоловіка, кадрового військового, перевели в Україну з Приамур'я. Влаштувалася вчителем музики, яка була її пристрастю з дитинства. У 10-літньому віці Алла отримала у спадок акордеон, і хоча інструмент був важчим за тендітну дівчинку, вона сильно хотіла навчитися грати на ньому і переконала батьків, що їй необхідно вступити до музичної школи. І цю якість — вміння досягати мети, багато працюючи, — вона зберігає й по сьогодні.

— Для мене не було хороших чи поганих дітей, вони були моїми! І я тішуся, що всі вони визначились у житті, не пішли кривою стежкою, — з ніжністю говорить Алла Дмитрівна про своїх учнів.

Вона вчила вихованців не лише музиці, а й вмінню жити у соціумі: працювати в команді, захищати один одного й приходити на допомогу, бути відповідальними, чітко усвідомлювати, що гроші не вирішують все на світі. За економічних умов 90-х років розставляти такі моральні акценти для підлітків було непросто. Але Алла Дмитрівна сама була для них прикладом: за цими правилами вона почала розбудовувати власний бізнес.

Все починалось з необхідності забезпечувати родину, у якій підростали син та донька. І Алла Кривоус вирішила зайнятися підприємництвом. Це рішення підтримав і чоловік. Спочатку з'явився невеличкий будівельний магазин, а з часом була знайдена додаткова власна ніша: вчасно відчув-

ши тенденції, зайнялися ще й металопластиковими вікнами, балконами тощо. Тривалий час вчителювання та підприємництво вдавалось поєднувати, але чим більше розвивався бізнес, тим більше потрібно було приділяти йому уваги та... навчання!

Сьогодні магазин перетворився на мережу павільйонів, та Алла Дмитрівна все одно постійно перебуває у пошуку нових ідей, відвідує семінари й тренінги, оскільки впевнена: в сучасних умовах успішним можна бути лише тоді, коли постійно освоюєш щось нове. Своїми напрацюваннями вона радо ділиться, керуючись слоганом «навчилася сама — навчи іншого». У 2010 році, на хвилі податкових протестів, з'явилася громадська організація «Єдність підприємців», яку наразі Алла Кривоус успішно очолює. Про колег вона говорить із захватом та повагою і завжди готова поділитися ідеями.

Бажання ділитися життєвим досвідом — надихаюча сила для ще одного проєкту Алли Дмитрівни. Майже одночасно з оголошенням карантину навесні 2020 року вона запустила онлайн-проєкт «Тренуймося вдома!», який приніс їй перемогу у Всеукраїнському конкурсі «Герої малого бізнесу», в номінації «Здоров'я нації». Вона допомагає жінкам різного віку тримати себе у фізичній формі, а головне — у піднесеному, натхненному настрої, мотивує їх вчитися бути щасливими: любити та берегти себе, піклуватися про власне здоров'я.

Її власною найміцнішою опорою в житті завжди була сім'я. А онуки... ще й вчителями!

— Вони такі щирі, чесні та відкриті! І це — приклад для нас, дорослих, як потрібно жити, — наголошує пані Алла.

Гармонія має бути у всьому — у ділових стосунках, у благодійності, у громадській діяльності. А добра справа приносить користь і тому, для кого робиться, і тому, хто її робить. Звичайно, якщо діяти щиросердно!

ПОЛІНА ВАЛЕРІЇВНА ГАСЯНОК

*«Важливо не те, як багато ми даємо, а те,
як багато любові ми в це вкладаємо»*

ПРЕЗИДЕНТ ЖІНОЧОГО
КЛУБУ «МЕГА ПОЛІС» У БЕРДЯНСЬКУ,
ХОРЕОГРАФ ПОЛІНА ГАСЯНОК, – НЕЙМОВІР-
НО ХАРИЗМАТИЧНА ТА ЖИТТЕРАДІСНА ЛЕДІ. ВОНА
ЛЕГКО ЗАВОЙОВУЄ СЕРЦЯ ЛЮДЕЙ І ЗАЧАРОВУЄ ЇХ,
ТОМУ ЩО САМА ВМІЄ ЛЮБИТИ.

Ще у дитинстві батьки заохочували талановиту донечку до самовдосконалення. Музична освіта за класом фортепіано, танцювальна концертна діяльність, активна участь у житті школи та успіхи у навчанні переконали рідних підтримати її у виборі професії. Мрія здійснилася у 2008 році – Поліна отримала червоний диплом магістра хореографії Бердянського державного педагогічного університету.

У свої 25 років Поліна Валеріївна вже мала дитячий танцювальний колектив та досвід роботи хореографа у ДНЗ № 20, художнього керівника Бердянського коледжу Таврійського державного агротехнологічного університету, старшого викладача Бердянського державного педагогічного університету. Стала переможцем міського конкурсу «Викладач року». Завдяки комунікабельності й компетентності розширювала коло своїх прихильників.

– Мене завжди засмучувало, що мами чекають на дітей під дверима танцзали, поки ми репетируємо. Тому я запропонувала формат, де мами та діти танцюватимуть разом.

Ця ідея багатьом сподобалася, групи об'єднувалися за навичками, а не за віком.

– Я запрошувала усіх бажаючих танцювати. Мама та доньки, бабусі та онуки, колежанки, куми. Нас ставало все більше. Було цікаво усім і одразу!

Багато людей спостерігали за активним життям Поліни у соцмережах, і саме тоді жінки з її оточення запропонували задалегідь ділитися з ними планами на тиждень. З того моменту вона вже нікуди не ходила сама.

– Я розуміла, що людям не вистачає спілкування, позитивних емоцій та дружнього оточення. Тому й вирішила бути їхнім провідником.

Йшов час, і стало очевидним, що потрібно виходити на новий рівень. Восени 2020 року за програмою ООН проводило-

ся навчання «Формування бізнес-ідей, стартапів та розробка бізнес-планів у Луганській, Донецькій та Запорізькій областях». Саме на цьому авторитетному майданчику Поліна Гасянок захищає проєкт жіночого клубу «МЕГА Поліс». І відразу втілює його в життя!

Наразі нашій героїні 35 років. Вона – президент жіночого клубу «МЕГА Поліс», який налічує вже 160 жінок. Усі вони різні як за соціальним статусом, так і за віком. А об'єднує їх одне – бажання жити активним життям, подорожувати, займатися спортом і танцювати, обмінюватися думками й життєвим досвідом. На території частя «МЕГА Поліс» завжди цікаво проводити час усім членам родини: до їхніх послуг дитячі майстер-класи «Діти дітям», сімейна акройога, танці з коханням, фінансові тренінги та тайм-менеджмент.

Поліна дослуховується до активісток клубу та генерує ідеї, які реалізує у нових проєктах, бо переконана, що тільки щаслива жінка може дарувати радість оточуючим та отримувати бажане від життя. На цьому шляху її підтримує та оберігає чоловік Максим. Рятувати людські життя – його покликання. Небезпечна та відповідальна професія рятувальника та посада начальника зміни оперативно-координаційного відділу ГУ ДСНС України у Запорізькій області надає наснаги синам, яких виховує подружжя. Максим Андрійович – візир для Тимура і Назара та лицар для дружини.

Сім'я – це найважливіше у житті Поліни. Родина Гасянок береже свій дім, підтримує у ньому здорову атмосферу та наголошує, що домівка – це те місце, де тебе завжди зрозуміють.

– Кожній людині я бажаю усього найкращого, і нехай ваша доброта повертається до вас бумерангом! – у цьому побажанні вся сутність Поліни Гасянок, щасливої жінки, яка вміє завоювати людські серця.

ОЛЬГА ПОРФИРІЇВНА ТАРАН

*«Багато років віддано заводу, але я жодного дня не шкодувала,
що обрала це підприємство й це місто. Життя було різне,
зі своїми складнощами та радощами, але ми жили дружно і
працювали на одну спільну справу»*

ВЖЕ ПОНАД СОРОК
РОКІВ ПРАЦЮЄ ОЛЬГА ТАРАН НА
ПОЛОГІВСЬКОМУ ОЛІЙНОЕКСТРАКЦІЙНОМУ
ЗАВОДІ, КУДИ ОТРИМАЛА НАПРАВЛЕННЯ ПІС-
ЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ТЕХНІКУМУ. ПРАЦЮВАЛА В ЕЛЕКТ-
РОСЛУЖБІ, ПОТІМ ПЕРЕЙШЛА НА ОСНОВНЕ ВИРОБ-
НИЦТВО — РОБОТА ТАМ ВІЯВИЛАСЯ ДЛЯ НЕЇ ЦІКАВИ-
ШОЮ. СЬОГОДНІ ОЛЬГА ПОРФИРІЇВНА ПРАЦЮЄ
МАШИНІСТОМ ШЕРЕТУВАЛЬНО-ВІЯЛЬНИХ УСТАНОВОК
У ПІДГОТОВЧОМУ ЦЕХУ, САМЕ ТУТ НАСІННЯ
СОНЯШНИКУ ОЧИЩУЄТЬСЯ ВІД ЛУШПИННЯ.

Ольга Таран народилася та виросла на Вінниччині, у селищі Брацлав на мальовничому березі Південного Бугу. Дитинство, як у всіх радянських дітей, проходило на вулиці. Встигали і батькам по господарству допомогти, і на річку збігати, і пограти. Але найбільше Оля любила читати, обожнювала поезію і навіть пробувала сама писати невеличкі оповідання.

Після школи вступила до Вінницького політехнічного технікуму вчитися на техніка-електрика. Всі дивувалися: чому обрала таку спеціальність, яка більше пасує чоловікам? Її вибір був випадковим: просто дуже хотілося вчитися саме у тому технікумі, де навчалася старша подруга.

А вже у 19 років Оля прибула у Пологи й почала працювати на олійноекстракційному заводі. З першого погляду підприємство вразило дівчину: величезні цехи, багато бригад, доглянута територія... Та й саме місто сподобалося: все потрібне для життя є в центрі, від заводу недалеко – можна жити!

– Пам'ятаю перші дні роботи на заводі. Мені було трошки лячно, якщо чесно, – молода зовсім, без досвіду, не знаю специфіки виробництва. Переживала, як прийме колектив, – ділиться спогадами Ольга Порфіріївна. – Але зустріли мене привітно, все показали й розказали, тож мені було дуже цікаво!

Поселилася вона в гуртожитку, у її кімнаті мешкали ще троє дівчат. Жила звичайним життям: працювала, бігала в кіно та на танці, але дуже сумувала за рідними місцями. Ольга звикла жити серед густих зелених лісів, вдихати запах хвої, ходити по гриби, а тут був голий степ. І проскакувала думка відпрацювати належні три роки й повернутися до Вінниці.

Проте, ці наміри розвіялися після доленосної для неї зустрічі. Ольга познайомилася із своїм майбутнім чоловіком, який працював тут же, на заводі, водієм. Зіграли весілля, з'явилися дітки. А жили вони на той час у кімнаті гуртожитку. Тоді ще не було ані одноразових підгузків, ані пральних машин, та й батьків, що живуть поруч і можуть допомогти, у Ольги не було. Зате був люблячий чоловік, який її підтримував і допомагав у всьому. Так народилася міцна родина, і про те, щоб залишити Пологи, вже навіть мови не було. А 1993 року обзавелися власною квартирою від заводу і осіли тут остаточно.

Зі своїм підприємством Ольга Порфіріївна давно зріднилася і ні про що в житті не шкодує. Навпаки, радіє, що не зрадила рідний завод, не пішла з роботи у скрутні і для підприємства, і для вітчизняної економіки часи. Сьогодні працювати стало і легше, і цікавіше, адже з'явилося багато нового, сучасного обладнання, яке необхідно освоювати. І такі нововведення Ольгу Таран не лише не лякають, а навіть радують. На рідному заводі вона – шанований робітник, авторитетний ветеран праці. Неодноразово отримувала грошові премії від керівництва заводу та грамоти обласного і районного рівня за самовіддану працю й значні трудові досягнення.

Ольга Таран пишається своїм внеском у спільну справу заводського колективу. У тому, що вироблена на Пологівському ОЕЗ якісна соняшникова олія потрапляє на стіл українських споживачів і відправляється за кордон, є й часточка її старань. Вона мріє, щоб промисловість в Україні успішно розвивалася, щоб дітям та онукам заради заробітку не доводилося залишати рідні домівки.

Людмила ІВАНІВНА ПЛУЖНІК

«Я ніколи не думала, що стільки років пропрацюю на Пологівському ОЕЗ, але ці роки пролетіли, як один день. Озираючись назад, можу сказати, що не дарма пов'язала свою долю з цим підприємством»

МАМА П'ЯТЬОХ ДІТЕЙ,
Людмила ПЛУЖНІК ПРАЦЮЄ НА
ПОЛОГІВСЬКОМУ ОЛІЙНОЕКСТРАКЦІЙНОМУ
ЗАВОДІ ТРАНСПОРТУВАЛЬНИКОМ НА ЕЛЕВАТОРІ
НАСІННЯ З 1980 РОКУ. БУЛА НЕВЕЛИКА ПЕРЕРВА У ЇЇ
ЗАВОДСЬКОМУ СТАЖІ, ПРОТЕ ЗГОДОМ ВОНА ПОВЕРНУЛА-
СЯ І ВЖЕ ПРОТЯГОМ 35 РОКІВ БЕЗПЕРЕРВНО ПРАЦЮЄ
НА ТІЙ САМІЙ ВИРОБНИЧІЙ ДІЛЯНЦІ, ДЕ КОЛИСЬ
ПОЧИНАВСЯ ЇЇ ТРУДОВИЙ ШЛЯХ.

Родом Людмила із Запоріжжя, але дитинство провела у селі Новопокровка Оріхівського району. Це було звичайне дитинство як для сільської місцевості: навчання у школі,

допомога матері на городі та з живністю, ігри із сусідськими дітьми. Пригадує, що дуже нудьгувала від самотності, бо була у матері єдиною дитиною, і пристрасно мріяла отримати у компанію брата чи сестру. Тому ще з дитинства вирішила, що у неї буде не одне дитя. Так воно й сталося!

Після школи Людмила працювала на швейній фабриці у Оріхові, а потім вирішила влаштуватися на Пологівський ОЕЗ. Тут, на відміну від фабрики, під час робочого процесу можна було рухатися, а не сидіти цілий день, згорбившись за машинкою. А з іншого боку, робота була фізично важкою, вимагала ретельної уважності. Зваживши всі «за» та «проти», дівчина таки залишилася на Пологівському олійноекстракційному заводі. Як виявилось, на все життя!

На елеваторі, де вона працювала, Людмила приймала машини, що доставляють насіння, тож повинна була уважно стежити за їх вивантаженням у бункер і по транспортеру відправляти на наступну операцію. При цьому, слід було підтримувати чистоту території та стежити за іншими виробничими процесами.

Після двох років роботи, у відпустці на Чорному морі, Людмила познайомилася з майбутнім чоловіком, через якийсь час вийшла заміж, переїхала до нього жити і народила двох дітей. Це і була та сама перерва у її роботі на Пологівському ОЕЗ. Однак сім'я розпалася, і молода мама повернулася на рідне підприємство, на своє старе місце.

Але не лише робочими буднями та турботами про діток наповнювалося її життя. Людмилі запам'яталися численні екскурсії та поїздки, які організовувала профспілка рідного підприємства: в Умань, до знаменитого Софіївського парку, до Буковелю, на концерти до Запоріжжя. Пригадується і веселе змагання з риболовлі – з юшкою, пловом і з призами вмілим рибалкам.

А за деякий час на рідному ж заводі Людмила Іванівна зустріла своє справжнє кохання, вдруге вийшла заміж і народила ще трьох дітей. Тож зараз вона – щаслива мама й бабуса.

– З п'ятьма дітьми жилося нелегко, але завод допоміг нам із житлом. Ми отримали чотирикімнатну квартиру, діти ходили до садочка, влітку їздили від заводу на відпочинок до таборів. Вони всі вже дорослі, живуть своїм життям. Старший син декілька років працював у нас на заводі електриком, був начальником зміни електрослужби, а зараз відкрив свою справу: виготовляє з дерева картини, ікони, предмети інтер'єру. Це дуже гарно! – пишається своїми дітьми Людмила Іванівна. – У молодшої дочки теж багатодітна сім'я, вона має п'ятеро дітей. А у мене вже дев'ятеро онуків! Ось така велика родина вийшла.

Крім турботи про онуків, жінка черпає радість та натхнення у рукоділлі: дуже любить шити, в'язати – благо, діточок у сім'ї багато, є кому радіти бабусиним обновкам. Любить іноді попрацювати й на землі, допомогти дочці, яка мешкає у селі.

Як і більшість співробітників Пологівського олійноекстракційного заводу, Людмила Плужнік пишається тим, що робить власний маленький внесок у виробництво олії – в цю загальну справу великого заводського колективу, завдяки якому в раціоні українців та мешканців інших країн завжди є свіжа та корисна рослинна олія.

ВАЛЕНТИНА АНАТОЛІЇВНА ПАВЛЕНКО

«На заводі пройшло все моє життя. Він дав мені роботу, освіту, житло. Зараз тут вже працюють моя дочка та онука, та жаль, що так швидко плине час, і колись-таки доведеться попрощатися зі своїм рідним підприємством, без якого важко уявити своє життя»

ВАЛЕНТИНА ПАВЛЕНКО

47 РОКІВ ВІДДАЛА РІДНОМУ

ПІДПРИЄМСТВУ – ПОЛОГІВСЬКОМУ ОЛІЙНО-ЕКСТРАКЦІЙНОМУ ЗАВОДУ. ПРИЙШЛА СЮДИ ЗОВСІМ ЮНОЮ, ЗМІНИЛА ДЕКІЛЬКА ЦЕХІВ ТА СФЕР ДІЯЛЬНОСТІ, ВЖЕ Й ПЕНСІЮ ОТРИМАЛА – ПРОТЕ, ПРОДОВЖУЄ ПРАЦЮВАТИ. СЬОГОДНІ ВАЛЕНТИНА АНАТОЛІЇВНА ТРУДИТЬСЯ У ВИРОБНИЧО-ТЕХНІЧНОМУ ВІДДІЛІ ПОЛОГІВСЬКОГО ОЕЗ НА ПОСАДІ ПРОВІДНОГО ІНЖЕНЕРА-ТЕХНОЛОГА.

Валя Гончарук (Павленко) народилася у Казахстані, її мати – німкеня, батько – українець. Згодом сім'я переїхала у Поліг. Після закінчення школи Валя вирушила до Запоріжжя, закінчила професійно-технічне училище і почала працювати на автомобільному заводі «Комунар». Проте, доля розпорядилася по-іншому, і після заміжжя Валентина повернулася до рідних Поліг.

Працювати спершу пішла на металоштампувальний завод, та затрималася там недовго. Все місто чекало закінчення великого будівництва олійноекстракційного заводу – на той час найбільшого підприємства такого профілю у всій Європі. Валентині пощастило: восени 1974 року її взяли на роботу до центральної заводської лабораторії на посаду лаборанта, а в грудні того ж року відбувся офіційний пуск підприємства.

Батько дівчини дуже хотів, щоб його дочка отримала вищу освіту – це було престижно, почесно, інженерів поважали. Але Валентина із сумом вирішила, що заміжжя перекрило їй дорогу до вишу. Однак доля посміхнулася й дозволила реалізувати батьківську мрію. Заводу були потрібні молоді кадри, і керівництво, якому було відомо про її бажання вчитися далі, надало кмітливій дівчині можливість для вступу до Харківського політехнічного інституту за спеціальністю «інженер-технолог».

– Я так раділа! Я завжди мріяла про студентське життя у великому місті, про заняття у інститутських аудиторіях, у просторах бібліотеках. Я й досі відчуваю вдячність батькам, які допомогли з маленькою донькою, щоб я змогла навчатися на денному відділенні, щоб стала справжнім дипломованим спеціалістом.

Після повернення на завод Валентина Павленко працювала на посаді технолога у цеху фасування олії, потім перейшла до цеху рафінації олії. Поступово підіймалася кар'єрними сходами: спочатку стала начальником цеху, а згодом – інженером-технологом основного виробництва усього величезного підприємства! За свій довгий трудовий шлях вона побувала на кожній ділянці, досконало вивчила технологію виробництва, завоювала повагу і любов колективу. Сьогоднішня її робота у виробничо-технічному відділі Пологівського ОЕЗ – це квінтесенція всіх її знань та навичок, набутих на заводі.

– Найцікавіше життя було під час роботи на основному виробництві, – підсумовує Валентина Анатоліївна. – Щодня доводилося стикатися із новими завданнями, терміново вирішувати різноманітні виробничі проблеми, багато спілкувати-

ся із людьми. Зараз робота куди спокійніша, паперова, та все ж не менш відповідальна.

У Валентини Анатоліївни двоє дорослих дітей, є онуки і навіть маленький правнучок. Тож на свята за сімейним столом у привітному домі Валентини Павленко збирається вся її велика родина. І часто мова заходить про Пологівський ОЕЗ, який став рідним і для дочки, яка працює на заводі економістом, і для онуки, юриста за фахом. Валентина Анатоліївна щаслива, що всі рідні поряд, що на її очах підрастають онуки. А її енергії вистачає й на улюблену роботу, і на повноцінне особисте життя.

– Я люблю свій завод, який дав мені можливість жити активним, насиченим та осмисленим життям. Дуже ціную наш чудовий колектив, у якому всі підтримують один одного, у якому кожен чесно робить нашу таку важливу спільну справу.

ІРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА ПЕТРОВА

«Я відчуваю величезне задоволення, коли в моїх руках з іржавого безформного шматка металу виходить нова красива деталь, завдяки якій механізм чи обладнання наше отиває...»

ПОЛОГІВСЬКИЙ
ОЛІЙНОЕКСТРАКЦІЙНИЙ ЗАВОД
ЗА 33 РОКИ СТАВ ДЛЯ ІРИНИ ПЕТРОВОЇ І
ВАЖЛИВОЮ ЧАСТИНОЮ ЇЇ ЖИТТЯ, І ДжЕРЕЛОМ ЇЇ
ДОБРОБУТУ. СЬОГОДНІ ВОНА ПРАЦЮЄ ТОКАРЕМ 4-ГО
РОЗРЯДУ У ЦЕХУ ТЕХНІЧНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ ТЕХНО-
ЛОГІЧНОГО УСТАТКУВАННЯ.

Дитинство Ірини пройшло у великій родині в місті Берислав на березі Каховського водосховища. Батьки забезпечили трьом своїм дітям безтурботне та веселе дитинство. Досі їй пригадуються купання та плавання, ігри з м'ячем та скакалкою, безліч друзів. Після закінчення Одеського механіко-технологічного технікуму Ірина три роки працювала за розподілом у Житомирській області і врешті повернулася до рідного Берислава. Влаштувалася на машинобудівний завод техніком-технологом з металообробки, вийшла заміж, народила сина. З чоловіком збиралися подивитися країну, пожити у різних містах, але... осіли у Пологах – маленькому затишному містечку, до якого врешті прикипіли душою.

У перші дні роботи на Пологівському ОЕЗ Ірина хвилювалася, бо їй практичний досвід обмежувався роботою на напівавтоматичних токарних верстатах, а тут їй доведеться підкорити токарно-гвинторізні. Проте, все склалося добре: колектив допомагав, колеги ділилися досвідом, тож Ірина вже через рік підняла свій професійний розряд із 3-го до 4-го.

Робота подобалася, оскільки у її цеху немає монотонного серійного виробництва. Тут народжуються нові деталі для виробничого обладнання. І згодом її професіоналізм неодноразово був відзначений почесними нагородами від заводу, від

міської та обласної адміністрацій, а у 2017 році її портрет був розміщений на міській Дошці Пошани.

– Сьогодні завод для мене – це моя родина! І хоч працювати завжди доводилося виключно у чоловічому колективі, я цьому навіть рада, бо постійно відчуваю їхню підтримку. І у переносному, і у прямому сенсі! Деталі ж різної ваги бувають, і тоді жінці потрібна фізична допомога, – сміється Ірина.

Та іншого ставлення чоловіків до Ірини і бути не може, бо вона – чарівна жінка, яка, до того ж, небайдужа до чужих проблем. Майже сім років поспіль Ірина Петрова була профспілковим лідером, відстоювала інтереси своїх колег. Члени її профгрупи ніколи не були обділені путівками до дитячого оздоровчого табору чи на літній відпочинок на морі, завжди мали змогу взяти участь у дозвілних заходах: поїхати на концерт, екскурсію тощо. Бо на олійноекстракційному заводі вміють не тільки добре працювати, а й відпочивати. І піклуватися про заводчан – це вже добра традиція.

– Але цікавим та корисним відпочинок може бути і у рідному місті, – говорить Ірина Петрова. – У нас в колективі дуже популярні туристичні зльоти, на яких проводяться змагання рибалок та конкурси на найсмачнішу кашу чи юшку. На ці заходи ми виїжджаємо цілими сім'ями. Дружимо не лише на виробництві, а й у вільний від роботи час.

Ірина Петрова – дуже активна людина, має багато друзів по всій Україні. І якщо її запитують, де вона працює, з гордістю відповідає:

– На заводі, який виробляє найкращу олію! Знаєте торгову марку «Славія»? Так це – ми! І як приємно буває, – зазначає Ірина Олександрівна, – коли чуєш, що люди цінують нашу марку, купують нашу олію. Тішить, що я теж докладаю своїх зусиль до створення цього популярного продукту, забезпечуючи безперебійну роботу обладнання. Адже без олії, як відомо, не обходиться жодна господарина!

ВАЛЕНТИНА ВОЛОДИМИРІВНА ДЗЮБА

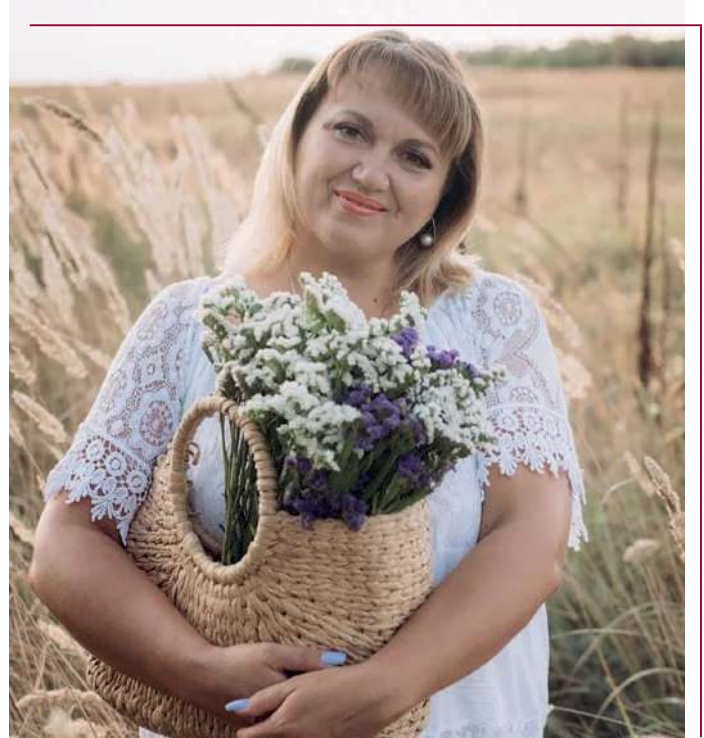
*«Робота з рослинами та квітами зіриває мені душу,
дарує щоденну радість»*

РОБОТА, ДО ЯКОЇ
ПРИЧЕТНА ЗАСТУПНИК ДИРЕКТОРА
ЗАПОРІЗЬКОГО КРБП «ЗЕЛЕНБУД» ВАЛЕНТИНА
ДЗЮБА, ЗАВЖДИ НА ВИДУ. ВИСАДЖЕНІ У МІСЬ-
КИХ СКВЕРАХ ТА ПАРКАХ МОЛОДІ ДЕРЕВА, РЕТЕЛЬНО
СПЛАНОВАНІ Й ДОГЛЯНУТІ АЛЕЇ – РОБОТА У ЗЕЛЕНОМУ
ГОСПОДАРСТВІ МІСТА ПРОВОДИТЬСЯ О БУДЬ-ЯКІЙ ПОРІ
РОКУ. А В ТРАВНІ, КОЛИ БІЛЯ ПАМ'ЯТНИХ МІСЦЬ ЗА-
ПОРІЖЖА РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ МАСОВА ВИСАДКА КВІТІВ,
РОБОТА ЗЕЛЕНБУДІВЦІВ НАГАДУЄ РОБОТУ ХУДОЖНИКА,
ЯКИЙ РОЗМАЛЬОВУЄ МІСТО ЯСКРАВИМИ ФАРБАМИ
ПЕРЕМОЖНОЇ ВЕСНИ.

Саме про таку роботу ще з дитинства мріяла Валентина й завжди хотіла працювати із рослинами. «Коли я бачу квіти, душа радіє!» – говорить вона. Її найулюбленіші – сальвія, чорнобривці, тагетіс, петунія, сурфінія – квітнуть упродовж всього літа до глибокої осені й потребують мінімум піклування, поливу, прополки, оновлення.

Робота «Зеленбуду» тісно пов'язана із роботою «Зеленгоспу». Саме зеленгоспівці вирощують рослини у своїх квітниках та парниках, плекають саджанці дерев, а потім, наче діточок, передають їх до рук зеленбудівців. Валентина мріяла також потрапити до цієї «рослинної коліски» і займатися вирощуванням квітів. Проте, доля привела її до «Зеленбуду», і вона про це ніколи не пожалкувала. Оскільки відчула себе тут потрібною та самодостатньою.

– Одна знайома, яка працювала в нашій сфері довгий час і дуже цю роботу любила, якось порадила мені піти у «Зеленбуд», – пригадує Валентина Володимирівна. – Так у 2002 році і розпочався мій шлях у професію, спершу робочою зеленого будівництва в Комунальському районі Запоріжжя. Наступним роком відзначатиму вже 20-річний ювілей! Через два роки роботи у «Зеленбуді» я отримала відповідну освіту у Запорізькому будівельному технікумі. Працювала на посаді інженера виробничого відділу. Це був необхідний для професійного росту

досвід. Валентина Андріївна Марчук, досвідчений спеціаліст нашого управління, говорила тоді мені: ти маєш знати всю нашу роботу зсередини. Тож знаю, і досконально!

Згодом, оцінивши її трудові здобутки, Валентину Володимирівну перевели майстром до Вознесенівського району. Потім вона отримала посаду в управлінні, а починаючи з 2014 року Валентина Дзюба – заступник директора запорізького «Зеленбуду».

Багато років створюючи красу рідного міста, вона досконало вивчила всі особливості природи Запорізького краю. Завжди готова до новачій у виготовленні святкових квіткових панно. День міста, який припадає на Покрову, у розпалі осені, – це найкращий спосіб щороку показати таланти та можливості зеленого господарства Запоріжжя.

Ландшафтний парк на схилах Дніпра біля «Райдуги» – це зона творчості «Зеленбуду». Щороку вони розробляють цікаві композиції, радують містян новими дизайнерськими розробками.

– За взірєць беремо ідеї київських виставок, вивчаємо роботу природних парків, всесвітній досвід нам також цікавий. І всі родзинки, якими діляться колеги, переносимо на свої ландшафти. Плануємо та організовуємо фотозони, розробляємо дотепні сюжети і робимо Запоріжжя красивим та яскравим! – розповідає Валентина Володимирівна.

І запоріжці, і гості міста чекають на це щорічне свято квіткової краси. Декілька років тому зеленбудівці додали до традиційного оформлення на День міста ще й так зване вертикальне озеленення: підвісні конструкції із різними квітами. У зонах відпочинку, на площі Маяковського, на бульварі Шевченка, на проспекті Металургів змонтовані вази з квітами – яскраві плями на тлі густої зелені. До них швидко звикли, їх полюбили, ними милуються.

– Я свою роботу ні на яку іншу не проміняю! – констатує Валентина Дзюба. – Це дуже жіночне заняття – працювати з рослинами, із квітами й створювати красу.

ТЕТЯНА МИХАЙЛІВНА ОЛЕКСЕНКО

«Для мене не ватливо, на чьому боці сила, ватливо – за ким право»

ТЕТЯНА ОЛЕКСЕНКО –
КАНДИДАТКА ЮРИДИЧНИХ НАУК,
ЮРИСКОНСУЛЬТКА ДП «ЗАПОРІЗЬКЕ МАШИ-
НОБУДІВНЕ КОНСТРУКТОРСЬКЕ БЮРО «ПРОГРЕС»
ІМ. АКАДЕМІКА О.Г. ІВЧЕНКА, АДВОКАТКА, ДЕПУТАТКА
ЗАПОРІЗЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ,
МАЄ ТАЛАНТ ІНТУЇТИВНОЇ ДИПЛОМАТІЇ, ВІДДАНА
СВОЇЙ СПРАВІ ТА СІМ'Ї.

Народилася Тетяна на Хмельниччині. У школі вчилася на відмінно, закінчила її з медаллю, але ніколи не була тендітною принцесою. Як сама говорить, скоріше – хуліганкою. Вступати вирішила до Чернівецького державного університету імені Юрія Федьковича, на юридичний факультет.

– Батьки у мене були простими радянськими людьми. Мама медсестра, тато працював у сільському господарстві. Професію юриста я, напевно, обрала через бажання захищати тих, кому потрібна допомога. Незважаючи на активний темперамент, мені хотілося за правду битися не кулаками, а за допомогою закону.

Після закінчення університету Тетяна Олексенко працювала юристом на Чернівецькому машзаводі. Через рік зустріла свого майбутнього чоловіка і переїхала до нього в Запоріжжя.

– У душі я справжній консерватор, дуже прив'язуюся до місця, де мешкаю. Мені складно даються зміни. До Запоріжжя переїхала з любові до близької людини, зате тепер відчуваю, що це – моя батьківщина.

Відразу після переїзду Тетяна влаштувалася юристом на державне підприємство «Івченко-Прогрес», якому присвятила вже 22 роки свого життя.

– Понад два десятиліття я працюю на цьому унікальному підприємстві, на якому неймовірно обдаровані спеціалісти створюють авіаційні двигуни. І розуміння, що я роблю свою справу поряд із розумними людьми, які з металу виготовляють авіаційні двигуни, що підіймають в небо літаки, наповнює мене нескінченною гордістю. Завжди захоплююся їхніми талантами! Підприємство стало мені настільки рідним, що я взагалі не уявляю для себе якогось іншого місця роботи. Я й працюю для того, щоб уберегти його від негативу. Можна сміливо сказати, що це – моя місія. Незважаючи на те, що професія юриста вважається «чоловічою», жінка знаходить у ній обережніші дипломатичні підходи, вважає Тетяна.

– Коли я бачу, що ділові переговори заходять у глухий кут, беру паузу й пропоную компромісне рішення. І тоді все виходить як слід. Звісно, професія накладає відбиток і на сімейне життя. Коли я готуюся до серйозних судових справ, мої домашні розуміють, що мені потрібен час – я заглиблююся у себе.

Її чоловік, Володимир Васильович, – полковник авіації у відставці, працює заступником директора ДП «Івченко-Прогрес». Тож можна сказати, що родина Олексенків робить спільну справу.

У злагоді та любові вони виростили дочку Валерію, яка наразі навчається у лінгвістичному університеті в Києві. Вона творча людина, вивчає англійську, китайську й турецьку мови, грає на різних музичних інструментах. Ба більше – вона сама їх створює!

– Ми з донькою дуже різні за характером і уподобаннями, але ніколи не мали труднощів у спілкуванні, завжди могли домовитись. Мені здається, що важких дітей взагалі не буває, усі важкі моменти від недовомовленості та невислуханості. У сім'ї важливі любов, повага й довіра.

В той же час, не можна заціклюватися на домашніх клопотах, переконана Тетяна Михайлівна. Сучасна жінка має бути незалежною, самостійною й самодостатньою. Як, власне, і для всіх людей, для жінки важливо бути справжньою.

– Я не люблю нещирих людей. Неправду та нещирість бачу відразу. Натомість, мені імпонують відверті, добрі й відкриті люди.

На дозвіллі Тетяна Михайлівна любить займатися домашнім господарством, вишивати, доглядати присадибну ділянку.

– Мандрувати ми також любимо, але не фанати. Тим паче, останнім часом через пандемію подорожувати стало складніше. До речі, на нашому підприємстві понад 80% працівників щеплені. І працюємо ми у звичайному режимі.

Своїм життєвим кредо Тетяна Олексенко обрала вислів Юго «Для мене не важливо, на чьому боці сила, важливо – за ким право».

ІРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА ВИШНЯКОВА

*«Йти вперед, не дивлячись на мінливий вітер,
та завжди залишатися людиною»*

АДВОКАТ ІРИНА

ВИШНЯКОВА НАРОДИЛАСЯ В СІМ'ї
ІНЖЕНЕРА Й ЛІКАРЯ. ЇЇ БАТЬКО БУВ ВІДОМИМ
У МІСТІ ТЕРАПЕВТОМ, ЯКОГО ОБОЖНЮВАЛИ
ПАЦІЄНТИ. МАМУ ІРИНА ВВАЖАЄ НАЙВАЖЛИВІШОЮ
ЛЮДИНОЮ У СВОЄМУ ЖИТТІ, АЛЕ ІЗ ЗАХОПЛЕННЯМ
ВОНА ЗГАДУЄ ТАКОЖ І БАТЬКА, ЯКИЙ НАВЧИВ ЇЇ
ЛЮБИТИ ЛЮДЕЙ І ДОПОМАГАТИ ЇМ.

- Мого тата любили й колеги, і пацієнти, його пам'ятають і зараз. У мене часто запитують: «А ти дочка того самого Вишнякова?» Батько помер у 1999 році, і нам його сильно не вистачає. Він був людиною з великим добрим серцем, рятував людські життя, віддаючи значну частину себе. Був дуже начитаним і розумним, багато займався самоосвітою. Я не обрала для себе професію лікаря, я пішла по стопах брата і стала юристом, адвокатом. Але вважаю, що моя справа чимось схожа на те, чим займався тато, адже я також допомагаю людям.

В її адвокатській практиці часто зустрічаються справи, які відгукуються в серці. Вони – не для заробітку, і за них Ірина Олександрівна береться у якості благодійності та соціальної допомоги. І це одна з причин, через яку наша героїня обожнює свою роботу.

- Я з подивом дізналася, що, виявляється, у мене і в дитинстві були мрії про цю професію! Мама знайшла мої старі нотатки, в яких я писала, що хочу бути адвокатом. Хоча навіть не пам'ятаю, чому в дитинстві так думала. Але у десятому класі я вже цілком усвідомлено вибрала юридичний профіль.

Викладачі з ЗІЕІТ, які читали в школі право, зуміли захопити Ірину юриспруденцією. До того ж, старший брат, який вже навчався у юридичному виші, подавав добрий приклад для наслідування.

- Брат старший за мене на дев'ять років, він теж практикує адвокат. Ми нерідко працюємо разом, ведемо складні справи. Він завжди був для мене прикладом, але професія й сама по собі імпонувала мені й приваблювала, асоціюючись з допомогою людям, які потрапили в біду. І коли постав вибір факультету в університеті, юридичний чи іноземні мови, то я вагалася не так вже й довго, оскільки будь-яку мову можна вивчити й самостійно.

Ставши дипломованим юристом, Ірина Вишнякова пішла працювати на державну службу – у виконавчу службу Обласного управління юстиції. Потім якийсь час працювала в юридичних відділах банку та приватного холдингу.

- Вважаю, що це було дуже корисним напрацюванням професійного досвіду. У мене були цікаві місця роботи, але після отримання адвокатського свідоцтва просто розправилися крила!

П'ять років тому Ірина Олександрівна разом з товаришем заснувала адвокатське об'єднання «Ракурс» і відкрила власний офіс.

Адвокатська практика в юридичному середовищі вважається досить напруженою для жінки, зазвичай у сфері юриспруденції й права верховенство – за чоловіками. За словами Ірини Вишнякової, їй знадобилися максимальна самовіддача, зосередженість і, звичайно, професіоналізм, щоб стати кваліфікованим спеціалістом. Але вона цього досягла, і їй є чим пишатися!

Пані Ірина вважає, що хоча енергія жінки від природи твор-

ча і спокійна, це не означає, що жінки не можуть бути успішними у професіях, де потрібно проявляти твердість характеру і відстоювати свою точку зору. Жінки багатогранні і абсолютно гармонійні, тож можуть все це успішно поєднувати.

- Для мене гармонійна людина – це та, що реалізувала себе в різних сферах життя, від сім'ї до роботи і хобі. Щасливим можна бути, лише реалізувавши свої бажання і потреби в різних напрямках. Не можна зациклюватися на чомусь одному! Наприклад, якщо бути тільки домогосподаркою, то з часом відчуєш порожнечу і нереалізованість у професійній діяльності. Якщо пропустиш шанс завести сім'ю, занури-

шишь тільки в роботу, то теж втрадиш частину себе. Так що я радію тому, що у мене є все!

Але адвокатура зазвичай потребує значного морального і навіть фізичного навантаження, тож в кінці кожного робочого дня, а тим більше тижня, сили потрібно якось відновлювати.

- Іноді після складних справ хочеться провести добу на самоті, щоб ніхто не чіпав. Та для жінки, яка має сім'ю, зробити це практично нереально. Найкраща розрядка для мене – це вихідні у родинному колі і час, який ми проводимо разом із сином Андрійком. Я дуже його люблю, і бути з ним, спостерігати за ним, слухати його – це для мене неймовірна радість!

Адвокат Вишнякова повернулася із декретної відпустки, коли сину було усього чотири місяці, і відчула осуд з боку оточуючих за такий різкий крок.

- Я на це не звертала уваги, бо чітко усвідомлювала, що можу успішно поєднувати материнство і роботу, так що зовсім не вагалася. Як говорить доктор Комаровський, жінка – не біологічна істота, а соціальна! Я вважаю, що впоралася непогано. Але, звичайно, у мене були надійні помічники – це няня і моя матуся.

Дитині потрібна щаслива мама, яка всюди встигає і для якої материнство не тягар, а радість, переконана Ірина Олександрівна.

- На тлі всіх безсонних ночей і грудного вигодовування я тоді, звичайно, дуже втомлювалася. Але якби відмовилася від кар'єри, то точно була б менш щасливою!

Чоловік Петро підтримує Ірину у її справі.

- З ним у нас партнерські відносини – на рівних. Але, звичайно, я вважаю, що чоловік – це голова сім'ї. І у нашій родині всі думки мають право бути почутими. Мені, як мабуть і будь-якій жінці, важливо мати опору і надійний тил. Для чоловіка я теж намагаюся бути опорою, як мінімум, у моральному сенсі.

Окрім роботи, Ірина Олександрівна займається спортом, захоплюється читанням і цінує відпочинок на свіжому повітрі. У її дитинстві було багато моря, і дотепер море для неї – це справжня віддушину.

- Люблю їздити на море не в сезон. Ти один стоїш на березі і ловиш вітер... Отримуєш потужний заряд енергії і неймовірний антистрес. Мені це дає сили. І незважаючи на те, що я адвокат, все ж люблю спонтанність! Особливо в тому, що стосується творчості і дозвілля. Вважаю, що кращий відпочинок не підготовлений заздалегідь.

Друзі, які оточують Ірину, як і море, дуже різні, але при цьому близькі, надійні, чесні й відкриті.

- Всі мої друзі і подруги настільки багатогранні, що я вважаю себе багатою людиною, спілкуючись з ними. Для мене цінна кожна зустріч, кожна розмова і обмін думками. Я не люблю порожніх людей просто через те, що з ними не знаєш, про що говорити. Поряд зі мною таких немає! Але зазначу, що тут не грає роль рівень освіти, тому що розум – це щось більше, ніж освіта.

У подальших планах Ірини Вишнякової – успішний розвиток власної справи та щасливе особисте життя.

СВІТЛАНА ВАСИЛІВНА ЛЕБЕДЄВА

«Поки клієнт вибирає, роздумує та купує нерухомість, я проживаю з ним частину його життя. Це може зайняти як місяць, так і цілий рік, і завжди спеціаліст з нерухомості буде поряд. Я впевнена, що ріелтор, як і перукар чи стоматолог, у людини має бути один»

ЦЬОГО РОКУ СВІТЛАНА
ЛЕБЕДЄВА ВІДЗНАЧАЄ 15-РІЧЧЯ СВОЄЇ
РОБОТИ НА РИНКУ НЕРУХОМОСТІ: СПОЧАТКУ
ЗВИЧАЙНИМ РІЕЛТОРОМ, А ПОТІМ – ХАЗЯЙКОЮ
ВЛАСНОЇ АГЕНЦІЇ «МЕРИДІАН», КЛІЄНТИ ЯКОЇ ЦІНЮЮТЬ
ЇЇ ЗА ВІДКРИТІСТЬ, ЧЕСНІСТЬ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ.
ТА ЩОБ ЗАСЛУЖИТИ РЕПУТАЦІЮ, ЇЇ ДОВЕЛОСЯ БАГАТО
Й НАПОЛЕГЛИВО ПРАЦЮВАТИ.

мінати. А після складного процесу продажу-купівлі власного житла почала подумувати про сферу нерухомості. Так у роздумах минуло п'ять років, доки вона не наважилася все кинути і почати з нуля у світі нерухомості.

Спочатку було дуже тяжко: її ніхто не знав, доводилося працювати на своє ім'я. До того ж, настали скрутні часи як для ринку нерухомості, так і для бізнесу в цілому: криза 2008-2009 років. Ринок лежав без руху, і багато агенцій нерухомості тоді закрилися. А їй вдалося пережити кризу!

Світлану врятувало активне заняття орендою. Незламна сила волі і віра у Всевишнього допомогли їй подолати виклики цього складного періоду. Світлана Лебедева переконалася, що нерухомість – це справа її життя, і у 2010 році відкрила власну агенцію нерухомості «Меридіан».

– Складно було отримати своїх клієнтів «назавжди», довести їм не просто свою ефективність, а й переконати у щирості своїх намірів, у прагненні врахувати всі їхні побажання. Дуже хотіла довести світові, що я є! – ділиться спогадами Світлана Василівна. – А втриматися на плаву під час кризи, швидше за все, мені допомогли дві речі: необхідність рости та виплачувати кредит на автомобіль. Я тоді переконалася у правильності фрази «Все, що нас не вбиває, робить нас сильнішими».

З часом прийшов і досвід, і визнання. Світлана Лебедева обоюноє складні завдання, причому чим більше підводних каменів у черговому об'єкті, яким належить зайнятися, тим їй цікавіше. А добитися бажаного результату – то вже справа честі! В результаті, господарі такої нерухомості залишаються зі Світланною на все життя, вона стає їхнім «сімейним» ріелтором, вони радять друзям та знайомим звертатися тільки до неї.

У агенції «Меридіан» практично відсутня зміна кадрів, тут вкладають час у навчання, а потім цінують кожного працівника. Світлана Василівна підбирає людей, схожих на себе: таких же цілеспрямованих, завзятих. Вважає за краще вчити майбутнього ріелтора з нуля, аніж переучувати тих, хто вже працював в інших агенціях.

Основні принципи АН «Меридіан» – чесність та відкритість із клієнтом у всьому! Тут не приховують інформацію, попереджають про можливі складнощі, ні в якому разі не вмовляють і не кваплять із прийняттям рішення, переконують все зважити і вирішувати спокійно.

Вдома Світлану у всьому підтримує сім'я: мама, чоловік та син. Мама, як найрідніша людина, просто завжди була і є поруч. Чоловіки не цураються взяти на себе частину домашніх справ у напружені періоди, завжди допомагають порадами. А син – ще й головний помічник на ниві сучасної техніки та технологій для реклами та просування.

Для цього Світлана активно використовує соціальні мережі. Свої сторінки веде особисто, і там така ж відкрита та щира, як і в житті. Її клієнти кажуть, що як тільки вона доручить цю справу комусь іншому, вони одразу це помітять! Тому – все сама...

– Я люблю людей і обоюною вирішувати складні завдання. У моїй професії поєднання цих якостей працює на досягнення кінцевого результату, – ділиться секретом успіху Світлана Лебедева. – Щасливі очі клієнтів після довгого процесу купівлі чи продажу нерухомості – то моя найбільша нагорода!

З дитинства Світлана любила математику. Її заворожували великі числа, з ними вона потім і працювала: касиром, старшим касиром, завідувачкою крамниці. І тут Світлана відчувала, що вперлася у стелю і для руху вперед необхідно щось

ОЛЬГА СЕРГІЇВНА ЗЕЛІНСЬКА

«Щоб досягти успіху, потрібно шалено любити свою професію і завжди залишатися людиною. Доброта та любов, сімейне щастя – це і є основа життєвого успіху»

АДВОКАТ, ТЕЛЕФОН ЯКОЇ

ЛЮДИ ПЕРЕДАЮТЬ ОДИН ОДНОМУ ЯК
ОСТАННЮ НАДІЮ. ГРОМАДСЬКА ДІЯЧКА. ЕКО-
АКТИВІСТКА. ПРИНЦИПОВА ТА ЖОРСТКА У ЗАЛІ СУДУ І
НАДЗВИЧАЙНО ЧУЙНА ПОЗА ЙОГО СТІНАМИ. ВИТРИМАВ-
ШИ БАГАТО ВИПРОБУВАНЬ, ВОНА ПЕРЕКОНАНА: ГОЛОВНЕ –
НЕ ГРОШІ, А МОЖЛИВІСТЬ ДОПОМАГАТИ ЛЮДЯМ. А ЩАСТЯ
ВИМІРЮЄТЬСЯ ЛЮБОВ'Ю ТА СІМЕЙНИМ ТЕПЛОМ.

Ольга Зелінська родом із Херсонської області. Мама працювала маляром-штукатуром, батько – водієм. Економічна криза 90-х боляче вдарила по сім'ї.

– Я в десять років доїла корів, готувала їжу, пекла хліб, – пригадує Ольга часи, які навчили її не боятися ніякої роботи і виробили надзвичайну стійкість та незалежність. При цьому, вона встигала вчитися на відмінно.

– У нас було два паралельних класи, в одному навчалися діти більш заможних батьків, я була, зрозуміло, в іншому. Мені важливо було довести, що ми не гірші! Я була президентом школи, здобувала призові місця на змаганнях з легкої атлетики. Чим більше активностей, тим краще!

Але життя не соромилось роздавати ляпаси здібній дівчині. Ольга з великим ентузіазмом навчалася на водія в учбово-навчальному комбінаті при школі. А коли здавала іспити, щоб отримати посвідчення, її результати умисно зіпсували.

– Це була перша несправедливість, яку я відчувала на собі. І вирішила, що завжди буду з таким боротися, – розповідає Ольга.

Все дитинство вона мріяла працювати у поліції і таємно від батьків звернулася до райвідділу й отримала направлення, з яким після закінчення школи поїхала поступати до Харківського університету внутрішніх справ.

– Батьки не відмовляли мене, бо розуміли, що все одно зроблю так, як хочу. Склавши іспити, я на 100 % була впевнена, що пройшла. Але побачивши списки, знепритомніла: мене там не було! Потім вже дізналась, що вступ «коштував» 5 тисяч доларів.

Ольга вирішила залишитися у Харкові, працювала, і за рік вступила до університету ім. Г. Сковороди на юриста. На

останніх курсах переїхала до Запоріжжя, почала працювати у виконавчій службі, успішно будуючи кар'єру. Але через бюрократичні підступи довелося одержувати диплом вдруге... Тим не менш, у 2009 році Ольга Зелінська добилася свого й отримала можливість вести справи самостійно як юрист, а згодом стала адвокатом.

– Мій шлях у професію був дійсно тернистим. Коли я складала присягу, то пообіцяла собі: якщо Бог мені, людині із простої сім'ї, дав можливість стати адвокатом, значить, я допомагатиму людям, навіть якщо це буде собі на шкоду. Кожна справа, за яку я берусь, – це маленька часточка мого життя.

Вона та її партнер, адвокат Антоніна Шостак, беруть участь переважно в тих кримінальних процесах, від яких відмовляються чоловіки. Ользі Зелінській неодноразово доводилося захищати обвинувачених за так званими «політичними» статтями, де людей, як показали виправдувальні вироки, безпідставно звинувачували за «сепаратистськими» та «терористичними» статтями. І ані погрози, ані тиск не відвертають її від боротьби за справедливість.

– Іноді я просто плачу, настільки шкода людей. Я не можу й не хочу грубішати серцем! Переконана, у кожній людини має бути другий шанс. І я радію, коли вона його отримує, – говорить Ольга. Вона не сприймає адвокатів, які ошукують підзахисних чи купують необхідні судові рішення: – Для мене репутація – найважливіша річ. Якщо не будеш працювати чесно, тебе зачепуть, тебе не почують, ти не зможеш виграти процес!

Незважаючи на шалену професійну круговерть, Ольга встигає бути чудовою мамою 11-річного Богдана та 5-річної Каті. Про свого чоловіка Станіслава говорить дуже ніжно й поетично, з тим теплом, за яким легко впізнати міцну сім'ю:

– Разом з ним у мене з'явилися крила... Завжди лечу додому, адже знаю, що тут на мене чекають рідні, які мене розуміють та підтримують. І це – моє щастя, мій справжній успіх!

ОЛЬГА ЄВГЕНІВНА СКОРОХОДОВА

«Я ніколи не мріяла стати ріелтором»

КЕРІВНИКА АГЕНТСТВА

НЕРУХОМОСТІ «ГАРАНТ ПЛЮС» ОЛЬГУ

СКОРОХОДОВУ МОЖНА ПОРІВНЯТИ ІЗ КАЗКО-
ВОЮ ПОПЕЛЮШКОЮ. ВОНА НЕ ЛИШЕ УСПІШНО
ПРОЙШЛА ВСІ ЩАБЛІ КАР'ЄРНОГО ЗРОСТАННЯ ЗНИЗУ
Й ДО ВЕРШИНИ – ВОНА ПОДОЛАЛА ЇХ САМОСТІЙНО,
ЗАВДЯКИ ЧЕСНІЙ, НЕВТОМНІЙ ПРАЦІ.

Народилася Оля у середньостатистичній родині радянських робітників. З дитинства почувала себе дорослою й дуже відповідальною.

– Дитинство моє безхмарним та безтурботним назвати важко. Мені іноді здається, що я вже народилася дорослою й почала забезпечувати своє життя. На роботу пішла рано – у 14 років. Працювала у пологовому будинку санітаркою, і тоді мені дуже хотілося бути лікарем, але зі вступом до медичного у мене не вийшло. Зрештою, я поступила на юридичний факультет, коли вже сама змогла оплачувати навчання.

А ще в дитинстві, пригадує Ольга Євгенівна, вона мріяла стати то вчителем, то ветеринаром, і навіть директором підприємства, а от ріелтором – ні!

– Про те, що бувають ріелтори, я тоді, здається, взагалі не здогадувалася. У 1993 році я закінчила школу. Тоді вже були ріелтори?

Оля спробувала себе у різних сферах діяльності, на початку 90-х торгувала на ринку і навіть швачкою працювала. Потім було перше заміжжя та бажане материнство – народилася донечка Настя.

– При думках про вихід на роботу після декретної відпустки було таке відчуття, що я живу чуже життя. Хотілося щось змінити. Але про сферу нерухомості, як і раніше, я навіть близько не думала!

Ріелтором вирішив стати її брат, і саме завдяки його допомозі вона й знайшла себе і нарешті здобула улюблену професію. Брат запросив Ольгу у свою фірму працювати ріелтором. Закрутилося все швидко, і вчитися їй довелося на власних помилках.

– Добре пам'ятаю далекий 2004 рік... Холодні дзвінки потенційним клієнтам тоді ще не були популярними, тоді більш звичними були об'яви типу «куплю квартиру у вашому будинку». Ось такі оголошення я й розклеювала біля під'їздів, і спочатку це було досить незвично і навіть моторошно. Я не була готова працювати розклеювачем оголошень! Озираючись – не дай Бог зустріти знайомих! – клеїла і в дощ, і в сніг, і в спеку. Пізніше – наймала розклеювачів. А далі розпочалися дзвінки, зустрічі... Говорила я більш-менш впевнено, тож майбутні клієнти зазвичай не розуміли, що перед ними стажер.

Перший договір, який уклала Ольга Євгенівна, був усним. Продавець поставила умову: «Приведеш покупця – заплачу». І Ольга привела! Перша справжня угода відбулася за місяць, потім – ще одна, і ще...

– Нарешті я відчула себе на своєму місці! Напевно тому, що реально намагалася допомогти людям, глибоко вникала у їхні проблеми.

Зараз Ольга Скороходова очолює компанію «Гарант Плюс». Але залишається такою ж чуйною і щирою:

– Я й досі безліч ситуацій проводжу через себе! І коли новопечені агенти ставлять мені умови: «Якщо мій інтерес закладеш, подивимося на твою квартиру!» – мені стає погано.

Її доньці Анастасії вже 22 роки, нині вона навчається у Польщі.

– Вона дуже талановита дівчинка! Мій друг, моя совість

і гордість. А взагалі, я вважаю себе дуже щасливою, адже мати таку сім'ю не кожному випадає.

З другим чоловіком Ольга Євгенівна познайомилася у 2013 році. Він звернувся до неї із запитом щодо придбання житла.

– Об'єкт ми знайшли дуже швидко, угоду провели успішно, і здавалося б, повинні були розпрощатися, але ні... Чоловік у мене так просто не здається! Тож я не встояла перед таким натиском. Ну, а якщо серйозно, то з першої хвилини було зрозуміло, що це моя людина за духом, за поглядами на життя – просто рідна...

Мрії Ольги Скороходової – перш за все, щоб здоровими були її рідні та близькі, щоб успішно розвивалася її улюблена справа і щоб був мир та злагода у суспільстві.

АЛЬОНА ОЛЕКСАНДРІВНА АГАНІНА

«Не можу уявити себе без постійного завантаження цікавою роботою та навчанням. Думати – це як дихати!»

ЕНЕРГІЙНИЙ БАЛАНС

– ТАК МОЖНА ОХАРАКТЕРИЗУВАТИ

ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ АЛЬОНИ АГАНІНОЇ.

ВИСОКОКЛАСНОГО ЮРИСТА, ПРОФЕСІЙНОГО
ВИКЛАДАЧА, ТАЛАНОВИТОГО НАУКОВЦЯ, А ЩЕ –
ЧУДОВОЇ МАМИ ТА ЛЮБЛЯЧОЇ ДРУЖИНИ.

Захопилася юриспруденцією Альона ще в школі. Жадібно вбирала знання, особливо з теорії держави та права. Повірити в себе допомагав батько, який підтримував вибір донечки й супроводжував її у поїздках на предметні олімпіади. Талант Альони та допомога близьких і вчителів принесли результат: у випускному класі вона стала переможницею Всеукраїнської олімпіади з правознавства, хоча зазвичай лаври діставалися киянам та одеситам. Перемога учениці із Запоріжжя стала чимось надзвичайним! А далі був феєричний вступ до Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого у Харкові, який для українських студентів-правників є омріяною alma mater.

Альона Аганіна із вдячністю говорить про викладачів вишу, які надихали її на досягнення висот у професійних знаннях, на лідерство під час практики й стажування. Зачарована законом і юриспруденцією – так можна охарактеризувати Альону-студентку.

Після захисту диплому вона могла залишитися в університеті: здібності та знання відкривали шлях до наукової та викладацької діяльності. Але бажання повернутися до рідного Запоріжжя було сильнішим, аніж харківські перспективи. І вже вдома перед молодого юристкою постала дилема: обрати практику нотаріуса або адвоката чи зайнятися викладацькою діяльністю. Зрештою, перемогла спадкова педагогічна жилка: Альонина бабуся, вчителька з 50-річним стажем, завжди була прикладом для онуки. Тож у 2009 році Альона Олександрівна стала викладачем та аспіранткою юридичного факультету Запорізького національного університету.

І хоча працювати довелось зі студентами заочної форми навчання, значно старшими за віком, юна викладачка завоювала авторитет своєю цілеспрямованістю та досконалим знанням закону, а ще – щирістю і відкритою вдачею. Ці якості допомогли їй вибудувати відносини і з колегами, і зі студентами, до яких вона ставилась одночасно і дружньо, і вимогливо. Кожне їхнє запитання було їй в радість, адже свідчило про спільну зацікавленість улюбленою наукою.

– Для мене було важливим навчити їх не зубрити, а вдумуватися у закони, розуміти їх, відчувати теорію душею, адже без цього неможливо стати успішним юристом, – переконана Альона Аганіна.

Щаслива вона і у подружньому союзі. У 2011 році Альона та Олександр Аганіни стали батьками. Виховуючи у любові та сімейній гармонії маленького синочка, вона успішно захистила дисертацію і отримала вчений ступінь кандидата юридичних наук, а згодом – посаду старшого викладача кафедри теорії та історії держави і права юридичного факультету ЗНУ.

Але час плине й з'являються нові пріоритети. У 2019 році Альона Аганіна змінила університетську кафедру на юридичну практику, продовжуючи, проте, займатися правознавством як наукою. Яким би не було професійне навантаження, вона видає наукові роботи, спілкується з колишніми

студентами, які, цінуючи її компетентність, частенько звертаються за порадами.

Вона всюди встигає! У щоденному розкладі Альони Олександрівни домінує активна розумова діяльність: юридична практика та наукова робота успішно співіснують із захопленням іноземними мовами. Її мозок ніколи не простоє, і чим би вона не займалася – наданням юридичної підтримки, написанням наукової праці чи домашніми справами, – він завжди у роботі. Вчити й вчитися, рухатися вперед і думати (так, як навчала студентів!) – це нагальна необхідність її дієвої натури.

КАТЕРИНА ВОЛОДИМИРІВНА ЧУРІЛІНА

«Людина пізнається у дрібницях. Чи поміє за собою чашку, чи прибере стілець... одразу видно, чи зможе вона якісно працювати»

ВОНА – ЛЕДІ

ДОСКОНАЛІСТЬ У СФЕРІ ПОРЯДКУ
ТА ЗАТИШКУ, ВОНА ЗНАЄ ВСЕ ПРО ЧИСТОТУ І
ОРГАНІЧНЕ ФОРМУВАННЯ ПРОСТОРУ. ДИРЕКТОР ТА
ОДНА ІЗ ЗАСНОВНИЦЬ ЗАПОРІЗЬКОЇ КЛІНІНГОВОЇ
КОМПАНІЇ CLEANUP КАТЕРИНА ЧУРІЛІНА ЦІНУЄ
ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ І ПРОФЕСІЙНІСТЬ, І САМА Є
НАЙКРАЩИМ ПРИКЛАДОМ ЦИХ ЯКОСТЕЙ.

На сьогодні CleanUp є однією з найнадійніших клінінгових компаній у Запоріжжі. Катерина Чуріліна пригадує, як саме все починалося.

- Я закінчила факультет іноземної філології ЗНУ, далі моя кар'єра розвивалася у держслужбі і завершилася у 2018 році, бо я втомилася від монотонної роботи. Затишний кабінет, стабільна зарплата, гарне вбрання і високі підбори – все це чудово, але хотілося підняти планку.

І Катерина Володимирівна разом із партнером вирішили відкрити клінінгову фірму, яка задовольняла б запити найвимогливіших клієнтів, надаючи широкий спектр якісних послуг з приведення у належний вигляд будь-яких просторів.

- Ми часто чули від знайомих, що дуже важко знайти у нашому місті якісних клінерів, і вирішили: саме ми повинні заповнити цю нішу! Тоді багато хто був розчарований фірмами, що надають клінінгові послуги, тому що роботу вони виконували неякісно. І ми вирішили стати надійними профі у цьому непростому бізнесі!

Спочатку у компанії працювало двоє співробітників, і Катерина Володимирівна особисто виїжджала на прибирання.

- Складно зрозуміти, як все має бути, якщо не поринути, у пряму розумінні, у роботу. Я працювала разом із дівчатами, а вечорами ще й проходила навчання з менеджменту.

Наполеглива робота із створення іміджу CleanUp принесла очікуваний результат: у клінінгової компанії Катерини Чуріліної з'явилася постійна клієнтура і незаперечний авторитет на запорізькому ринку надання послуг.

Катерина Володимирівна керівник лояльний, але вимогливий і справедливий.

- З тими, хто не дотримується наших правил, доводиться прощатися. Після кожного замовлення я чи мій помічник перевіряємо якість прибирання, і якщо знаходимо недоробки, то доводиться переробляти, доводити до пуття. Для нас якість – це головний пріоритет у роботі!

Зараз у CleanUp десять співробітників, які займаються прибиранням після будівництва, ремонтів чи виїзду квартирантів, генеральними прибираннями, поточними прибираннями, відновленням простору після НС – пожеж, затоплень, хімістикою меблів, прибиранням салонів авто, миттям фасадів та вікон, рекламних конструкцій.

- У нас втричі більше замовлень, ніж було два роки тому. Та мене важко злякати великими обсягами роботи. Наше перше замовлення було на миття фасадів 19 аптек, і ми втрих справилися! «Ого! За швидкістю і якістю ви перевершили усіх!» – такою була реакція замовника. А далі ми прибирали 860 квадратних метрів післябудови. Ще до нас там працювали дві клінінгові компанії, і лише ми зробили це ідеально. Після такої якісної роботи ці замовники стали нашими постійними клієнтами.

Катерина Чуріліна – бізнес-леді, яка багато часу присвячує роботі, але і для друзів, і для цікавого дозвілля знаходить час.

- Я займаюся кікбоксингом, який мені дуже подобається не тільки як спорт, але й як спосіб скинути енергію. Дуже люблю плавати, займалася цим видом спорту професійно. І, звичайно, обожнюю спілкуватися з друзями. Збираємося ми, щоправда, рідко, адже у кожного своє життя, але коли зустрічаємося, то наче й не розлучалися.

У людях Катерина Володимирівна цінує легкість, надійність та почуття гумору.

- Любити я вмію, дружити вмію, а працювати – на 100%! Люблю позитивних, добрих людей, а негативні в нашій компанії ніколи не працюватимуть.

До речі, мрія нашої героїні – відправитися у довгоочікувану відпустку, в якій за два роки плідної праці, як справжній перфекціоніст, вона ще не була. Але зараз, створивши гарний надійний колектив, Катерина Володимирівна може собі дозволити відпочинок.

СВІТЛАНА ІВАНІВНА АНТОНОВА

«Якщо вас переслідує якась ідея, про яку ви думаєте щодня, не гайте часу. Робіть, намагайтеся! Якщо не вийде, нав'язливі думки залишать вас. А якщо вийде – ви придбаєте невичерпне джерело енергії та натхнення!»

ЗОЛОТІ РУКИ, ВЕЛИКЕ
СЕРЦЕ ТА ПОВНА ІДЕЯМИ ГОЛОВА. ЦЕ
– ПРО НЕЇ, ПРО СВІТЛАНУ АНТОНОВУ,
МАЙСТРА З ПОШИТТЯ ТА РЕМОНТУ ОДЯГУ, ВЛАС-
НИЦЮ АТЕЛЬЄ «СТИЛЬ ЛАНА». СОТНІ ЗАПОРОЖЦІВ
ОТРИМАЛИ З ЇЇ РУК ГАРНЕ ТА ЗРУЧНЕ ВБРАННЯ,
А ЩЕ – ОШАТНІ ШТОРИ, ЛАМБРЕКЕНИ Й ІНШІ ВИРОБИ
З ТЕКСТИЛЮ. ТА ЇЇ ДУША МРІЛА ПРО ІНШЕ...

З дитинства Світлана пам'ятає свою всеохоплюючу любов до тварин. Причому, всі її домашні тваринки були огорнуті турботою, вчасно нагодовані й доглянуті. Знайомі про-рокували дівчинці майбутнє ветеринара.

Однак у юності її захопила інша яскрава ідея, і Світлана вступила до Запорізького ліцею моди та стилю. Закінчила його з червоним дипломом і вийшла у доросле життя модельєром-закрійником. Та після нетривалої роботи в ательє почала шукати себе у різних сферах: у торгівлі, громадському харчуванні... Але все було трохи не те, на чому хотілося б зупинитися.

Після заміжжя та декретної відпустки Світлана вийшла на роботу вже у власне ательє, яке назвала «Стиль Лана». Дванадцять років якісної та креативної роботи принесли свої плоди – її таланти та майстерність добре знають і цінують клієнти, передають один одному через «сарафанне радіо».

Але пошуки справжнього покликання на цьому не закінчилися: Світлана мріяла про власний бренд! Навіть зробила декілька вдалих спроб, але, незважаючи на позитивний результат, її азарт швидко проходив, і вона поверталася до звичного заняття – продовжувала шити одяг.

Аж тут... Дев'ять років тому в домі Антонових з'явився новий член сім'ї – бігль на ім'я Ральф. Світлана почала самостійно шити йому лежачки, бо те, що пропонували у магазинах, не задовольняло ні господиню, ні самого Ральфа. Неякісні товари або розсипалися за короткий час використання через надто активні ігри та веселощі бігля, або не піддавалися пранню, або Ральф їх просто ігнорував.

З року в рік Світлана покращувала свої вироби, враховуючи попередні помилки, а Ральф продовжував тестувати їх на міцність. В результаті, одного прекрасного дня з-під талановитих рук Світлани таки вийшов лежак-досконалість – м'який, міцний, зшитий із дорогої італійської тканини, з міцною фурнітурою, зі своїми секретами. Лежак сподобався і самій Світлані, і його відразу полюбив Ральф, і він точно мав сподобатися іншим! Ось так натхненням та обличчям власного бренду – from Ralf – став домашній улюбленець. І справа зрушила!

На сьогодні Світлана Антонова шиє лежачки не тільки для біглів, а й для карликових собачок, для величезних догів, а ще виготовляє будиночки для котиків. І все – з любов'ю, з фантазією, якісно та професійно! Понад сотню вдячних клієнтів, і не тільки з нашої країни, надсилають їй свої подяки.

– Дивно, яке море енергії та натхнення може принести улюблена справа! Мої клієнти і раніше висловлювали захоплення пошитим мною вбранням, але вони не йдуть у жодне порівняння з емоціями, які я відчуваю зараз, читаючи відгуки на мої лежачки. Це такий позитив, я тепер постійно ніби свічуся! – ділиться емоціями Світлана.

До її улюбленого ремесла підключилися й інші члени сім'ї, адже чоловік і син завжди підтримують і допомагають майстрині. А вона вже будує плани на ще більш масштабне виробництво.

За словами Світлани Антонової, у житті завжди потрібно шукати те, що тебе надихає, ні в якому разі не звертати уваги на помилки й ні про що не жалкувати!

ОКСАНА МИХАЙЛІВНА ІЛЮЩЕНКО

*«Я маю мету і йду до неї, незважаючи на обставини.
Мій успіх – це моя відповідальність»*

ДІАМАНТ! САМЕ ТАК
МОЖНА ОПИСАТИ ОКСАНУ

ІЛЮЩЕНКО, ВЛАСНИЦЮ СТОМАТОЛОГІЧНОЇ
КЛІНІКИ «PIRANNA». ВОНА ТАКА Ж БАГАТОГРАН-
НА ТА КРАСИВА, ЗАВЖДИ І СКРІЗЬ ПРИВЕРТАЄ УВАГУ
ОТОЧУЮЧИХ. ЯКІ Б ВИПРОБУВАННЯ НЕ ЗУСТРІЧАЛИСЬ
НА ЇЇ ШЛЯХУ, ВОНИ ЛИШЕ «ШЛІФУЮТЬ» ЇЇ: ВІД НИХ ВОНА
СТАЄ ЩЕ ЯСКРАВИШОЮ. А ЗА ЇЇ ЗОВНІШНЬОЮ ТЕНДІТНІ-
СТЮ, ЯК І У ЦЬОГО КОШТОВНОГО КАМЕНЮ, КРИЄТЬСЯ
НАДЗВИЧАЙНА ТВЕРДІСТЬ.

Великий шлях починається з першого кроку. А успіхи
дорослої людини – з дитячої мрії. Ще в дитинстві Оксана
вирішила стати стоматологом. Поки інші дівчатка наряджа-
ли ляльок та робили їм зачіски, вона наполегливо лікувала
іграшки. Перед нею був приклад мами-зубного техника. Впер-
ше відчула себе справжнім стоматологом Оксана у 8 років:
під маминим наглядом зняла відбиток зубів. Відчувши щирю
радість доньки від роботи, у те, що вона неодмінно стане та-
лановитим лікарем, мама повірила беззаперечно. А малень-
ка дівчинка отримала ціль.

– Інші варіанти, аніж стати стоматологом, я навіть не роз-
глядала і після школи вступила до Дніпропетровської ме-
дичної академії, – згадує Оксана. Навчання стало для неї
справжнім задоволенням, хоча вимоги були серйозними. Як
альпіністи постійно хочуть здолати все вищі вершини, так і
їй хотілось більшого: більше дізнатися, опанувати, вивчити.
Вона раніше за багатьох почала застосовувати знання на
практиці: вже на четвертому курсі пішла працювати асистент-
кою стоматолога.

– Для більшості людей похід до стоматолога є певним ви-
пробуванням, тож стоматолог має, перш за все, розділити з
пацієнтом його хвилювання і заспокоїти. А найкраща річ для
заспокоєння – це компетентність та впевненість лікаря! –
окреслює вона свої підходи, які беруть витоки ще з того часу.

Після закінчення навчання пані Оксана почала працювати
самостійно. Пацієнтів вражала якість лікування, її майстер-
ність, секретом якої був і залишається талант, помножений
на постійне навчання та вдосконалення. Вона швидко стала
не просто популярним чи затребуваним лікарем, а – необхід-
ним! Її тодішній розклад, як і сьогоднішній, вражає: п'ять днів
на тиждень прийом пацієнтів у Запоріжжі, а на вихідних – у

іншому місті! І скрізь щільний запис.

Такий шалений графік міг би підкосити кого завгодно, але
не Оксану Ілющенко. Адже вона плекала амбітну ідею – ство-
рити власну клініку, що була б її відображенням як фахівця
і як людини. Від намірів до відкриття пройшло сім років, за
які пані Оксана самостійно виконала величезний обсяг робо-
ти: спочатку із розробки концепції, візуалізації, потім підбору
приміщення, організації ремонту, підбору обладнання, пер-
соналу, тощо.

Клініка будувалася протягом двох років. Це був складний,
але важливий період. Щоб описати, як Оксана тоді працю-
вала, потрібно використовувати зовсім протилежні барви:
усміхненій та позитивній з пацієнтами, за лаштунками їй до-
водилось бути жорсткою, вимогливою та витривалою. Адже
вона виконувала одночасно функції і інвестора, і виконроба,
і дизайнера.

– Я жінка, тому іноді можу дати слабинку, можу засинати в
розпачі, але вранці прокинуся і скажу собі: «Hi! Все я роблю
правильно. Мені дали і сили, і можливості, тому повинна ру-
хатись, щоб реалізовувати свої плани! Мови не може бути,
щоб я не впоралась». Для мене стимулом є мої діти. За свої

вчинки, за свою поведінку відповідальна перед ними, тому що як мама я повинна бути їм прикладом! Маю показувати їм, як потрібно перемагати, – розповідає Оксана, як справлялась та справляється з будь-якими труднощами. – Тоді я сприймала всю ситуацію як випробування: якщо подужаю, то все буде добре!

Її вміння «взятися за шанс і не відпускати» відобразилось навіть у назві клініки – «Piranha».

– Назву для клініки обирала довго й прискіпливо: хотілось, щоб в ній поєднувалася і символічність, і оригінальність. Коли в голові прозвучала «піранья», я одразу зрозуміла: це воно! Зуби у цієї риби великі та сильні, щелепи – міцні, – пояснює Оксана.

Вона перфекціоністка, яка любить контролювати ситуацію та покладається на свої смаки, вподобання, на тонку інтуїцію у поєднанні з логікою та раціональністю. Тому ніколи не делегує те, з чим може впоратися самостійно, оскільки краще за неї це не зробить ніхто. Так, питанню, хто продумував інтер'єр «Piranha», чи залучалися сторонні дизайнери, щиро дивується:

– Дизайнер? Ні за що! Ця клініка – і є я! Це видно по кожному кабінету, кожній деталі, які я продумувала ретельно і відповідально. Мені хотілося, щоб наші пацієнти почувалися тут зручно й розкуто.

Інтер'єр клініки – це відображення багатогранності власниці. Кожен кабінет у клініці індивідуальний, адже інтер'єр несе свій настрій та сенс. Оксана робить все, щоб емоційний комфорт повертався до клієнтів вже на вході до клініки, витриманому в унікальному поєднанні елегантності, вишуканості та затишку.

Перші враження пацієнтів про продуманість та уважність, які очікують на них у клініці, переростають у впевненість, коли починається процес лікування. У клініці створені всі умови, щоб повертати красу та зберігати здоровими посмішки. Вимоглива до себе, Оксана Ілющенко підбрала команду, яка так само відповідально ставиться до роботи:

– Мій колектив – це моя професійна родина. У нас є обов'язкове правило: всі особисті проблеми залишаємо за порогом клініки! Працюємо, зосередившись виключно на людях, які до нас звернулись, з максимальною увагою та посмішкою.

У «Piranha» можна отримати послуги з ортопедії, хірургії, ортодонції, імплантації, професійного чищення та відбілювання зубів, терапевтичного та ендодонтичного лікування, естетичної стоматології. У клініці працюють лікарі-експерти з різних профілів: хірург, терапевт, ортодонт, ортопед, анестезіолог, дитячий лікар. Ще на етапі планування клініки Оксана Ілющенко передбачила створення косметологічного кабінету «Piranha cosmetology», адже після вирішення безпосередньо стоматологічних проблем пацієнтам та пацієнткам іноді потрібна допомога косметолога, щоб отримати бездоганний естетичний результат.

Будучи фахівцем високого ґатунку, пані Оксана виставляє аналогічні вимоги і до професійної підготовки своєї команди. Кожні три місяці вона проходить нові курси, відвідує тренінги, майстер-класи, адже вдосконаленню немає меж. Одночасно з постійним потягом до професійного зростання Оксана готова ділитися набутим досвідом із колегами. Задля цього вона створила навчальний осередок «Piranha Academy» і планує його розширення.

Енергійності, сміливості, сталевого характеру Оксани Ілющенко вистачить, щоб найамбітніші плани втілювалися у життя. А її натхненням є діти.

– Я багато працюю, тож розумію, що десь втрачаю у вільному часі, у спілкуванні з близькими. Це справді важко. Наймолодшому сину Амірхану – три роки. Старшому Іллюші – дев'ять. Але я намагаюсь їм пояснювати, чому і що роблю. Мені дуже поталанило з дітьми. Ілля вже намагається мені справді допомогти та підтримати – і словами, і уважністю, і справами. Я пишаюсь своїми чоловіками, – з лагідністю розповідає Оксана.

На відверте питання, чи змінила б вона свій шлях на більш легкий, вона відповідає безапеляційно:

– В жодному разі! Я люблю своє життя. Навчилася приймати те, що дає мені доля, і при цьому брати на себе відповідальність. У моїх дій є дві причини: перша – заради майбутнього дітей, друга – я обожнюю свою роботу!

АЛЛА ВАЛЕРІЇВНА КРАМАРЕНКО

*«Ми були першопрохідниками у своєму бізнесі, ватко працювали,
але при цьому не протабили своїх дітей, виховали їх
з правильними моральними цінностями»*

НАПРИКІНЦІ 90-Х РОКІВ
АЛЛА КРАМАРЕНКО РАЗОМ ІЗ
ЧОЛОВІКОМ ЗАСНУВАЛА БІЗНЕС ІЗ ПОШИТТЯ
ІНТЕР'ЕРНОГО ТЕКСТИЛЮ ТА ПРОДАЖУ ТКАНИН.
І ДОТЕПЕР МАГАЗИН «ЄВРОПЕЙСЬКІ ГАРДИНИ»
РАДУЄ Й ДИВУЄ ЗАПОРІЖЦІВ РІЗНОМАНІТНІСТЮ
ТОВАРІВ І ВИШУКАНИМ ДИЗАЙНОМ.

А починалося все з ідеї, яка спала Аллі на думку зовсім несподівано. Перебуваючи у декретній відпустці, вона читала популярний на той час бізнес-журнал, і їй на очі потрапила стаття про інтер'єрні тканини, дизайн та пошиття домашнього текстилю. Це була вишукана, неординарна і, як показала практика, цілком реальна ідея для започаткування власного бізнесу. Цим напрямком надання послуг у Запоріжжі ще ніхто не займався, конкурентів не було, і вже за місяць Алла та її чоловік обговорювали з партнерами умови співпраці.

«Європейські гардини» дуже швидко привернули до себе увагу новачками, професійністю і високим рівнем виконання замовлень, а головне – вразили асортиментом. Саме у цьому магазині вперше для Запоріжжя з'явилися якісні імпортовані інтер'єрні тканини. Тоді покупці навіть не уявляли, що гардини можуть так виглядати. Це був бізнес, і одночасно – виховання, формування хорошого смаку у клієнтів.

Коли настав час розширюватися, викупили квартиру у житловому будинку, яку необхідно було перевести до нежитлового фонду. Тут вони теж були першопроходцями: необхідну документацію збирали й погоджували самостійно, готових правил та схем ще не було. Подружжя намагалося одночасно займатися й іншими напрямками, але виявилось, що кожен із них вимагає повної віддачі сил і часу, тому зупинилися саме на текстилі в інтер'єрі.

– Найбільша нагорода у нашій роботі – це задоволені клієнти, – наголошує Алла Валеріївна. – А щоб цього добитися, ми маємо повністю задовольнити всі їхні очікування. Ми працюємо за принципом «сім разів відміряй – один раз відріж». Я контролюю роботу на кожному етапі: розміри мають співпадати до міліметра, інакше неминуче розчарування клієнта, а це неприпустимо!

Підготовка кадрів потребує часу: щонайменше півроку потрібно, щоб навчити працівника слухати та чути клієнта, і з усієї різноманітності варіантів запропонувати саме те, що вже намалювалося в його уяві. А для перенесення ідеї на матеріал потрібні знання геометрії та фізики. Тож випадкові люди у них не затримуються, зате Алла пишається тим, що виховала кілька десятків класних фахівців.

Майже тридцять років подружжя Крамаренків живе і працює пліч-о-пліч, у кожного – окремий напрямок у бізнесі. Робочий день настільки напружений, що поговорити вдається лише вечорами. На роботі Алла – керівник, рівний по відповідальності своєму чоловікові, а вдома – зразкова дружина та вправна господиня. Виховали двох доньок, і обидві виростили без няньок, буквально на робочому місці батьків: у магазині та майстернях вони і гралися, і вчили уроки.

Батьки не наполягають на участі доньок у сімейному бізнесі, тому що для цього «очі мають горіти». Старша вже обрала юриспруденцію, а молодша – архітектуру. Подружжя не переймається тим, хто продовжить їхню справу. Радіють, що за роботою не проґавили виховання дітей, що власним прикладом довели їм, що життєвий і професійний успіх – це результат великої праці. Головне, що доньки навчилися самостійно працювати і заробляти, а якщо в них прокинеться інтерес до сімейної справи, батьки будуть тільки раді.

Компанії «Європейські гардини» вже понад двадцять років, і слова постійних клієнтів «Ми так раді, що ви досі працюєте!» для Алли Крамаренко є абсолютним свідченням того, що вона свого часу знайшла своє власне місце і в бізнесі, і в житті.

НІНА ГЕННАДІЇВНА МІЩЕНКО

"Вот наследие от Господа: дети; награда от Него..." (Пс. 126:3)

ПРИРОДУ МАТЕРИНСТВА
НІНА МІЩЕНКО ЗНАЄ ЯК ПРОФЕСІЙ-
НИЙ МЕДИК. ВОНА ДОКЛАДА ЧИМАЛО ЗУСИЛЬ,
ЩОБ ДОПОМОГТИ ЖІНКАМ СТАТИ МАМАМИ. СКІЛЬ-
КИ САМЕ ДІТОЧОК З'ЯВИЛОСЬ ЗАВДЯКИ ЇЇ ТАЛАНТУ ТА
ПРОФЕСІЙНИМ ЗНАННЯМ У СФЕРІ ЖІНОЧОГО ЗДОРОВ'Я,
МАБУТЬ, НЕ ЗНАЄ Й САМА НІНА ГЕННАДІЇВНА. ТА ДЛЯ НЕЇ
ЦЕ НЕ ТАК І ВАЖЛИВО. ГОЛОВНЕ – ЦЕ ЩАСЛИВІ МАМИ,
ЯКИХ ВОНА УСПІШНО ДОВЕЛА ДО ПОЛОГІВ.

Ніна Міщенко закінчила Запорізький медичний університет. Першим місцем її роботи стала студентська поліклініка Запорізького національного університету. П'ять років набував лікарський та життєвий досвід, який створив основу для подальшого професійного росту.

На ці особисті здобутки Ніну надихнула життєдайна подія, про яку її чоловік, Дмитро Володимирович Міщенко, згадує так: «Це трапилось наче миттєво...» Вперше побачивши Ніну, Дмитро відразу зрозумів, що завжди хоче бачити цю тендітну жінку поруч із собою.

А вже згодом спільними зусиллями молодої родини у Запоріжжі з'явився медичний центр «Камелія» – сучасний багатофункціональний лікувально-діагностичний заклад, який надає якісні послуги з профілактики та подолання цілої низки хвороб. Ніна Геннадіївна продовжила гінеколо-

гічну практику та зайняла посаду головного лікаря цього перспективного медичного центру.

Новими візерунками вишивало долю життя, у молодій родині Міщенко зростали діти – сини Данило та Руслан. Батьки працювали, мріяли та втілювали задумане...

І – мабуть, це було їхньою спільною тихою мрією, почутою у небесах. Бо як інакше пояснити щастя цих чотирьох років? У родині, один за одним, з'явилися малюки: Катя, Марк та Неля. Наймолодший ще й року немає. Та які у неї старші брати! Яке коло навкруг! Дівчатка мають ангелів-охоронців із жіночої першооснови родини: Катя та Неля отримали імена бабусь своїх батьків, татової та маминої. То нехай їхня любов малят захищає, а вони зберігатимуть та передаватимуть пам'ять роду.

Зараз Ніна Геннадіївна перебуває у декретній відпустці. Усвідомлене материнство поєднує розуміння, знання, досвід. Це – її маленький рай, де троє малят перебувають у теплі обіймів, у колі опіки старших братів та під захистом тата. Дмитро Володимирович із примноженими силами захищає родину від проблем і складнощів світу. Відчуває себе кам'яною стіною – і це вже не приказка, а реальне життя. У якому є місце й маленьким жіночим захопленням – Ніна любить свій садочок біля родинного будинку. Квіти, кустики, дерева – всі рослини відчувають її опіку та турботу.

Це ідеальна родина, де є сталі традиції, любов, захист і навіть десант у майбутнє. Старший син Данило – студент юридичного факультету Запорізького національного університету. Обмірковує вибір професії Руслан.

Ніна ж, як любляча та чутлива мати, чудово розуміє безцінність родинного кола, де старші допомагають ростити молодших, а малюки із захватом дивляться на своїх сильних захисників. Це найкращий виховальний та життєвий досвід, який наче непомітно, день за днем, дає розуміння сенсу життя як такого. А хто його відчуває краще, ніж щаслива жінка-мати?

Реальність нашого життя не ділиться на розум без залишку. Та вона примножується жіночою любов'ю.

СНІЖАНА БОРИСІВНА ЛОБОДЮК

«У нашому театрі танцю маленькі, неповороткі пупси перетворюються на прекрасних лебедів, вони починають відчувати своє тіло, у них виростають крила. Дівчатка перетворюються на граціозних леді, а хлопчики – на галантних кавалерів»

СНІЖАНА ЛОБОДЮК

— ХОРЕОГРАФ, РЕЖИСЕР-ПОСТАНОВНИК — БЛИЗЬКО ТРИДЦЯТИ РОКІВ ВИКЛАДАЄ ТАНЕЦЬ ЗАПОРІЖЦЯМ І ДОЛУЧИЛА ДО МИСТЕЦТВА ТИСЯЧІ ДІТЕЙ. ВОНА СТВОРИЛА І ОЧОЛЮЄ ЦЕНТР РОБОТИ З ОБДАРОВАНОЮ МОЛОДДЮ НА БАЗІ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ, ДЕ ЗНАХОДИТЬСЯ НАРОДНИЙ ТЕАТР СУЧАСНОЇ ХОРЕОГРАФІЇ «ФЕНІКС».

Колектив «Феніксу» має вже 25-річну історію, тут освоюють хореографію діти від 4 до 18 років. Чимало учнів Сніжани Борисівни пов'язали своє майбутнє з танцями і самі стали викладачами. Талановитий педагог, вона нагороджена знаками «Відмінник народної освіти України», є кавалером ордену «За заслуги перед Запорізьким краєм», але у місті її знають та люблять насамперед як хореографа.

Сніжана народилася та виросла у Запоріжжі. У сім'ї дівчинки всі дорослі працювали або лікарями, або вчителями — інших сфер діяльності начебто й не існувало. А задля загального розвитку дітей віддавали на заняття музикою чи танцями. Сніжана також займалася хореографією у БК ім. Т.Г. Шевченка, в ансамблі народного танцю «Козачата». І, закохавшись у витонченість та гармонію хореографії, обрала свій, власний шлях — танцювальний!

Після школи вона закінчила Мелітопольський фаховий коледж культури та мистецтв, а за декілька років — Київський національний університет культури та мистецтв за спеціальністю «сучасна хореографія та режисура».

Коли танцівниця вийшла заміж та у родині з'явився син, вона була впевнена, що це назавжди — кохання, стабільність, благополуччя. Однак, обмежити своє життя рамками «будинку-сім'я» не змогла — їй не вистачало спілкування, руху. Сніжана створила дитяче модельне агентство «Білосніжка», у якому дівчата своїми руками шили та в'язали вбрання, а вона виступала у ролі хореографа, ставила малюкам дефіле та танцювальні композиції.

Потім Сніжана Лободюк викладала класичний танець у ансамблі «Перлина». Незабаром її запросили до нового культурно-ділового центру АвтоЗАЗДСУ, який і став колиською для колективу «Фенікс». Тут була гарна професійна сцена, досвідчені наставники, сучасна репетиційна база. Хореографи викладалися на повну, творчість була ключем. Потім у стінах АвтоЗАЗу стало тісно, і заради самостійності Сніжана Борисівна створила свій власний простір — Центр роботи з обдарованою молоддю, де талановитим і творчим людям було б комфортно співіснувати.

«Фенікс» наразі багато подорожує світом, бере участь в українських та зарубіжних конкурсах та фестивалях. Танцюристи вже гастролювали у Італії, Угорщині, Чехії, Німеччині, Польщі, Франції, Болгарії, Росії та Тунісі. На гастролях завжди намагаються поєднувати сцену з пізнавальними екскурсіями, розвагами: так, діти на все життя запам'ятали паризький Діснейленд.

Безсумнівно, творчій людині складно звалити на свої плечі директорські обов'язки, які включають море паперової документації, поточні ремонти, матеріали, труби... Але Сніжана

Борисівна з усім справляється, оскільки завдяки її роботі з благоустрою юні таланти можуть займатись у гарному, комфортному та сучасному приміщенні.

— У кожної людини своя мотивація у житті. Коли я бачу на сцені своїх учнів, і навіть їхніх учнів — це така радість для очей, такий бальзам на серце! Ці дитячі очі, що горять захопленням, їхні емоції, відкриті почуття! Іноді я сама собі заздрю, — сміється Сніжана — У «Феніксі» є все для розвитку талантів: зручна репетиційна база та досвідчені педагоги, які люблять свою справу. Єдине, чого не вистачає нам сьогодні, — це добрих спонсорів, які б підтримували дітей у їхньому прагненні до прекрасного.

ІННА МИКОЛАЇВНА СИЧ (ЧЕРНЯК) МАРИНА МИКОЛАЇВНА ШЕВЧЕНКО (ЧЕРНЯК)

«Якщо чесно, ейфорія, яку відчуваєш на п'єдесталі, радість від того, що ти зміг, ідний, переміг, минає через пару днів, а потім повертаємось у звичайний стан – і знову треба йти на тренування»

СЕСТРИ ЧЕРНЯК –

КРАСУНІ-БЛОНДИНКИ, ДЗЮДОЇСТКИ,
ЯКІ ПОКЛАЛИ У СКАРБНИЧКУ УКРАЇНИ БЕЗЛІЧ
МЕДАЛЕЙ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ТА СВІТОВОГО РІВНЯ.
СЬОГОДНІ ДІВЧАТА ГОТУЮТЬСЯ ДО ЧЕРГОВОЇ
ГРАНДІОЗНОЇ ПОДІЇ У СВІТІ СПОРТУ – ОЛІМПІАДИ
У ПАРИЖІ, ЯКА ВІДБУДЕТЬСЯ 2024 РОКУ.

Спортивна кар'єра сестер розпочалася досить пізно, і до того ж, цілком несподівано: тренер помітив дівчат під час поїздки в автобусі і запросив на тренування. Їм тоді було по тринадцять. Тренер не помилився: вже у п'ятнадцять років Інна та Марина стали майстрами спорту і з того часу підкорюють Європу та світ, зберігаючи вірність своєму першому наставнику.

– Спочатку було важко, складно й боляче, – пригадує Інна. – Але ми швидко влилися у новий колектив. Посилено тренувалися, звикали до режиму, у якому було по два тренування на день, часті збори та змагання. Після серйозної травми руки мама вмовляла мене покинути спорт. Але завдяки тонкому психологічному підходу тренера після року відновлення я повернулася до тренувань. Пам'ятаю, як бігала кроси з апаратом Ілізарова на руці.

Сьогодні Інна Сич – заслужений майстер спорту України. Дівчина здобула золоту медаль на літніх Паралімпійських іграх у Ріо-де-Жанейро та на Європейських іграх у Баку.

Сестра Інни, Марина Шевченко, має звання майстра спорту України міжнародного класу, вона – дворазова призерка чемпіонату Європи, багаторазова призерка і чемпіонка Гран-прі.

– Для мене великий спорт – це не лише напружена праця, подолання себе, життя через «не можу», а ще й спосіб побачити світ, – ділиться враженнями Марина. – Я дуже люблю подорожі, збори та змагання приносять мені велике задоволення. Особливо люблю відвідувати інші країни, знайомитися з різними культурами, споглядати світ.

Незважаючи на надзвичайну завантаженість та дуже щільний графік змагань, дівчата встигли зустріти кохання та зіграти весілля. Їхні чоловіки мають свою справу, займаються спортом, але не професійно, і дуже пишаються своїми титулованими дружинами.

Як це буває у близнюків, діти у сестер Черняк теж з'явилися з невеликою різницею у часі. Сьогодні обидві виховують маленьких дочок. Після заміжжя дівчата живуть у різних містах, але так само близькі, як і в дитинстві. Взаємна підтримка та радість і захоплення успіхами один одного допомагають сестрам добиватися нових спортивних перемог. На сьогодні Інна та Марина працюють над відновленням спортивної форми, щоби взяти участь у Паризькій Олімпіаді.

Час іде, і колись сестрам доведеться залишити великий спорт. Дівчата підготувалися до майбутнього: обидві здобули освіту за спеціальністю «фізична реабілітація» у ЗНУ та закінчили магістратуру у Харківському національному юридичному університеті імені Ярослава Мудрого. Планують використати свої знання у сімейному бізнесі.

Без сумніву, їхні спортивні якості стануть у нагоді і в звичайному житті. Сталевий характер, витривалість, цілеспрямованість, вміння жити на межі своїх фізичних та емоційних сил знадобляться і в навчанні, і в роботі, і навіть у сімейному житті.

– Все життя спортсменів, зокрема й наше, дуже силь-

но залежить від графіка тренувань і змагань, тож ми навіть народження дітей планували у проміжку між Олімпіадами! – сміються дівчата. – Але життя тільки у спорті, без сім'ї та материнства, було б неповним.

ОЛЬГА ІГОРІВНА СКІДАН

«Сяючий зовнішній вигляд – це ознака здоров'я»

КОСМЕТОЛОГОМ

ОЛЬГА СКІДАН ВИРІШИЛА СТАТИ ЩЕ
У ШКОЛІ, КОЛИ ПРОХОДИЛА ПРАКТИКУ В УВК.

ЗАРАЗ ВОНА ВІДОМА ЛІКАР-КОСМЕТОЛОГ, ВЛАСНИЦЯ ПОПУЛЯРНОГО У ЗАПОРІЖЖІ САЛОНУ «ЕТУАЛЬ». А РОЗПОЧАЛА СВІЙ ШЛЯХ КОСМЕТОЛОГА ЩЕ НА ПОЧАТКУ 90-Х, ТОБТО СТОЯЛА БІЛЯ ВИТОКІВ, КОЛИ АПАРАТНОЇ ТА ІН'ЄКЦІЙНОЇ КОСМЕТОЛОГІЇ ЩЕ НЕ БУЛО.

– Що було на той час у косметологів? Індивідуальна рецептура косметичних засобів, які вони виготовляли самостійно за власними розробками. У тому числі, й препарати з акулячого хряща та жиру. Професійна косметика з'явилася у Запоріжжі лише наприкінці 90-х, і я тоді відкрила для себе нову перспективу. Спочатку вивчала класичну косметологію, а згодом – апаратну. Працювала у салоні при «Мотор Січі» і часто була на професійних курсах у Москві. Коли я побачила світовий рівень надання косметичних послуг, який у нашій клініці був недоступним, вирішила відкрити власний салон.

Відомий запоріжцям салон «Етуаль» Ольга Скідан відкрила у 2003 році. Майже двадцятилітня робота косметичного закладу, у якому працюють висококласні спеціалісти, застосовуються найсучасніші технології, використовується новітнє обладнання, забезпечила йому високу популярність у відвідувачів, а Ользі Ігорівні – безсумнівний авторитет серед колег. Вона постійно вдосконалює свій професійний рівень, навчаючись на курсах у Європі та Америці.

– Де я тільки не була – від Франції до Італії та Іспанії, в США та Грузії. Щорічно я проходжу близько десятка різних курсів. Двічі проходила навчання у Парижі, в Інституті краси. Зазначу, європейський підхід до вдосконалення зовнішності дуже відрізняється від американського. У Штатах частіше вдаються до радикальних методів пластичної хірургії. Ми таки ближче до Європи – у нас розвинена ін'єкційна та апаратна косметологія. Я віддаю перевагу апаратній. На мою думку, вона найбільш глибоко працює з організмом природними методами.

Ольга Ігорівна переконана: клієнта потрібно першочергово глибоко та якісно вивчити – від аналізів до анамнезу. Перш ніж приступити до процедур, привести шкіру до здорового стану. «Етуаль» співпрацює із норвезькою лабораторією та відомою шведською фармацевтичною компанією, застосовуючи найновіші технології впливу на організм як із зовні, так і внутрішньо.

– Результатом проходження повного циклу наших процедур є стійкий та надійний ефект. У роботі ми використовуємо препарат, який отримав Нобелівську премію як омолоджуючий організм зсередини – це аутофаги, які поглинають старі клітини, завдяки чому організм регенерує й заповнюється новими молодими клітинами. Ми уповільнюємо процеси старіння організму, ґрунтуючись на результатах аналізу, і надаємо нашим клієнтам омолодження на дуже тривалий період.

Окрім улюбленої роботи, Ольга Ігорівна занурена в сім'ю, де панує взаємоповага і турбота. Одружена вже 28 років, має дорослу доньку, яка працює в айті, та чотирирічного онука.

– Із донькою у мене дружні довірчі стосунки, онука ми всі любимо й пестимо. А з чоловіком завжди сповідували рівноправні відносини у сім'ї: жінка може бути мамою, дружиною, але водночас бути особистістю з улюбленою професією та власними інтересами.

Дружба – це відкриті щирі стосунки, вважає Ольга. Найкращі друзі перевіряються часом, тому у неї багато друзів ще з шкільних років.

– Людина, яка вміє дружити, об'єднує навколо себе людей і має гарні риси характеру, які також допомагають у роботі та в сімейних відносинах.

А ще Ольга Ігорівна обожає подорожі.

– Нещодавно літали з подругами у Монако, а потім родинами – до Грузії. Це найкраща можливість відпочити від буденності. Для якісної роботи потрібен хороший відпочинок та близькі люди поряд.

Сучасна людина прагне виглядати добре у будь-якому віці. На думку Ольги Скідан, це абсолютно правильно, тому що сяючий зовнішній вигляд – це ознака здоров'я. А бути здоровими хочеться всім, бо це запорука впевненості у собі, великого потенціалу і щасливого життя у злагоді зі світом.

СВІТЛАНА СОКОЛОВА

*«Це щастя – підтримувати впевненість у собі,
навчати людей любити себе і бути красивими»*

ДО ПОПУЛЯРНОГО
ЗАПОРІЗЬКОГО САЛОНУ ESTETIC-
STUDIO ПРИЇЗДЖАЮТЬ КЛІЄНТИ ІЗ РІЗНИХ МІСТ
УКРАЇНИ. В ІНДУСТРІЇ КРАСИ СВІТЛАНА СОКОЛОВА,
ВЛАСНИЦЯ ЦЬОГО ПОПУЛЯРНОГО САЛОНУ,
ПРАЦЮЄ ВЖЕ МАЙЖЕ СОРОК РОКІВ.

А починала вона свій професійний шлях із звичайної перукарні у Космічному районі міста Запоріжжя. Та – із прекрасним колективом, рідним, наче сім'я. «Хоча у родині різне трапляється, – зауважує Світлана, – та, маючи такі стосунки, з усім можна впоратись».

– У двадцять років, вагітна моєю прекрасною донькою, відпрацювавши зміну майстром манікюру, у другу зміну я їхала навчатися до Агнеси Гаркуші. Вона була найвідомішою майстринею у Запоріжжі. І з тих часів ми дружимо, підтримуємо одна одну!

Потім була участь у конкурсі, де Світлана посіла друге призове місце і отримала можливість навчатися у Всесоюзній школі модельєрів у місті Рига.

А далі життя захопило у яскравий калейдоскоп: народження сина, знову навчання – Німеччина, московська академія «Долорес»... Київ, Лондон, Париж!

І всюди це були найкращі, найпотужніші у світі академії.

Отримавши багатий багаж професійних знань та досвід роботи із найкреативнішими, найцікавішими майстрами міста у салоні «Люкс-Престиж» під керівництвом Наталії Пропльоткіної, Світлана наважилась на відкриття свого, неповторного, із

власною концепцією роботи салону ESTETIC-Studio. Ця долезна подія сталася у 2005 році.

– Я мала за мету створити сімейну, довірливу атмосферу стосунків із кожним майстром, з кожним клієнтом нашого салону краси.

Через п'ять років народилась ідея відкрити ще й Школу ESTETIC-Studio.

– Тут ми вчимо не тільки навичкам майстра-перукаря, не просто стригти, а любити й розуміти людей, піклуватися про них, про створення їхнього власного, неповторного образу.

– Я вважаю, що салони краси – саме про це: про любов до людей! – переконана Світлана Соколова.

Такий підхід до свого професійного призначення надає майстрині та її команді заряд енергії та впевненості у собі. І саме таке ставлення відчувають і клієнти салону ESTETIC-Studio, і студенти Школи ESTETIC-Studio.

– Коли клієнт потрапляє до нас вперше, проявляється деяка його напруженість. Та вона швидко минає, коли у дзеркалі він спостерігає за роботою майстра, розслабляється, посміхається – і наче розквітає, – каже Світлана.

Так, у справі її життя дійсно є щось чарівне.

Можливостей в індустрії краси стало значно більше, та є речі, які існують поза часом: любов і довіра клієнтів, високий сервіс і, звичайно, професіоналізм.

Чи змінюється з часом еталон краси, до якого є сенс прагнути? У Світлани Соколової є свої тверді переконання щодо цього. Якими б не були віяння моди, краса кожної людини йде зсередини, із наповнення душі. А завдання справжнього майстра – її відчутти та підкреслити.

ОЛЕНА ВАСИЛІВНА ВЯЛКОВА

*«Без власної внутрішньої цінності неможливо дати
щастя іншій людині»*

БУТИ ВИНЯТКОВОЮ У
СВОЇЙ СПРАВІ, ЯКІСНО Й РЕТЕЛЬНО
ПІДХОДИТИ ДО КОЖНОГО ПАЦІЄНТА,
ЙТИ В НОГУ З ЧАСОМ – ТАКИЙ ПРОФЕСІЙНИЙ
ПІДХІД СПОВІДУЄ ВІДОМА У ЗАПОРІЖЖІ ТА
ЗА ЙОГО МЕЖАМИ ЛІКАР-ДЕРМАТОВЕНЕРОЛОГ
І КОСМЕТОЛОГ ОЛЕНА ВЯЛКОВА.

Олена народилася у сім'ї радянського інженера та вчительки. Маленькою часто хворіла й пропускала заняття, що, тим не менше, не стало на заваді успішному навчанню, тож школу вона закінчила з відзнакою. А головну справу свого життя, зізнається, обрала ще у дитинстві:

- У якийсь момент захотілося всіх-всіх зробити здоровими та красивими! Але на той час стати косметологом було так само реально, як і космонавтом...

У свої дванадцять років Оленка вже самостійно готувала креми, шампуні, косметичні маски, вчилася робити масаж обличчя.

- Мою божевільну ідею сім'я не підтримувала, набагато простіше було вступити до вузу, де вчилися тато чи мама. І все ж, витримавши конкурс 10 осіб на місце, я стала студенткою Запорізького медичного університету. Радості не було меж!

Шість років навчання в університеті, два роки інтернатури, два – клінічної ординатури, річні курси за спеціальностями терапія, пульмонологія і фтизіатрія, дерматовенерологія... На сьогодні у багажі Олени Вялкової – понад 200 дипломів у сфері естетичної медицини й більше 20 зарубіжних стажувань.

Вона дуже любить свою 16-річну донечку – яскраву творчу особистість. Дівчинка гарно малює, танцює, співає, відмінно володіє англійською. Окрім школи, вчиться на курсах веб-дизайну у академії «ШАГ».

- Зараз мені набагато легше поєднувати роботу й материнство, адже донька стрімко дорослішає. Раніше було важче. Але ми впоралися! Ми практично подружки, але все одно я є авторитетом і прикладом для неї.

Олена Василівна вчить доньку європейським класичним цінностям – незалежності й самоцінності. Не варто чіплятися за когось і шукати в іншій людині себе, вважає вона. Цілісна особистість може існувати абсолютно автономно і ділитися своїм щастям з близькими.

- Я люблю освічених, розумних людей, легких на підйом, які вміють щиро радіти успіхам інших.

У Олени Вялкової 26 років професійного досвіду. Вона – рідкісний діамант у світі косметичної медицини. Так досконало, як Олена Василівна, естетичною корекцією обличчя не володіє ніхто в Запоріжжі. Її знання у сфері дерматовенерології неможливо переоцінити, тож експертом відомих косметичних компаній Merz і Artos вона стала цілком заслужено.

- Лікарська косметологія – це мрія, яка вже збулася. Проте, це не означає, що я починаю на лаврах. Я часто літаю у Париж, Монако, Мілан, Рим, Лісабон, відвідую професійні курси, отримую нові знання, опановую новітні методики. Також у мене багато європейських пацієнтів.

За допомогою сучасної високотехнологічної медицини Олена Василівна робить людей красивішими, а отже – впевненішими у собі. Має значні досягнення у антіейдж-терапії, яка бореться з передчасним старінням. У роботі сповідує

чіткі принципи: повне попереднє обстеження пацієнта й з'ясування всіх нюансів його здоров'я, абсолютна безпека та сталі параметри краси.

- Я ніколи не зроблю того, що вважаю негарним, навіть якщо пацієнт про це просить. Наприклад, непомірно великі губи. Тому що є тренд, а є – класика. Поняття гармонії людини, її обличчя – це відомий принцип золотієї середини, який ніхто не відмінює.

Зараз вона працює над проектом власної клініки «Доктор Вялкова б'ють», і це точно буде суперсучасний заклад. Адже життєве кредо Олени Вялкової – «Досконалість в усьому!».

КАТЕРИНА СЕРГІЇВНА ПУШИНА

*«Наша зовнішність – це те, що ми заслужили
і як до себе ставилися»*

КАТЕРИНА ПУШИНА –
ВІДОМИЙ У ЗАПОРІЖЖІ ЛІКАР-
ДЕРМАТОВЕНЕРОЛОГ, КОСМЕТОЛОГ, ГО-
ЛОВНИЙ ЛІКАР МЕДИЧНОГО ЦЕНТРУ «КАПРИЗ».
ВОНА ВСЮДИ ВСТИГАЄ – І ТВОРИТИ КРАСУ, І ПРО-
ФЕСІЙНО ВДОСКОНАЛЮВАТИСЯ, І БУТИ ЛЮБЛЯЧОЮ
МАМОЮ Й ДРУЖИНОЮ.

Дідусь Катерини був професором Запорізького медичного університету, батьки теж медики, тож вибір медичного профілю був для неї доволі органічним.

- Мені дуже пощастило: батьки завжди і в усьому мене підтримували, направляли й радили, за що я їм дуже вдячна.

Катерина Пушина успішно закінчила медичний університет і на сьогодні досягла значних успіхів в улюбленій професії – стала одним з кращих косметологів Запоріжжя, вмілим архітектором обличчя.

- Краса людини – це не збільшення губ, це органічне поєднання багатьох складових. Моя робота вимагає повного взаєморозуміння з пацієнтом, занурення у його проблему. Спочатку я вислуховую його побажання й сумніви, потім оцінюю ситуацію і, як архітектор, складаю проект. А після успішної роботи отримую моральну винагороду, коли бачу, що клієнт подивився на себе по-новому й став більш впевненим у собі. Полюбив свій оновлений образ!

І хоча сучасні косметичні процедури є малоінвазивними, вони все ж вимагають хороших анатомічних знань, творчого таланту та клінічного досвіду.

- Наша зовнішність – це те, що ми заслужили і як до себе ставилися. Людський організм дуже розумна і тендітна система, і найменший збій може призвести до серйозних наслідків. Тому хороший косметолог направляє пацієнта на повне обстеження, щоб розуміти, у чому корінь проблеми, що відбувається в організмі людини. Не менш важливим в наші часи бездумного прагнення до штампованих форм я вважаю збереження індивідуальності. Людина має бути гармонійною у всьому!

Прагнення Катерини Сергіївни до гармонії передалося і її 12-річній доньці, учениці класичного ліцею.

- Поліна захоплюється дизайном і вже будує плани на майбутнє. Мені подобається, що нинішні підлітки менш затиснуті, більш відкриті світу, ніж були в їхньому віці ми. Вони розуміють свої можливості і прагнуть розвивати здібності.

Головне для батьків, вважає Катерина Пушина, прищепити дитині любов до життя оффлайн. Сучасні діти часто занурені в гаджети, відірвані від реального життя.

- Ми сім'єю намагаємося багато подорожувати, жити в активному режимі – виїжджати на природу, ходити на прем'єри в кіно і театр. Часто зустрічаємося з друзями, і така комунікація дуже важлива.

Головний принцип у вихованні доньки для нашої героїні – показати дівчинці, як важливо бути цілим світом для себе, цінувати себе, бути у собі впевненою, самодостатньою. Тільки у гармонії з собою, переконана Катерина Сергіївна, можна дати щастя іншим.

- Я пропагую філософію наповненості! Тільки тоді, коли ти сам собі, у відриві від інших людей, потрібний і цікавий, – тільки тоді ти й іншим можеш дати щось цінне. А в результаті, і собі також. Собі у першу чергу! Є багато практик,

які цьому вчать, і не варто їх ігнорувати.

Напружена робота повинна бути збалансованою з повноцінним відпочинком, вважає наша героїня. У сучасному шаленому життєвому ритмі особливого значення набуває відпочинок – спорт, прогулянки на природі, культурні події, зустрічі з друзями.

- Я люблю відкритих, позитивних людей, які цінують життя і красу та неповторність кожної миті.

Життєве кредо Катерини Сергіївни: «Не намагайся змінювати людей навколо – змінюй себе! Немає безвихідних ситуацій, є наше ставлення до них».

ВІКТОРІЯ ВІТАЛІЇВНА ГРУБА

«Не існує невродливих жінок, кожна гарна по-своєму! Моє завдання як косметолога – розкрити її потенціал, підкреслити неповторну красу, звити її світу»

МЕДИЦИНА У ЖИТТІ

ЛІКАРЯ-КОСМЕТОЛОГА ВІКТОРІЇ ГРУБИ,
ЗАСНОВНИЦІ ТА ВЛАСНИЦІ КОСМЕТОЛОГІЇ
«DR. GRUBA BEAUTY LAB», Є АБСОЛЮТНОЮ ЗАКО-
НОМІРНИСТЮ, ОСКІЛЬКИ ВОНА НАЛЕЖИТЬ ДО ВІДОМОЇ
У ЗАПОРІЖЖІ ЛІКАРСЬКОЇ ДИНАСТІЇ. З РАНЬОГО
ДИТИНСТВА ВОНА СПОСТЕРІГАЛА ЗА РОБОТОЮ БАТЬКІВ,
ЗА ЇХНЬОЮ ВІДДАНІСТЮ СВОЇЙ СПРАВІ. ТОЖ КОЛИ
ПРИЙШОВ ЧАС ОБИРАТИ ПРОФЕСІЮ, НІЯКИХ
ВАГАНЬ ЧИ СУМНІВІВ НЕ БУЛО.

Закінчивши Запорізький медичний університет за спеціальністю педіатрія, Вікторія п'ять років пропрацювала у лікарні. Та якось поділилася з коханим чоловіком своєю заповітною мрією зайнятися косметологією, яка вабила її ще з юності. До того ж, Вікторія була переконана, що саме індустрія жіночої краси на базі якісної медичної освіти відкриє перед нею надзвичайні можливості для творчої самореалізації.

Роман підтримав дружину і емоційно, і стратегічно, надавши їй стартові умови для втілення мрії. З часом спільними зусиллями вони відкрили у Запоріжжі косметологію «Dr. Gruba beauty lab», яка швидко набула популярності серед відвідувачів.

Студія «Dr. Gruba beauty lab» надає своїм пацієнтам якісні послуги класичної та апаратної косметології. Тут на професійному рівні, з гарантією безпеки, виконують усі види ін'єкційних косметологічних процедур із використанням сучасних препаратів краси. Також для кожної пацієнтки чи пацієнта Вікторія Груба розробляє індивідуальний комплекс професійного домашнього догляду за собою.

Принципи косметології, які сповідує Вікторія Віталіївна у своїй роботі, беруть витoki у медицині, і головний із них – не зашкодити! Працюючи за сучасними технологіями, використовуючи сертифіковані новітні косметичні препарати, Вікторія виконує свою творчу роботу гарантовано якісно, тактично, з любов'ю. Адже вона бачить у кожній жінці індивідуальну красу, притаманну лише їй, і вміє її відкрити, підтримати чи оновити.

– Насправді, талант краси є у кожного з нас, – переконана вона. – І нам знайоме це саяво, яке йде у нас зсередини, саяво щастя! Треба лише розкрити свій потенціал, підтримати гарне відчуття впевненості у собі. Я знаю, як саме можна підкреслити це відчуття за допомогою різноманітних засобів та методик косметології, проявивши найкращі риси неповторної зовнішності та індивідуальності образу кожної людини.

Але до бажання чудово виглядати кожна жінка має прийти сама, зрозуміти, що себе треба шанувати й берегти. За будь-яких обставин жінки мають любити себе, берегти свою красу, знаходити час та можливості для її підтримки. А сучасна косметологія та професійні спеціалісти клініки Вікторії Груби допоможуть перетворити у життя найсміливіші сподівання.

– Які мої власні таємниці краси? – посміхається Вікторія у відповідь на численні запитання. – Насправді, це ніякі не секрети. Звичайний якісний домашній догляд за собою,

але постійний і ретельний! Необхідно також пити багато води, достатньо спати, активно відпочивати на свіжому повітрі. Бути відкритою світу, шукати нових вражень! Та найважливіше у красі – це саяво щасливих очей, і мушу зізнатись, що я все це маю. Я обожнюю свою родину, своїх дітей. А мій коханий чоловік дає мені можливість завжди відчувати себе щасливою.

Юлія Володимирівна Демченко

«Дарувати жінкам впевненість у власній виключності та неперевершеності»

ВОНА – КОРОЛЕВА
ФІЗИЧНОЇ ГАРМОНІЇ, ЛЮДИНА, ЯКА ДА-
РУЄ ЖІНКАМ МАКСИМАЛЬНУ ПОВАГУ ДО СЕБЕ
Й УПЕВНЕНІСТЬ У ВЛАСНИХ СИЛАХ – ВЛАСНІЙ КРАСІ,
НАДИХАЄ ЇХ НА РОБОТУ НАД СОБОЮ І СВОЇМ ТІЛОМ.

Юлія Демченко – засновниця першої у Запоріжжі студії апаратної корекції фігури Slim SPA Club, наразі, після розширення та ребрендингу, – LUX SPA Club. До того ж, неперевершений майстер своєї справи.

- Усе життя я веду боротьбу за стрункість і з власного досвіду знаю, як важко в ній перемагати. Але гарне струнке тіло – це те, що дає впевненість у собі і у власних силах.

Тема апаратного схуднення захопила нашу героїню більше шести років тому, тоді майбутній скульптор тіла поїхала до Києва, щоб навчитися цій непростій, але цікавій справі – апаратній методиці корегування фігури та апаратній косметології.

Юлія Демченко впевнена, що кожному людину надихають, перш за все, близькі. Для Юлії це мама, як приклад у житті, і донька Вероніка, як стимул діяти, розвиватись і просто радіти життю.

- З раннього дитинства я мала можливість спостерігати за своєю мамою. Вона завжди була для мене еталоном цілеспрямованості, ніколи не падала духом, завжди знаходила сили справлятися з будь-якою критичною ситуацією. Саме ці якості я культивувала в собі, коли вже стала дорослою. При цьому мама завжди знаходила час для мене і все життя була і є найкращим другом.

Саме так Юлія ставиться до своєї доньки Вероніки. Вона впевнена, що будувати відносини з дитиною треба виключно на основі щирості й довіри.

- Незважаючи на мій щільний графік роботи, я завжди намагаюся знаходити час для доньки. Ми радімося, куди поїдемо подорожувати, куди підемо гуляти, що приготуємо. Я направляю доньку, але рішення залишаю саме за нею. Думаю, завдяки цьому вона росте такою відповідальною, розумною й доброю дівчинкою.

На думку Юлії Демченко, сучасна жінка – це симбіоз матері, дружини, друга й ділової людини з постійним вектором внутрішнього розвитку та самовдосконалення. Але не дивно, що у бізнес-вумен перевантаження бувають саме в діловій сфері. Втім, Юлія знайшла для себе надійні ключі балансу.

- Я витрачаю багато часу на роботу – живу нею, а весь інший час насичуюсь енергією від Вероніки. Вона – моє джерело натхнення і мотивація ні за яких обставин не опустити руки, а рухатися тільки вперед! Часу на інші сфери вистачає, але в обмеженій кількості. Власне, це і є мій баланс.

Наша героїня вважає, що сучасність створює нових жінок, чи то нові жінки створюють сучасність. Сьогодні жінка може мати свій бізнес і стояти на високих сходинках соціальної ієрархії.

- Це вже не просто жінка з традиційною нормою рольової поведінки, це нова психологічна структура. Сьогодні ми встигаємо грамотно вести бізнес, бути люблячою дружиною, мамою, відвідувати тренінги із саморозвитку, забігти на тренування і з подругою на каву зустрітись. Саме такі жінки сучасні у всіх сенсах цього слова!

Клуб, який створила Юлія Демченко, – це простір, де дами отримують впевненість у своєму тілі й своїй привабливості.

- Ми робимо все можливе для того, щоб кожна жінка, яка прийшла до нас, стала кращою у всіх сенсах. Коли ми, з допомогою різних апаратів, скульптуємо гармонійні форми тіла, ми одночасно даруємо впевненість у власній красі й привабливості.

Головна мета Юлії Демченко – посилювати жіночий вплив через гармонізацію душі й тіла.

Юлія Миколаївна МАРТИНЕНКО

*«Стабільність та впорядкованість додають гармонії процесу
та надійності результату»*

ВІДОМА У ЗАПОРІЖЖІ
ВЛАСНИЦЯ ЦЕНТРУ ЕСТЕТИЧНОЇ
КОСМЕТОЛОГІЇ YULIA MARTYNENKO ЮЛІЯ
МАРТИНЕНКО – ПРОФЕСІЙНИЙ ЛІКАР-ДЕРМАТО-
ЛОГ, КОСМЕТОЛОГ З 17-РІЧНИМ СТАЖЕМ РОБОТИ.
ДО КОЖНОГО КЛІЄНТА ВОНА МАЄ
ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД.

Юлія Мартиненко досконало знає всі аспекти своєї професії і розуміється на нюансах, які й складаються у загальну картину успіху. Успіху, який супроводжує її протягом усього життя.

Народилася Юлія у Дніпропетровську в люблячій родині. Мама працювала педагогом, тато – головним бухгалтером на підприємстві. Пізніше Юліна матуся цілком присвятила себе вихованню доньки та сина, брата Юлії.

Ще змалку Юля мріяла стати лікарем і, закінчивши школу з блискучим результатом, вступила до медінституту, на лікувальне відділення.

– Навчання давалося мені легко, я дуже любила освоювати нові науки, тим більше, добре розуміла: професія лікаря серйозна й відповідальна і потребує ґрунтовної теоретичної підготовки.

Батьки підтримували всі ідеї й плани дочки.

– Тато завжди казав, що у сім'ї має бути свій лікар. Вони з мамою довіряли мені й моєму братові і схвалили б будь-який мій вибір. Бо чудово розуміли, чого я хочу від життя, чого прагну. А ми з братом, у свою чергу, цінували батьків за мудрий підхід у вихованні.

Ще навчаючись в інституті, Юлія вийшла заміж і разом із чоловіком, Сергієм, перебралася до його рідного міста, Запоріжжя, яке за довгі роки стало рідним і для Юлії. Тут народився й виріс син Влад, з яким, наслідуючи батьківський приклад, Юлія Миколаївна змалечку налагодила близькі та довірчі стосунки.

Наразі найбільшу частину свого часу лікар Мартиненко присвячує своїй роботі. Сфера косметології невпинно розвивається, пацієнти потребують пильної уваги – від фізичних процедур до... психологічної підтримки.

– Саме так і є! Справжній косметолог – ще й психолог, тому що 99 відсотків людей мають ті чи інші комплекси, пов'язані

із зовнішністю. Так, не кожен звертається за допомогою до косметолога, але в деяких випадках саме таке рішення людини може бути конструктивним і у майбутньому вплине на все її життя. Тому я маю бути архітектором не тільки тіла, але й душі. Моє завдання – допомогти пацієнту впоратися із комплексами, оздоровити його. Я всім рекомендую прийти хоча б раз на прийом до косметолога, аби розібратися із собою, із своїми проблемами і спробувати їх вирішити.

У Центрі естетичної косметології Yulia Martynenko пропонують різні види лікувальної й естетичної косметології. Естетична косметологія включає такі послуги, як чищення шкіри обличчя, масаж обличчя, різні експрес-процедури, пілінг, процедури з догляду за наявністю проблем, а також депіляцію.

– Існує декілька видів чищення обличчя, – наголошує Юлія Миколаївна, – комбінована, механічна та ультразвукова, автоматична. Підбираючи певну процедуру, ми обов'язково враховуємо потреби та запити пацієнта, надаємо йому професійну консультацію, шукаємо якнайкращий варіант.

Наша героїня, маючи 17-річний досвід роботи, стикалася з різними проблемами, з якими до неї звертаються, й освоїла найбільш ефективні методи їх усунення. Вона регулярно проходить курси підвищення кваліфікації як дерматолог і косметолог. Навчалася у Тбілісі, на базі відомої компанії Aptos, техніку якої використовує тепер і її клініка, наприклад у «нитковій» терапії.

Центр естетичної косметології Yulia Martynenko надає й послуги апаратної та ін'єкційної косметології – одного із найпопулярніших напрямків естетичної медицини, яка успішно бореться з віковими змінами, виправляє вроджені недоліки та підкреслює переваги. Ін'єкції у м'які тканини шкіри дають позитивний ефект від процедури шляхом запуску потужної реакції організму, яка активує процеси регенерації тканин, покращує кровообіг і обмінні процеси й омолоджує шкіру.

Щоб виглядати чудово, важливо звертатися до перевірених професіоналів, вважає Юлія Мартиненко. Ризикувати, дозволяти ставити на собі експерименти не варто, ліпше знайти профі, якому довіряєш.

– У нашій роботі нерідко буває так, що приходить пацієнт, з яким трапилася біда: людина прийшла буквально «з підвалу», тобто спершу звернулася за послугами до непрофесіоналів – у якийсь невідомий нікому кабінет, де їй просто понівечили зовнішність. У таких випадках доводиться не тільки виправляти чужі помилки, а ще й працювати з психологічною травмою, тому що людина після такого просто нікому не довіряє. Моє беззаперечне правило: кожен пацієнт має вийти із мого кабінету здоровим!

За цим принципом у салоні Юлії Миколаївни працює кожен співробітник. Сюди звертаються за допомогою не тільки жінки, але й чоловіки, до того ж, останнім часом їх стає все більше.

– Пацієнти-чоловіки у нас не рідкість. Зараздесь 40% пацієнтів – це саме чоловіки. Це, як правило, успішні люди, які хочуть гарно виглядати. Наприклад, був пацієнт, який проходив антіейдж-терапію та інтимну пластику. Така послуга у нас теж є. Після цього у його родині все змінилося на краще й подружжя перебуває у повній гармонії. Заради таких моментів варто жити та працювати.

Втім, трапляються випадки, коли доводиться відмовляти у послугах.

– Я можу відмовити, коли бачу, що людина не розуміє, не чує мене, не хоче дотримуватись лікарських порад і правил. Кожному пацієнту потрібна особиста анатомічна консультація, повний аналіз. Трапляються ситуації, коли процедура протипоказана за результатами аналізу, а пацієнт на ній наполягає. Ми не можемо переконувати, але повинні дати правильну консультацію. Тож докладно вивчаємо ситуацію і пропонуємо варіанти.

Всі люди мають певні комплекси, зазначає Юлія Мартиненко. Наприклад, бажання мати занадто великі губи – це невпевненість у собі, це також комплекс.

– Ми не робимо того, що не відповідає законам гармонійних пропорцій. У тих випадках, коли пацієнт мене не слухає, не довіряє, править своє, я просто відмовляюся працювати з ним, говорю: я не ваш лікар! Найкращий клієнт – той, хто вислухав, довірився, пройшов повний аналіз. Клієнтам, які

мені не довіряють, навіть не піде на користь процедура.

У Юлії Миколаївни дуже насичений кожен день, і на відпочинок, на дозвілля та хобі завжди залишається обмаль часу. В той же час, переконана вона, працююча жінка дійсно має бути енергійною, красивою, розумною, реалізовувати себе у професії, бути незалежною. Проте, кар'єра не повинна домінувати над її особистістю, жіночністю, душевністю. Тоді тебе поважатимуть! Втім, бувають випадки, коли треба бути десь і гнучкою, підлаштовуватися під ситуацію.

– Саме такою я й намагаюся бути у сім'ї, щоб в домі панувала злагода й було затишно. Ми з чоловіком намагаємося кожен вільну хвилину проводити разом. Любимо відпочивати на природі, бувати на Хортиці і хоча б двічі на рік намагаємося їздити у закордонні поїздки. Часто зустрічаємось із друзями.

Що стосується планів і мрій, то плани у Юлії Мартиненко цілком реалістичні – відкрити власну клініку у Києві. Що ж до мрій, мрія також є – жити біля моря. І може, колись вона таки здійсниться.

ВАРВАРА ВАЛЕРІЇВНА НАДРАГА

«Не створюй собі кумира. Будь кращим для себе!»

ЗОЛОТІ РУКИ Й
ВИСОКИЙ ПРОФЕСІОНАЛІЗМ,
ДОБРОТА ТА ЛЮДЯНІСТЬ — ЗА ЦІ ЯКОСТІ ЇЇ
ЦІНЮЮТЬ КЛІЄНТИ, ЛЮБЛЯТЬ ДРУЗИ.

Успішний запорізький лікар-косметолог Варвара Надрага народилася в інтелігентній родині ювеліра і бізнес-леді.

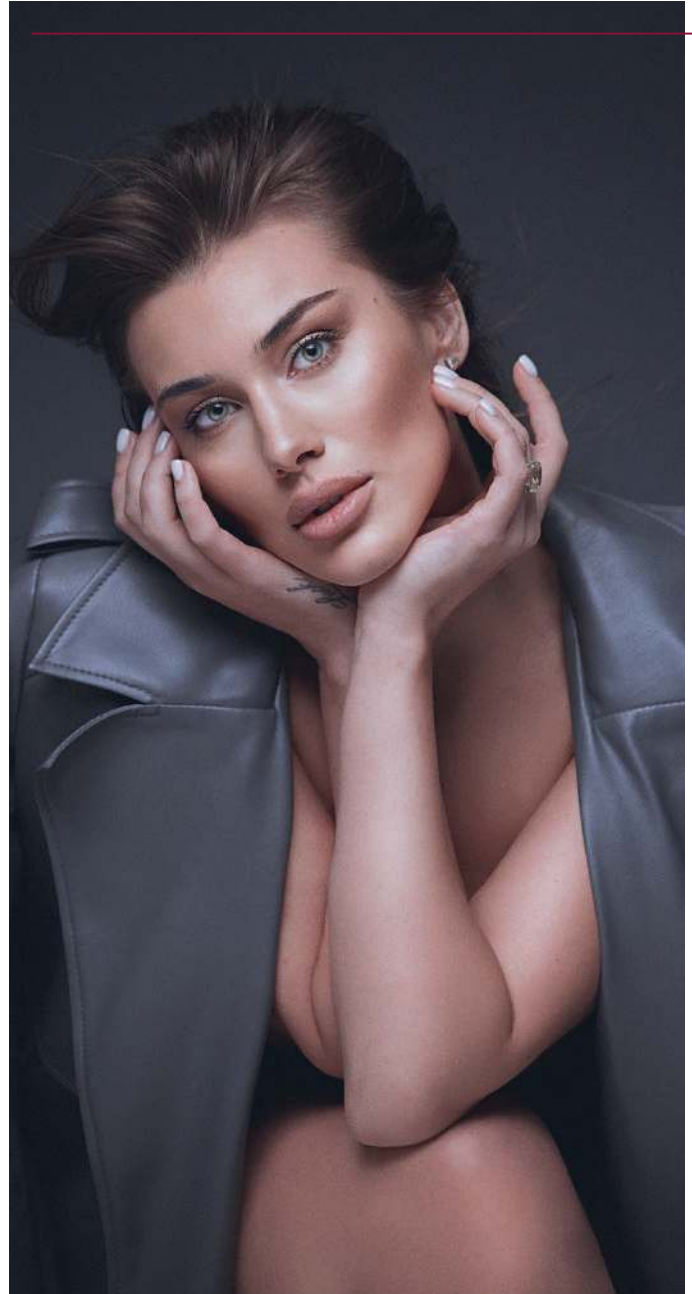
Частину дитинства провела у бабусі, яка прищепила дівчинці навички культури та етику поведінки.

- Я дуже пишалася своїм татком, збиралася продовжити його справу і навіть якийсь час працювала ювеліром, але згодом зрозуміла, що ювелірна справа — це більше чоловіча сфера.

Маленькою Варя мріяла стати художницею або актрисою, але у батьків були інші плани. Мама наполягла на тому, щоб дочка вступила до медичного університету, що, власне, й зіграло визначну роль у долі дівчини.

- Моя сім'я була досить заможною, але ніхто ніколи мене не балував. Було тільки все найнеобхідніше, без надмірностей. «Хочеш машину? Зароби сама, Варенька!» І я таки заробила!

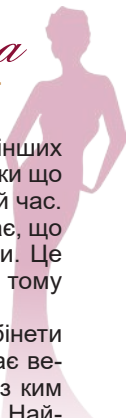
Одночасно з навчанням в інтернаті Варвара закінчила

курси ін'єкційної косметології, до якої у неї виявився великий талант і золоті руки! Такою чудовою нагодою неможливо було знехтувати, і вона вирішила піти саме у косметологію. Це й був старт успішної кар'єри.

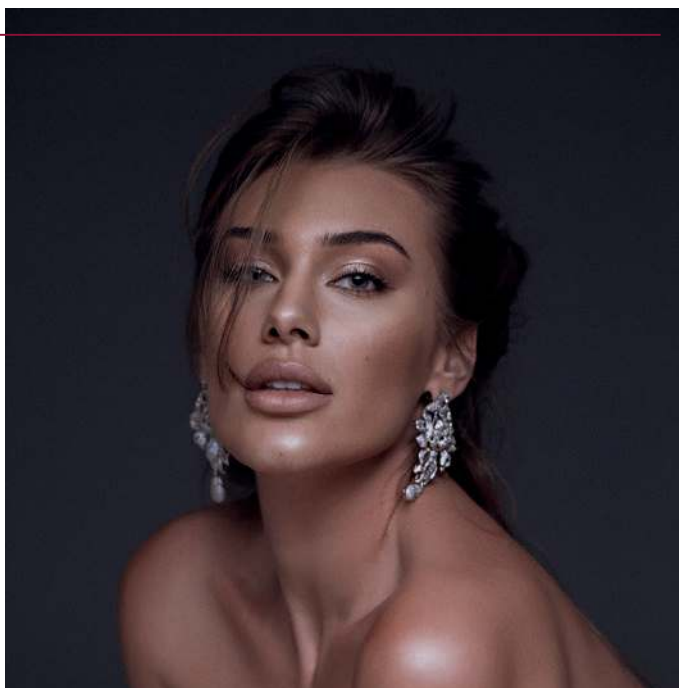
- В мене одразу все чудово виходило, я виконувала косметичні процедури із задоволенням. Ніколи не було бажання гнатися за кимось, змагатися... Взагалі, я терпіти не можу суперництва, конкуренції. Моя справа — дійсно творча, і якщо я й змагаюся, то лише із собою, щоб досягти найкращого результату.

Варвара зізнається, що ніколи не прагнула терміново вийти заміж, народити купу дітей чи побудувати карколомну кар'єру. На її переконання, людина повинна робити те, що у неї добре виходить, що їй подобається і приносить справжнє задоволення. А справжню радість Варвара отри-

мує, коли дарує пацієнтам можливість по-інакшому поглянути на себе, коли вчить їх милуватися своєю зовнішністю і відчувати впевненість у собі.

Варвара Валеріївна працює архітектором людського обличчя, фахівцем, який не тільки допомагає людині стати такою, якою вона себе бачить, але і направляє, консультує, відкриває гармонію душі й зовнішності.

- Я ніколи не відчувала заздрощів до досягнень інших людей або до того, чого немає у мене. Наприклад, поки що у мене немає сім'ї, але це ж не самоціль! Всьому свій час. Якщо у когось є те, чого немає у мене, то це не означає, що я якась не така або мені це терміново потрібно мати. Це означає, що у мене – по-іншому! Я щаслива людина, тому що все, за що я беруся, зазвичай гарно виходить.

У Варвари Надраги зараз працює три медичні кабінети в різних містах: у Запоріжжі, Дніпрі та Києві. Вона має великий практичний досвід і працює одна, оскільки ні з ким не може ділити відповідальність за здоров'я пацієнта. Найбільший виклик для доктора Надраги – це пацієнти після травм, аварій, які побували у складних життєвих ситуаціях.

- Є вплив трендів, коли людина хоче змінити свою зовнішність, є антіейдж терапія – це одне, але є й такі ситуації, коли людину просто потрібно рятувати! Зазвичай, це вроджені дефекти або пацієнти після аварії. Коли я допомагаю

людині повернути себе, то відчуваюся на сьомому небі!

Вона надзвичайно багато працює, але відпочинок теж вважає необхідним. Віддає перевагу подорожам та спілкуванню з друзями: від прогулянок на природі до гучних паті. Друзі для неї – це люди, з якими вона йде по життю.

Як у відносинах зі сторонніми людьми, так і з близькими Варвара Надрага дотримується принципу «не створюю собі кумира».

- Я вважаю, що немає ідеальних людей, кожен живе за своїми мірками. Найкращий друг для мене – це той, за якого я буду боротися. Найкращий же чоловік – у всіх відносинах надійний, і тільки по любові.

Життєве кредо Варвари Надраги – «Кожен новий день має бути кращим, ніж вчорашній».

ОЛЕНА ВОЛОДИМИРІВНА ГОЛУБЕНКО

«Неймовірно надихає момент, коли клієнт починає відкрито посміхатися, демонструє свою посмішку і його сором'язливість зникає. Але найбільша для мене нагорода, коли маленький пацієнт каже, що хоче бути, як я, – стати ортодонтом»

ДЕСЯТЬ РОКІВ ТОМУ
СТОМАТОЛОГ-ОРТОДОНТ ОЛЕНА
ГОЛУБЕНКО РИЗИКНУЛА ВСІМ ТА ВІДКРИЛА У
ЗАПОРІЖЖІ ВЛАСНИЙ СТОМАТОЛОГІЧНИЙ КАБІНЕТ
«МАСТЕРСКАЯ УЛЫБОК». НЕЙМОВІРНА ПРАЦЕЗДАТ-
НІСТЬ ТА НЕЗЛАМНИЙ ХАРАКТЕР ДІВЧИНИ ДОПОМОГЛИ
СПРАВІ ЗАКРУТИТИСЯ, А ОЛЕНУ ЗРОБИЛИ ВІДОМИМ У
МІСТІ ФАХІВЦЕМ. ЗА ДЕКІЛЬКА РОКІВ ВІДКРИВСЯ ЩЕ
ОДИН, ПІГІЄНІЧНИЙ, КАБІНЕТ У ТРЦ «АВРОРА».

З вибором майбутньої професії Олена не вагалася: вона все дитинство спостерігала роботу мами, яка працювала стоматологом-терапевтом. Їй легко давалися біологія та хімія. Тому вступ до медичного училища, а потім до Української медичної стоматологічної академії у Полтаві став цілком закономірним.

Будучи студенткою п'ятого курсу, Олена вийшла заміж. Прошло багато років, але, як і раніше, поєднувати професію лікаря та сім'ю виявилось непросто: хороший фахівець, який горить своєю справою, не може вдома просто вимкнути думки про роботу. Він постійно обмірковує, прораховує, шукає найкращі варіанти вирішення проблеми, відповідає на запитання пацієнтів, переживає.

Щоби реалізуватися в роботі на сто відсотків, Олена вирішила відкрити власний стоматологічний кабінет. Але не простий, а саме за ортодонтичним напрямком. Близькі підтримували морально, вірили у пробивну здатність Олени. Це виявилось досить тяжким завданням. На нескінченні поїздки інстанціями не вистачало ні сил, ні часу.

То був важкий шлях. Ортодонтія як стоматологічний напрямок була ще дуже слабко розвинена. Навіть серед колег-стоматологів вважалася не особливо перспективною. Дійсно корисну інформацію та досвід Олені доводилося збирати буквально по крихтах, і часто за межами нашої улюбленої країни. Довгий час усі зароблені кошти вкладались у навчання та розвиток.

Олена Голубенко і зараз регулярно бере участь у семінарах та конференціях найвідоміших фахівців у галузі ортодонтії по всьому світу. Це дозволяє підтримувати якість лікування в її клініці на рівні сучасних світових стандартів.

Олена переконана, що клініка «Мастерская улыбок» обрала правильний шлях взаємодії з пацієнтами: тут завжди надають повну інформацію про поточну стоматологічну ситуацію, пропонують декілька варіантів вирішення проблеми, а пацієнт сам обирає те, що йому підходить.

— Часто вперше до нас приводять дитину у сльозах, вона боїться, – ділиться спостереженнями Олена Володимирівна. – Але після кількох зустрічей діти починають усміхатися мені ще на порозі кабінету. Це дуже приємно!

Відкритий нещодавно у ТРЦ «Аврора» гігієнічний кабінет – це ще один новий підхід до питання стоматології. Єдиний у нашому місті! Тут, у стінах торгівельного центру, зовсім інше відчуття та досвід відвідування стоматолога. Окрім професійного чищення, у гігієнічному кабінеті можна отримати допомогу у підборі засобів догляду за зубами та за ротовою порожниною.

І навіть працюючи у режимі 24/7, Олена Голубенко нама-

гається зберегти у собі жіночість. Для цього вона виділила у своєму щільному графіку час на хобі. Відновила навички гри на фортепіано і грає для душі. А ще почала займатися великим тенісом. Зміна занять допомагає перезавантажити мозок, говорить вона, після чого приходять нові ідеї та сили.

— Багато працюючи лікарем, я зрозуміла, що головне у житті – цілеспрямовано та наполегливо йти до своєї мети. І тоді будуть і кохання, і підтримка оточуючих, і матеріальне благополуччя. Маючи бажання, дуже важливо не просто мріяти, а щодня, хоч і маленькими кроками, але наполегливо працювати над собою. І тоді обов'язково все здійсниться!

ОЛЬГА СЕРГІЇВНА ВОРОНА

«Я – парфумерний маніяк. У моїй домашній колекції близько ста різних ароматів. Наношу парфум залежно від часу доби, настрою чи заняття. Наприклад, я не стану відвозити дитину у садочок і спілкуватися з клієнтом з одним і тим же парфумом»

КОЛИ ДЕКІЛЬКА РОКІВ
ТОМУ ОЛЬГА ВОРОНА ОСЕЛИЛАСЯ
У ЗАПОРІЖЖІ, ВОНА ВИЯВИЛА, ЩО У МІСТІ
ЗОВСІМ НІДЕ ПРИДБАТИ УЛЮБЛЕНУ НЕЮ НІШЕВУ
ПАРФУМЕРІЮ. СЛІДОМ ЗА ЗДИВУВАННЯМ ПРИЙШЛА
ВПЕВНЕНІСТЬ, ЩО ЦЕ – ЇЇ ШАНС, ЇЇ НЕЗАЙНЯТА НІША.
ТАК ОЛЬГА І СТАЛА ВЛАСНИЦЕЮ БУТІКА АРОМАТІВ
LEGENDA PARFUME.

Вона народилася й виросла у Донецьку. Жартує, що дитинство було, як у всіх у 90-х: то густо, то пусто, то їсти нічого, то дім – повна чаша. Однак, батьки ніколи не відчаювалися, ніби знали, що всі проблеми рано чи пізно закінчатся.

– Цей татків спокій, легкість характеру передалися й мені. Я мислю завжди позитивно, після неприємної події можу розгубитися хвилин на десять, і далі вже спокійно починаю шукати рішення. Ніколи не панікую, не впадаю у відчай – знаю, що з будь-якої ситуації є вихід.

Ольга завжди дбайливо і трепетно ставилася до вибору парфуму. Скільки себе пам'ятає, завжди любила аромати. У парфумах вона вбачає не просто певний букет, а прояв індивідуальності людини, її статі, віку, настрою, статусу. Відомо, що аромати назавжди вриваються у наш мозок, що за легким запахом у пам'яті миттєво спливає якась асоціація. Ще в дитинстві Оля розрізняла маминих подруг за їхніми духами, і досі добре їх пам'ятає.

З початком воєнних дій Ольга Ворона перебралася жити до Запоріжжя, яке вона добре знала: тут працювали магазини мережі їхнього сімейного бізнесу. Місто зустріло дівчину недружелюбно: з немісцевою пропискою дуже складно було зняти житло, отримати кредит, а ще й душа постійно вболівала за родичів, які залишилися по той бік розмежування.

– Період був складний і в матеріальному плані, і в психологічному, і у здоров'ї, – пригадує Ольга. – Зате тут я познайомилася з майбутнім чоловіком. Зараз нашої донечці вже п'ять років, і врешті життя налагодилося. Я зайнята улюбленою справою – два роки тому відкрила свій butik ароматів.

Але все складалося тоді не так і просто. Спочатку ніхто у сім'ї не підтримав її ідею з відкриттям butikа. Вважали, що для Запоріжжя магазин елітного парфуму – це занадто дорого й непопулярно. А у Ольги така вдача: коли в ній сумніваються, вона кидається доводити, що все зможе.

Віри їй додавав дванадцятирічний досвід роботи у сімейному бізнесі: спочатку вона була промоутером, потім помічником продавця, а далі – регіональним директором мережі. Згодилися і економічна освіта, і вміння організувати роботу торговельної точки, і досвід підбору персоналу, і навички пошуку надійних постачальників. Останнє виявилось вкрай важливим, адже Ольга Ворона від самого початку окреслила основний принцип: у її butikу продаватимуться виключно оригінальні парфуми!

А ще необхідно було добитися, щоб запоріжці впізнали та полюбили butik Legenda Parfume. Ольга зуміла провести ефективну рекламну кампанію, досягти популярності у со-

ціальних мережах, навчити персонал не лише працювати з клієнтами, а й кваліфіковано володіти базовими знаннями у світі ароматів. Вона й сама постійно навчається: відвідує онлайн та офлайн курси відомих парфумних стилістів. А ще мріє спочатку створити власний аромат для дому, а потім – і авторський парфум.

– Сьогодні ринок ароматів неймовірно багатий і цікавий, і вже не модно роками зберігати вірність одному парфуму, потрібно щоразу відкривати для себе щось нове! Зараз можна все: навіть змішувати, нашаровувати аромати один на другий. Я щаслива, що моє захоплення і мій бізнес злилися в єдине!

АЛЬОНА ОЛЕКСАНДРІВНА ВОВНЕНКО

«Мрії здійснюються, якщо вірити і впевнено йти до мети»

З ДИТИНСТВА ВОНА

МРІЯЛА СТАТИ МОДЕЛЬЄРОМ І ЙШЛА
ДО МЕТИ ОРГАНІЧНО, ПОСТУПОВО, НЕ ШТУР-
МУЮЧИ ПОДІЇ, НЕ ЛАМАЮЧИ ЧАС. МРІЇ ЗДІЙСНЮ-
ЮТЬСЯ, ЯКЩО НЕ СХОДИТИ ЗІ СВОГО ШЛЯХУ.

Альона Вовненко – одна з авторок бренду BoudoirArt, дизайнер одягу, співвласниця модного ательє, дружина, мама трьох діточок.

Своє дитинство Альона пригадує з вдячністю людям, які вплинули на формування характеру й цінностей. А це, перш за все, батьки, друзі, вчителі.

- Як би не було важко моїм батькам, вони дали мені головне - самостійно приймати рішення, поважати інших, піклуватися за близькими, бути вихованою та розвинутою, і я дуже їм за це вдячна. Зараз мої кращі друзі, з якими ми спілкуємося вже сім'ями, це – люди із шкільного життя.

Мрія стати дизайнером одягу прийшла до нашої героїні в десять років. Шлях до мрії був хоч і нешвидким, але впевненим. Спочатку були паперові лялечки з паперовим одягом, потім дівчата на малюнках, далі – художня школа та професійне швейне училище й Київський університет технологій та дизайну, де дизайнерка одягу Альона Вовненко навчилася головній справі життя.

Але не одним навчанням і роботою живе сучасна жінка. Розумна та приваблива, Альона стала втіленням мрії свого чоловіка.

- Історія знайомства з моїм чоловіком доволі кумедна. Спільний знайомий представив мене як «дівчину мрії» мого Андрія. Але коли ми подивилися один на одного, то кожен собі подумав: та ні-ні, не мрія, і не моя. Згодом ми спілкувалися стосовно робочих моментів, і вогник таки розгорівся. Андрій – пречудовий чоловік. Крім того, що він піклується про нашу родину, він підтримує мене у моїх бажаннях, часто дає професійні поради стосовно бізнесу.

У Альони та Андрія Вовненко троє дітей, і кожен не схожий за характером на іншого. Батьки намагаються навчити їх самостійності, відповідальності за свої вчинки та вмінню радіти життю.

- Мені здається, що мамою я стала, коли у мене з'явилась моя молодша сестричка Оля. Особливо пам'ятаю її дошкільний вік, коли я намагалася її навчити наукам, захищала від інших дітей та обирала її замість своїх подруг. Відчувала постійну відповідальність за неї, але мене це не обтяжувало, а було якимось природно.

Авжеж, час від часу треба перезавантажуватися і черпати нову енергію. Крім сім'ї й роботи, у Альони є чудове хобі – створення авторських ляльок.

- Авторська лялька – то окрема тема. Вона прийшла у моє життя несподівано і посіла важливе місце. Це – мій релакс і задоволення. І я не тільки створюю сама, але й колекціоную авторських ляльок інших майстрів. Ляльки мене надихають на нові перемоги в творчості.

Майже всі люди, які зустрічались на шляху нашої героїні – не випадкові знайомі. Власне, це стосується і бізнесу. З кожною значущою людиною пов'язане те, що надалі допомагало розвиватися й стати собою. Дружні відносини Альона сміливо розвиває до ділового партнерства, якщо бачить, що бажання і якості людей збігаються. Так, з Катериною Петрик було відкрите ательє з пошиву та ремонту одягу, а з Тетяною Кайбедовою – власний бренд одягу.

- Таня – дизайнерка прекрасних аксесуарів, вона володіє різними унікальними видами вишивки. Ми заснували бренд одягу та аксесуарів BoudoirArt. У нас вже є десять колекцій, і ми не зупиняємося. Мені подобається, що ми робимо із задоволенням одну справу і дивимось в одному напрямку трендів та розвитку моди.

Наразі авторки бренду планують вихід в інші країни Європи, де люблять українських дизайнерів та їхній погляд на речі.

- Доводиться долати труднощі, але все, що не робиться, на краще – це моє життєве кредо, яке ніколи мене не підводило.

ІРИНА ВАСИЛІВНА ЧУКОВА

*«Розудився? – Танцюй! Засумував? – Танцюй!! Захворів? –
Тим більше, танцюй! Загалом, у будь-якій
незрозумілій ситуації – танцюй!»*

СТИЛЬ. ГУМОР. ЕПАТАЖ.

ЕКСТРИМ. ЦИМИ СЛОВАМИ МОЖНА

ОХАРАКТЕРИЗУВАТИ ІРИНУ ЧУКОВУ. ОДРАЗУ

Й НЕ РОЗБЕРЕШ, ХТО ПЕРЕД ТОБОЮ: НЕЙМОВІРНО
СМІШНА, БЕЗБАШЕННА БЛОГЕРКА, ЧИ КОМПЕТЕНТНА
БІЗНЕС-ЛЕДІ, ЧИ – ВІДПОВІДАЛЬНА МАМА ДВОХ СИНІВ.
А ЦЕ ВСЕ – ВОНА ОДНА!

Ірина народилася у далекому Забайкаллі, але все своє свідоме життя провела у Мелітополі. Тато, військовий льотчик-штурман, і мама, бухгалтер, забезпечили їй чудове безтурботне дитинство. Дівчинка встигла спробувати себе у різних захопленнях: танці, спорт, туризм.

Після закінчення школи Ірині дуже хотілося самостійності, і вона потай від батьків поїхала підробити до Кирилівки. Потім, вже студенткою Таврійського державного агротехнологічного університету, працювала і в барі, і в банку, і в магазині одягу. І ось на останньому місці роботи вона зрозуміла, що більше не хоче працювати на когось, – впроваджує самотужки!

Сім'я її підтримала, знайшли гроші на першу закупівлю товару, й Ірина відкрила маленьку торгівельну точку на морському узбережжі Кирилівки. Кожен день їздила туди і назад по 80 км. Потім були роки пекельної праці з поїздками, закупівлями, непідйомною тарою з товаром, та вона ніколи не сумувала, всі труднощі переживала з жартами. Адже це була її власна справа, і здаватися Ірина не збиралася.

Ця жінка-вогонь власноруч вибудувала й бізнес із продажу одягу в Мелітополі. Сьогодні завдяки популярності... власного блогу Ірини Чукової її магазин знають не тільки в рідному місті, а й по всій Україні. Успішний розвиток підприємництва забезпечив ось такий нестандартний рекламний підхід.

– У своєму блозі я гуморю і дурю, а в житті – супервідповідальна, намагаюся не підводити нікого: ні партнерів, ні банки, ні рідних, які покладаються на мене. Намагаюся бути гарним прикладом для своїх дітей, адже вони вчаться не тому, що їм говорять дорослі, а тому, що бачать. На нашому з чоловіком прикладі вчаться спілкуватися з людьми, правильно ставитись до жінок, вибудовувати стосунки у своїх майбутніх сім'ях. Я дуже вдячна чоловікові та нашим батькам за те, що допомагали з малюками, без їхньої підтримки я б не впоралася!

Бізнес Ірини Чукової – це магазин одягу із сучасним дизайном, зі своїм неповторним обличчям, у ньому відчувається душа господаріні: стильна, стримана, завжди на хвилі часу. І клієнти почуваються тут невимушено, знають, що їм завжди підуть назустріч.

Здавалося б, людині з таким шаленим ритмом життя потрібен спокійний відпочинок, проте її сім'я обожає швидкість, мандрівки, мріє побачити світ. Поки що Чукови реалізували одну свою грандіозну мрію – придбали квартиру біля моря. Власне житло на узбережжі, щоб можна було зриватися будь-якої миті й опинитися на пляжі.

Ірина не любить говорити про благодійність, але бере у ній участь, особливо у проектах, де допомога йде дітям. Подружжя Чукових мріяло про доньку, але поки що не пощастило. У майбутньому сподіваються подарувати щасливе дитинство одній з маленьких вихованок інтернату.

А ще Ірина любить танцювати!

– Це допомагає розвантажити голову, відволіктися від проблем. Я танцюю скрізь, де чую ритмічну музику: у кріслі перукаря, на Хрещатику, в аеропорту, на борту басейну, і навіть у своєму магазині, поки поліцейський складає (несправедливий!) протокол.

Ірина Чукова не боїться відстоювати свої права, завжди виступає за правду й справедливість. З оптимізмом дивиться у майбутнє, бо вже стільки пережито у цьому бізнесі, що ніщо не лякає. І впевнена, що умови в нашій країні, в принципі, для всіх однакові, і кожен робить свій вибір: скиглити чи йти вперед.

ОЛЕНА ЮРІЇВНА БРИНЗА

«Мій шлях від бридкою каченяти до переможниці світового конкурсу краси – чудовий приклад того, як жінка може змінити власне життя, якщо повірить у себе й почне самовдосконалюватися»

ОЛЕНА БРИНЗА –
ДИРЕКТОР ТА ОРГАНІЗАТОР
КОНКУРСУ КРАСИ GRAND QUEEN
ZAPORIZHZHYA. ЦЬОГО РОКУ СЕРЕД ЙОГО
УЧАСНИЦЬ БУЛИ ПРЕДСТАВНИЦІ НЕ ТІЛЬКИ
ЗАПОРІЖЖЯ, АЛЕ Й КИЄВА, ДНІПРА, І НАВІТЬ ШВЕЦІЇ.

У конкурсі Grand Queen Zaporizhzhya паралельно претендентки змагаються в категоріях «міс» та «місіс», причому критерії відбору відрізняються від критеріїв класичних конкурсів краси: у категорії «місіс» немає прив'язки до параметрів 90-60-90 та до високого зросту. Звичайно, всі дівчата повинні гарно виглядати, бути стрункими та доглянутими, і оцінюється не тільки їхня зовнішня краса, а також життєві досягнення, гармонія особистості, те, наскільки вони змогли знайти золоту середину між формою та змістом.

Дивлячись на дитинство Олени, ніхто не сказав би, що

вона стане учасницею, і тим більше організатором подібних заходів. Шкільні роки не були безхмарними: рання смерть батька, нещасний випадок з мамою, переїзд до Запоріжжя, нове оточення та вступ до ліцею, де дівчинку одразу не прийняли: дражнили за зовнішність та «сільську» мову. Олена почувалася, наче бридке каченя... І лише у випускному класі ситуація почала змінюватись на краще. Тоді ж дівчина захотіла незалежності: перша робота секретарем під час канікул, перші зароблені гроші. Далі було навчання у Києві за двома напрямками: шоу-бізнес та готельно-ресторанна справа. З другого курсу почала підробляти мерчендайзером та торговим агентом. Потім – заміжжя, народження дітей-погодків, несподіване розлучення... І тут життя закрутило!

Олена перебрала безліч занять. Була головним бухгалтером, спеціалістом на біржі «Форекс», дизайнером ексклюзивного дитячого одягу, мала власний бренд. Працювала адміністратором та керуючою рестораном, спеціалістом з продажу, персональним помічником. Вона й досі не боїться змінювати напрямки діяльності, обожнює вчитися, відкривати та засвоювати нове.

– Я можу освоїти будь-яку професію, якщо це мені цікаво. Так, наприклад, я створювала дитячий одяг, мала власний бренд. Працювала адміністратором та керуючою рестораном, спеціалістом з продажу, персональним помічником. Вона й досі не боїться змінювати напрямки діяльності, обожнює вчитися, відкривати та засвоювати нове.

Декілька років вона прожила у Еміратах, в Дубаї, і там їй на очі потрапило оголошення про конкурс краси категорії «місіс». Загорілася ідеєю, півроку готувалася до участі, особисто створювала шикарні вбрання, займалася сценічною мовою, дефіле та вокалом. Але за підсумком, не увійшла навіть до топ-5... Це стало причиною депресії та важкого емоційного стану. Олена тоді пообіцяла собі ніколи більше не брати участі у конкурсах краси. Вона навіть не здогадувалася, що це був лише початок!

З депресії її вивів конкурс «Mrs. Dubai Globe-2019», для участі у якому Олена використала всі знання та навички, здобуті на попередньому невдалому конкурсі – і стала переможницею! Потім увійшла до фіналу світового конкурсу краси з 25-річною історією «Mrs. Globe-2019», де було 80 учасниць зі всього світу, здобула титул «The Best in The Middle East» (Китай), увійшла до ТОП-3 «People Choice» та стала переможницею конкурсу «Mrs. Top Ukraine-2020». Паралельно працювала членом журі та входила у команду організаторів інших конкурсів. І ось нарешті, набувши багатий досвід, Олена Бринза вирішила провести конкурс краси у рідному місті, щоб мотивувати запоріжанок до трансформації, до впевненості у своїй жіночності, до розкриття талантів. Вона започаткувала ґрунтовну підготовку задовго до змагань. Із учасницями конкурсу працює команда фахівців: психологи, стилісти, піарники, персональні коучі, ментори-наставники, спеціаліст із дефіле. Завдяки цьому дівчата мали всебічну підтримку та отримували нові знання й навички, розкривали свій потенціал та впевненість у собі.

– Я щаслива, що життя звело мене із масштабними міжнародними конкурсами краси, – говорить Олена Бринза. – Це унікальний шанс для жінок проявити себе, побороти невпевненість та свої комплекси, розкритися у різних амплуа, стати більш жіночною та впевненою, відчувати свою красу у будь-якому віці та демонструвати своїм прикладом, що жінка все-таки може гармонічно поєднувати дім, сім'ю та роботу, і при цьому ще й мати час на себе. І також мені дуже приємно, що мої діти захоплюються моєю роботою й кажуть: «Моя мама – Королева України!»

АННА ОЛЕКСАНДРІВНА БОГУСЛАВСЬКА

«Ідеальний макіяж – це не лише про косметику та техніку її нанесення. Це – про любов до себе, це знання про те, як правильно підкреслювати переваги своєї зовнішності. І чим раніше дівчина дізнається про все це, тим успішніше та щасливіше складеться її життя»

СЬОГОДНІ АННА
БОГУСЛАВСЬКА – ВІДОМИЙ В УКРАЇНІ
ВІЗАЖИСТ МІЖНАРОДНОГО РІВНЯ, СУДДЯ
ЧЕМПІОНАТІВ З МАКІЯЖУ. ВОНА ПРАЦЮЄ ІЗ ЗІРКАМИ
ШОУ-БІЗНЕСУ, БІЗНЕСМЕНАМИ ТА ПОЛІТИКАМИ, Є ОФІ-
ЦІЙНИМ ВІЗАЖИСТОМ ЖУРНАЛУ UKRAINIAN PEOPLE, ЗАСНУ-
ВАЛА ВЛАСНУ ШКОЛУ, У ЯКІЙ НАВЧАЄ МАКІЯЖУ
ВСІХ – ВІД ПІДЛІТКІВ ДО ПРОФЕСІОНАЛІВ.

Анна народилась у сім'ї радянських інженерів, яким у період розвалу Союзу довелося дуже непросто. У ті часи такі професії, як дизайнер, стиліст та візажист, були зовсім не розвинуті, у навчальних закладах їх не викладали. Ніхто й подумати не міг, що створенням краси та нанесенням макіяжу можна заробляти на життя. Батьки вважали, що зі своїми математичними здібностями дочка піде по їхніх стопах, але Аня дуже любила малювати, захоплювалась косметикою та макіяжем, бачила себе у сфері краси або дизайну.

На той час мати дівчинки була дистриб'ютором косметики одного мережевого бренду, і в домі було достатньо матеріалу для експериментів. Спочатку Аня робила макіяж подругам заради розваги, потім візаж її по-справжньому захопив, і вона почала вивчати основи макіяжу. Рівень майстерності зріс, з'явилися перші клієнти, готові оплачувати творчу працю юного візажиста. Та сама Анна, як і її батьки, ставилася до цього як до хобі, тому після закінчення школи вступила до ЗНТУ, паралельно ще здобула економічну освіту й отримала два дипломи з відзнакою. Після інституту працювала на заводі за фахом та займалася візажем у вільний час. Не все у житті складалося легко, й Анна почала замислюватись, у чому ж полягає жіноче щастя. Як створити себе красивою та жіночною?

Перебуваючи у декретній відпустці після народження першої донечки, вона зрозуміла, що краса її надихає і своє покликання вона бачить у тому, щоб підкреслювати унікальну вроду жінки. Адже коли дівчинка усвідомлює свою справжню красу, її життя стає казковим, бо вона більш впевнена у собі й може з легкістю йти по життю. На щастя, цією роботою можна було займатися у декретній відпустці, бо гнучкий графік дозволяв залишати дитину на короткий час з бабусею та дідусем. Анна працює з клієнтами, роблячи весільні та святкові макіяжі, а також для фото- та відеозйомки.

По мірі зростання дитини Анна починає вивчати макіяж вже на більш професійному рівні: бере уроки у відомих українських та іноземних візажистів та гримерів. Допомогає жінкам правильно адаптувати модні тенденції під себе, під свої риси обличчя, під зачіску та під свій вік. Робить макіяж для запорізьких журналістів та ювелірних брендів.

З 2014 року бере участь в українських та європейських чемпіонатах з макіяжу, де завжди здобуває призові місця.

Серед головних та найпрестижніших – Чемпіонат Європи ОМС (2016) у Парижі – бронзова медаль; Всеросійський з'їзд професіоналів майстрів краси країн СНД, Казахстану та Балтії, де Анна Богуславська здобула абсолютну перемогу - Absolute Champion Makeup Battle (Москва-2016).

У 2017 році вона закінчила французьку школу з макіяжу «Fleurimon Paris» та почала брати участь у Європейських тижнях моди (Fashion Week). Разом з учнями зі своєї школи працювала на міжнародних майданчиках, створюючи образи для показів Fashion Week у Мілані, Парижі, Берліні, Будапешті, Кра-

кові та Варшаві. У 2019 році у Мілані отримала дуже почесну премію International Makeup Teacher Milan у рамках EFU та стала суддею міжнародного конкурсу у Мілані International makeup awards. А у 2019-2020 роках Анна увійшла до номінантів Всеукраїнського журналу «Ukrainian people» і отримала премію – Fashion expert. Від головного редактора журналу їй надійшла пропозиція долучитися до Fashion команди, працювати над створенням образів та вести власну колонку, де вона розповідатиме читачам про секрети краси.

Сьогодні Анна Богуславська – власниця студії у центрі міста, автор та викладач Школи візажного мистецтва «Makeup School by Anna Boguslavskaya», засновник бренду засобів для очищення та дезінфекції пензликів для макіяжу «AN MAR Beauty». Її робота тісно пов'язана з Києвом та Запоріжжям, тому доводиться мешкати на два міста.

Звичайно, самій всюди встигати було б дуже складно, але поряд завжди її родина, яка надихає і підтримує. Щоб більше часу проводити з дітьми, Анна залучає їх до своїх занять. Старша донечка у свої 13 років вже наносить макіяж не гірше за багатьох професійних візажистів, а молодша захоплена дизайном і всім, що з ним пов'язано.

– Навчившись правильно наносити макіяж, жінка починає бачити свою красу, цінувати себе, – ділиться спостереженнями Анна. – Тут можна провести аналогію із неограниченим алмазом та з готовим діамантом: без обмеження складно побачити красу, хоча цінність обох каменів приблизно однакова. На жаль, нас не вчать бути красивими, стильними, вірно розставляти акценти, вміти подати себе. На теперішній час, коли все швидко змінюється, макіяж теж перестає бути лише прикрасою на свята та фотосесії. Повсякденний макіяж – це необхідність кожного дня, він відіграє головну роль у завершенні цілісного образу, поєднуючи між собою одяг, зачіску та прикраси. І я мрію створити таку спільноту, де кожна жінка змогла б відчувати себе жаданою і привабливою, отримавши допомогу у стилістиці, макіяжі та у презентації свого образу. Настав час створити й полюбити себе! Сучасна жінка кожного дня створює себе: свій стиль, свій настрій, своє життя!

МАША ІСАЄВА

*«Фотографія – це можливість спіймати
найдивовижніші миттєвості життя»*

ПОЧУТТЯ – ЦЕ НАЙ-
МІНЛИВІША РІЧ, І ВПІЙМАТИ ЇХ
НЕПРОСТО. ЦЕ МОЖЕ ЗРОБИТИ АБО ЛЮД-
СЬКА ПАМ'ЯТЬ, АБО ТАЛАНОВИТИЙ ФОТОГРАФ,
ЗДАТНИЙ ПІДМІТИТИ НАЙДРІБНІШІ ЇХ ПРОЯВИ У ЛЕДЬ
ПОМІТНІЙ ПОСМІШЦІ, У ПОГЛЯДІ, РУСІ... МАША ІСАЄВА
– САМЕ ТАКИЙ ФОТОГРАФ. ЧУТТЄВА ТА ПРОФЕСІЙНА,
ВОНА ФІКСУЄ ПОЧУТТЯ Й ДУМКИ СВОЇХ ГЕРОЇВ, ДАЄ ЇМ
МОЖЛИВІСТЬ ПЕРЕОСМИСЛИТИ СЕБЕ Й ПОДИВИТИСЯ
НА СЕБЕ ПО-ІНШОМУ.

У дитинстві Маша мала мрію – стати стюардесою. Але підкорювати небо не стала, а вивчилась на соціолога й деякий час працювала у рекламі. Фотографія ж увійшла в її життя разом з Денисом Мінаєвим, одним з найвідоміших запорізьких фотографів.

– Я вирішила змінити своє життя й спробувати щось нове. Коли ти готовий до змін, вони обов'язково з тобою трапляються! – пригадує Маша.

Спочатку вона була асистенткою Дениса, але чим більше працювала поряд із ним, тим більше занурювалась і захоплювалась процесом, і з часом світ фотомистецтва її повністю захопив.

– Довгий час я спостерігала, вчилася обробці, роботі зі світлом і моделлю. Але не могла перебороти внутрішній страх і почати знімати, адже планка була досить високою. Озираючись назад, можу впевнено сказати: я рада, що ризикнула тоді!

Становлення професійного фотографа – це тривала й наполеглива праця.

– На тебе лягає відповідальність зловити і зберегти «той самий» момент. І це не просто клацання фотоапарата! Потрібен контакт з моделлю, її довіра до тебе, твоя здатність розкрити в ній кращі, найцікавіші сторони. Необхідно правильно вибудувати схеми світла, а виконуючи постобробку, не втратити почуття міри. Ці процеси, безумовно, захоплюючі, але й вимагають певної бази знань і досвіду.

Вона вдячна своєму чоловіку за знання, які він передав їй, за поради та м'яку критику.

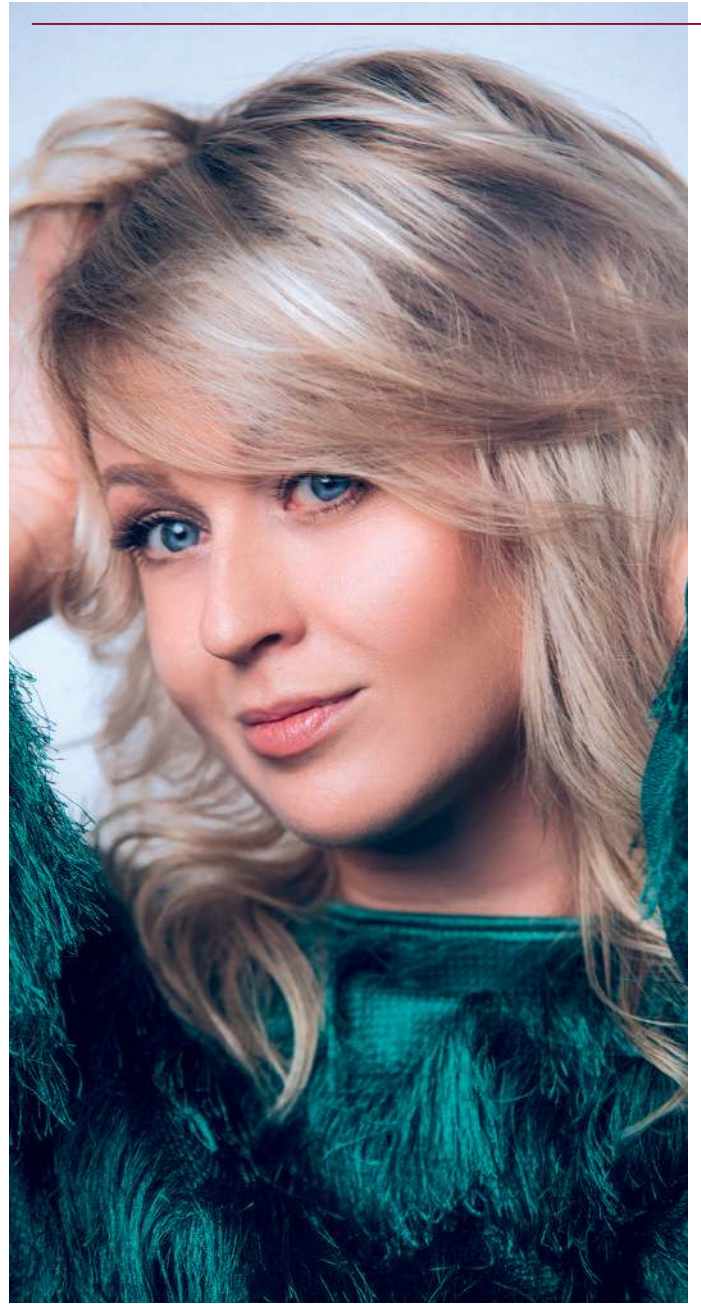
– Дуже здорово, що ми в одній професії і на одній хвилі! Це зближує. Хоча іноді, звичайно, наші погляди можуть розходитися, й тут головне не забувати, що у кожного своє бачення, особливо у творчості. Але я не перестану дякувати йому, бо саме завдяки Денису я та, хто я є зараз!

За роки зйомок вона спробувала різні напрямки – від весіль до фоторепортажів. Але найбільше Маші до вподоби ню-зйомки, які дозволяють показати жіночу красу й сексуальність.

– Я намагаюся спіймати момент, коли модель перестає нервувати і починає розкриватися. Люблю очі дівчат, коли вони переглядають готові фото і відкривають у собі щось нове. Потрібно мати величезну сміливість, щоб роздягнутися перед незнайомою людиною, скажу я вам! І мені подобається те, що змушує їх інакше подивитися на себе, прийняти себе і усвідомити, наскільки вони унікальні. Багато хто говорить мені, що для них це фототерапія, і я рада бути причетною до цього!

Зараз вона пробує зовсім новий, навіть сміливий, напрямок – зйомку пологів. Визнає, багато хто не вітає такі фото, але ж 20 років тому й фотосесії вагітних були табу!

– Побувавши вже на не одних пологах, можу стверджува-

ти: це неймовірно важливий момент, це – одні з найбільш органічних, енергетично потужних і емоційних фотосесій, які я робила! Я нескінченно вдячна всім парам за довіру, а також вдячна своїй доулі Юлії Стрільченко за те, що скерувала мою увагу на це і відкрила моє серце для нового хвилюючого, але неймовірного досвіду.

Маша Ісаєва насолоджується кожною хвилиною, коли займається улюбленою справою:

– Коли ти входиш в контакт з людиною, торкаєшся її душі, коли у вас відбувається обмін енергій, відчуття втоми нікуди не дівається, але при цьому я відчуваю себе щасливою! В такі миті розумію, що я на своєму місці і йду у вірному напрямку.

ДАР'Я ІГОРІВНА ДОРДА

«Керуєш собою – керуєш світом»

ВІДОМА

ПИСЬМЕННИЦЯ, БІЗНЕС-ЛЕДІ,
ХУДОЖНИЦЯ, І У ВСЬОМУ ТАЛАНОВИТА
Й УНІКАЛЬНА ОСОБИСТІСТЬ – ДАР'Я ДОРДА
ВВАЖАЄ, ЩО ЛЮДИНА МАЄ БУТИ ЗАХОПЛЕНОЮ
ТА ВІДПОВІДАЛЬНОЮ. ТІЛЬКИ ТОДІ З НЕЮ ПРИЄМНО
СПІЛКУВАТИСЯ Й МАТИ СПРАВУ.

– Я завжди була дуже артистичною. З раннього дитинства танцювала у колективі, на сцені, була учасницею конкурсів, займалася вокалом. Потім проявився письменницький талант. Я видала вже дві книги, одна з них називається «З неба впала», третя – на підході. Потім додалося ще й малювання. Зараз я навіть заробляю малюванням.

Дар'я Ігорівна каже, що її батьки були неперевершеними: яскравими, креативними, оригінальними. Дідусь-художник і мама з татом передали їй хороші гени й таланти, за що вона їм щиро вдячна. Собі ж – за терпіння і прагнення до досконалості.

Даша навчалася у 31-й запорізькій гімназії з англійським ухилом, що зіграло неабияку роль в її житті.

– У школі я добре вивчила англійську і зараз легко нею користуюся. Я завжди чимось займалася, щось у собі відкривала й розвивала.

Все, що батьки вклали в неї, Даша зберегла і розвинула.

– Я вдячна їм за правильне виховання і за шанс на майбутнє. Сьогодні я дуже багато працюю з людьми. У нас кілька різних видів бізнесу плюс моя школа реклами для підприємців, а це – десятки підлеглих і учнів.

Найбільше Дар'я Дорда цінує в людях зрілість, усвідомленість. Коли людина зріла – і це не про вік! – на неї можна розраховувати.

– Надійність – перше, чого я очікую від людей. Але якщо мене підставили один раз, другого шансу я не даю. Люди не змінюються! – вважає Даша. – Мені не подобається, коли людина намагається всю відповідальність перекласти на когось. Це означає, що вона слабка. А я не терплю слабких духом людей. Я люблю сильних, щирих і веселих. Щедрих. Я й сама така! Зі мною не занудьгуєш.

Зараз у творчої бізнес-леді своє рекламне агентство і школа реклами при ньому. Разом з чоловіком Дар'я тримає мережу пивних магазинів «Ведмідь».

– Ми розвиваємо ще й пекарні «Матта Круасана». Хочемо, щоб цей напрямок виріс у могутню мережу «Матта Круасана». Мені дуже щастило на визначних людей на шляху. Я працювала в серйозних корпораціях, займалася піаром, рекламою, благодійними проектами. Наче губка, вбирала, що і як говорять та роблять мої мудрі керівники. Поруч з ними я зросла, а потім почала створювати власний бізнес.

Себе й своє оточення Дар'я створила сама, хоча й має особливості та обмеження, пов'язані зі здоров'ям. Проте, тричі на тиждень займається хореографією та пілатесом.

– У мене свій режим, темп і постійна робота на підтримку здоров'я. Але я щаслива, бо живу цілком повноцінно! У чомусь мені не пощастило, але щастить в іншому.

Їй імпонує бути самодостатньою, реалізованою. Міцно стояти на своїх ногах і бути в ладі з собою і зі світом. З чоловіком Кирилом Даша познайомилася, коли їй було за 30, і це найміцніший союз в її житті.

– Мені подобається фінансова незалежність, хоча я могла б взагалі не працювати, бо чоловік повністю мене забезпечує. Він для мене – найголовніша людина, моя сила, енергія, моє щастя й двигун на непростому життєвому шляху.

Нечасті години дозвілля вони люблять проводити удвох та ще із трьома котями та собакою, повноправними членами їхньої дружної родини. Люблять разом дивитися кіно, бо Даша – справжній кіноман.

– Своє натхнення я черпаю у вже досягнутих успіхах і перемогах. І не має значення, сіла я на шпагат, чи написала картину, чи просто зварила суп. Коли я бачу, що у мене щось вийшло, я палаю і хочу зробити ще більше.

«Керуєш собою – керуєш світом!» – такий девіз обрала для себе Дар'я Дорда.

Юлія Віталіївна Юрко

«Самодостатність і право вибору – це найважливіше у житті»

ЮЛІЯ ЮРКО ДОБРЕ
ВІДОМА МІШКАНЦЯМ ЗАПОРІЖЖЯ
ЯК СПРАВЖНІЙ ПРОФЕСІОНАЛ У РІДКІСНОМУ
МЕДИЧНОМУ НАПРЯМКУ – ПОДОЛОГІЇ.
ЮЛІЯ – ВЛАСНИЦЯ ПОДОЛОГІЧНОГО ЦЕНТРУ
PODOESTHETIC. ВОНА ДОПОМАГАЄ ЛЮДЯМ
ПОВЕРНУТИ ЗДОРОВ'Я ТА ЯКІСНЕ ЖИТТЯ.

Юлія народилася у Алчевську, згодом сім'я переїхала до Запорізької області. Батько – художник, мама працювала на керівних посадах. Проте, Юля не пішла шляхом батьків, а вступила до вишу на юридичний факультет. Але пізніше доля пов'язала її з медициною.

- Після того, як я захворіла, мені захотілося докладно розібратися, що ж зі мною відбувається. Ця ідея просто захопила мене. Таким чином я й потрапила до медицини. А вже згодом життя пов'язало з подологією.

Подолог – фахівець, який лікує стопи, – працює на стику таких напрямків, як дерматологія та хірургія. Юлія Юрко та спеціалісти її закладу займаються лікуванням захворювань стопи, профілактикою хворих стоп, корекцією нігтьової пластини при ураженнях та деформації. У центрі «Podoesthetic. Подологічна практика Юлії Юрко» надаються якісні медичні послуги.

Здорові ступні – це показник загального рівня здоров'я людини, зазначає Юлія Віталіївна. Судинні та ендокринні захворювання часто впливають на стан стоп. Досвідчений подолог усуває зовнішні прояви захворювань та діагностує його внутрішні причини.

Центр Юлії Юрко надає також послуги апаратного медичного педикюру, який складається з цілого комплексу процедур – догляду за шкірою ніг та за нігтями. Лікувальний пе-

дикюр відрізняється від косметологічного, спрямованого на естетичні процедури.

За десять років практики Юлія Віталіївна встигла допомогти тисячам пацієнтів, усунути наслідки хвороби, покращити якість їхнього життя. А ще вона встигає пестити маленьку донечку Марійку. І для всього знаходить час!

Юлія Юрко являє собою яскравий приклад того, чого може досягти впевнена у собі, цілеспрямована та самодостатня жінка – і не просто вижити у наш непростий час, але й бути успішною й незалежною.

Зізнається, що на початку було невимовно важко. Коли вирішила започаткувати власну справу, знайшла приміщення, відкрила медичний кабінет. Донечці Маші, якій було тоді усього чотири місяці, взяла няню. Вона не спала ночами, готуючи бізнес-проекти, проходила додаткове навчання та навчала сама своїх фахівців. Весь цей час її підтримують мама та вірні друзі.

- Починати власну справу завжди непросто, і я у цьому переконалася на власному досвіді. Зате тепер маю реальний результат! А за останній рік ми особливо просунулися. Успішно працює салон, для якого я знайшла професійних майстрів, тож зараз вже делекую їм обов'язки. Ми вже маємо і популярність, і авторитет, і постійних пацієнтів. Тепер у моїх амбітних планах – відкрити салон у Києві.

Життєве кредо Юлії Юрко – «За чесність у всіх сферах життя!».

ЄЛІЗАВЕТА ГЕННАДІЇВНА МАРИЧ

«Якщо почати працювати у тринадцять років, то немає нічого дивного, що люди прислухаються до тебе і звертаються за порадою, коли тобі лише трохи за двадцять»

ЄЛІЗАВЕТА МАРИЧ

ЗАВЖДИ БУЛА «ТАТОВОЮ

ДОНЬКОЮ»: ІЗ САМОГО РАНЬОГО ДИТИНСТВА ВОНА БІЛЬШЕ ЧАСУ ПРОВОДИЛА З БАТЬКОМ, НІЖ З МАМОЮ. НАПЕВНО, ТОДІ ЇЙ ПЕРЕДАВСЯ ЇЇ І ЧОЛОВІЧИЙ ХАРАКТЕР, І НАПОЛЕГЛИВІСТЬ ТА ЦІЛЕСПРЯМОВАНІСТЬ БАТЬКА, ГЕННАДІЯ МАРИЧА — УСПІШНОГО ЗАПОРІЗЬКОГО БІЗНЕСМЕНА-АГРАРІЯ.

Дівчинка народилася у Оріхові, але згодом сім'я перебралася до села Петропіль Запорізького району — ближче до землі, на якій компанія її батька займається вирощуванням агрокультур.

Життя у селі виявилось для Лізи набагато цікавішим, ніж у місті, — степові простори, безліч місць для цікавих поїздок і походів, одним словом — свобода. А вона завжди була непосидючою, любила пробувати нове, тож була дуже вдячна батькові, що той ніколи не стримував, не обмежував її кипучу натуру. І не карав за пустощі!

— У війну я гралася частіше, ніж у дочки-матері, — ділиться вона дитячими спогадами. — Навкруг мене завжди була компанія хлопчаків, з ними ж почала їздити на мотоциклі, потім на баггі, і дуже полюбила швидкість.

Але не лише пустощами знаменувалося її дитинство. Споглядаючи, наскільки батько захоплений розвитком свого бізнесу, дівчинка вирішила випробувати й себе у роботі. Їй було всього тринадцять, коли вона вперше приступила до виконання обов'язків спочатку обліковця, потім помічника бухгалтера, а згодом і помічника юриста! Робота її захопила, і Ліза вирішила вивчити усі тонкощі діяльності агрофірми.

— Батько так вводив мене в колектив, щоб ніхто не ставився до мене, як до дочки господаря. Він мене не опікував, а навпаки — давав завдання і відпускав у вільне плавання, створював умови, щоб я сама, без його допомоги, знаходила спільну мову з людьми. І цей підхід спрацював стовідсотково — на сьогодні я можу все: і невимушено спілкуватися на будь-якому рівні, і справлятися зі щоденними проблемами, і знаходити нові схеми для успішного ведення бізнесу. І я точно можу сказати, що моя робота — це моє основне захоплення!

Паралельно Єлізавета Марич навчається у Запорізькому національному університеті відразу на двох спеціальностях: вивчає право й психологію. Вважає, що обидва напрямки їй знадобляться у житті: юридичними питаннями вона вже займається у компанії, а розуміння людської психології — це важливий навик для правильного вибудовування відносин з людьми і отримання бажаного результату.

Два роки тому у енергійної дівчини з'явилася ще одна ідея — балотуватися в депутати місцевої ради. Молодий вік, який органічно поєднався з набутим трудовим досвідом і популярністю серед односельчан, приніс їй беззаперечну перемогу на виборах. Наразі Єлізавета успішно працює на благо рідної громади у складі Широківської сільської ради, надає адресну допомогу малозабезпеченим і безкоштовні юридичні консультації землякам. У неї багато амбітних планів і щире бажання створити у рідному селі умови життя європейського рівня.

Брат Єлізавети теж займається бізнесом — виробництвом агротехніки в Оріхівському районі, а разом вони розвивають новий напрямок сімейного бізнесу — створюють майданчик з продажу агротехніки. Немає сумніву в успішності цієї справи, адже наполегливості й цілеспрямованості Лізі не позичати.

І хоча на даний час основні інтереси Єлізавети Марич зосереджені на роботі й на розвитку бізнесу, вона добре знає, що колись таки зустрине споріднену душу — юнака з таким же шаленим темпом життя і такими ж, як у неї, амбітними планами...

КАТЕРИНА ВАСИЛІВНА ЛУЦЕНКО

*«Працювати потрібно самовіддано, творити добро щиро,
любити людей та землю всім серцем!»*

ЗА ЇЇ МУДРІСТЮ ТА
СИЛОЮ СТОЯТЬ ПРОЙДЕНІ ВИПРО-
БУВАННЯ, ЗА ВДУМЛИВІСТЮ Й ПОМІРКО-
ВАНІСТЮ — ДОСВІД, ЗА КАТЕГОРИЧНІСТЮ —
ПРОФЕСІОНАЛІЗМ. ЗА БАЖАННЯМ ДОПОМАГАТИ
ЛЮДЯМ — ПРИРОДНЯ СЕРДЕЧНІСТЬ ТА ЛЮДЯНІСТЬ.
ЗА УСПІХАМИ ЇЇ АГРОФІРМИ — БЕЗМЕЖНА ЛЮБОВ
ТА ПОВАГА ДО ЗЕМЛІ.

Катерина Луценко народилась у 1951 році в селі з красномовною назвою Труженка Володарського району Донецької області у багатодітній родині. Батьки з дитинства привчали її до того, що працювати потрібно багато і плідно. Тож після успішного закінчення середньої школи вона одразу влаштувалась на «дорослу» роботу — завідувачкою шкільного буфету. Але навчатися далі хотілось дуже сильно, і Катерина вступила до Київської сільськогосподарської академії.

Отримавши дипломом зоотехніка, у 1976 році за розподілом приїхала до Василівки й почала працювати старшим зоотехніком та нетривалий час — експедитором-реалізатором міжгосподарського об'єднання з виробництва свинини. Катерина Василівна відразу прикипіла душою до Василівського району, познайомившись з його людьми і оцінивши його красу.

Згодом її підвищили: на посаді головного зоотехніка, а потім завідувачки комплексом з вирощування нетелів колгоспу ім. Ватутіна вона пропрацювала чотири роки. Зарекомендувала себе як професіонал високого рівня, відповідальний та авторитетний. Підтвердженням цього стало обрання Катерини Луценко до Василівської міської ради депутатом і членом виконкому. Працювала вона й інструктором організаційного відділу райкому партії, але кабінетна робота виявилася не до смаку.

У 1983 році Катерина Луценко очолила колгосп ім. Воронького, який згодом реорганізували у КСП «Таврія». Вона стала справжнім лідером колективу, вимогливим як до оточуючих, так і до себе, справедливим, грамотним і таким, що й суворо відчитати може, але за потреби стане горою за свого працівника. Для неї виробничі успіхи були й залишаються дотепер невіддільними від успіхів людських. Катерина Василівна переконана: щоб добре працювати, у людини також повинна бути можливість добре жити і якісно відпочивати. Саме тому вона спрямувала свою енергію не

лише на розбудову господарства, а й на розвиток соціальної сфери. За період її роботи головою колгоспу були прокладені дороги у селах Тополине, Відножине та Ул'янівка, у Тополиному збудована двоповерхова середня школа.

Багатий професійний досвід і знання вона завжди намагається використати якнайефективніше, насамперед для всіх аграріїв. Тож у 1988 році Катерина Василівна стала виконавчим директором ТОВ «Укрбілагро», створеного для впровадження нових міжнародних відносин у сфері сільського господарства. А у 2000 році очолила сільськогосподарський кооператив «Відножено» й заснувала приватно-орендне підприємство «Агровиробнича фірма «Злагода», директором якого Катерина Луценко працює й по сьогодні. Під її керівництвом підприємство успішно долає всі випробування, яких на долю аграріїв завжди випадає багато, адже на посушливому півдні України землеробство

завжди було непростою справою. Але у «Злагоді» постійно примножується площа оброблюваних земель, розширюється перелік культур, збільшується парк сучасної техніки, а головне – робиться безцінний внесок у забезпечення українців хлібом.

Фірма «Злагода» весь час перебуває серед кращих в Запорізькій області. Під керівництвом Катерини Луценко колектив працює та живе спільними устремліннями. Не даремно для агрофірми було обрано таку милозвучну назву. Адже у слові «злагода» можна почути нотки поваги, дружніх стосунків і турботи, а інакше й не описати ставлення Катерини Василівни до землі – найбільшої цінності для хлібороба.

Яким би не було навантаження по роботі, вона завжди знаходить час для громадської діяльності, що потребує не менше, а може й ще більше сил, часу та уваги. Катерина Луценко неодноразово обиралась і до Василівської міської ради, і до Запорізької обласної та Василівської районної рад. Депутатом останньої вона є й сьогодні. І продовжує дбати про соціальний розвиток територій: газифікацію сіл, водогони, зрошення, ремонти шкіл та дитячих садочків, освітлення – перелік питань, вирішення яких вона постійно ініціює, продовжувати можна довго. Вона ніколи не залишається осторонь, якщо комусь потрібна допомога. Окрім депутатської діяльності, Катерина Василівна активно займається благодійністю: співпрацює з благодійними фондами – «Солдатські матері», БФ «Антон Цвіркуна», БФ «Натхнення», ТОВ «Червоного хреста» та іншими.

З великою працею приходить і заслужене визнання. У 2009 році Катерині Василівні Луценко було присвоєно звання «Заслужений працівник сільського господарства України». У 2013 році вручено Орден Княгині Ольги III ступеня, яким нагороджуються жінки за визначні заслуги у державній, виробничій, громадській, науковій, освітній, культурній, благодійницькій та інших сферах суспільної діяльності. Роком раніше за сумлінну працю, високий професіоналізм, вагомі трудові здобутки Катерина Василівна отримала Грамоту Верховної Ради України «За заслуги перед Українським народом».

Багато нагород отримала вона й на обласному та рай-

онному рівні: орден «За заслуги перед Запорізьким краєм» I ступеня (2010 рік) із занесенням до Книги Пошани Запорізької обласної ради, Грамота Запорізької обласної ради (2016 рік), грамоти від Запорізької обласної та Василівської районної держадміністрацій. Катерина Луценко – лауреат знаних регіональних проєктів: «Гордість Запорізького краю», «Господиня свого краю». Двічі перемогала у конкурсах Запорізької обласної державної адміністрації «Жінка року». У 2011 році була нагороджена Почесною відзнакою Аграрного союзу України.

А ще одна нагорода – Орден Української Православної Церкви святої рівноапостольної княгині Ольги – є підтвердженням відданої підтримки Катериною Василівною православного християнства. Адже свого часу саме завдяки коштам благодійного фонду «Під покровом Богородиці», який вона очолювала, було відремонтовано та реконструйовано близько десяти храмів у Василівському районі, у храмі святих апостолів Петра і Павла, що знаходиться у центрі Василівки, було зведено нову дзвіницю.

Великою гордістю та відрадою для Катерини Василівни є її дружна родина – справжня династія аграріїв. Старша донька Вікторія та зять Олександр працюють у сільському господарстві, на приватному підприємстві «ЛЕВ», яке також було започатковано нею. Молодша донька Тетяна та зять Джаміль працюють у «Злагоді». Для своїх дітей Катерина Василівна завжди найперша порадиця й найбільша підтримка. А для онуків, Олександра та Анастасії, вона – найкраща, найдобріша бабуся на світі. І перед якими б випробуваннями не ставило її життя, завдяки своїм рідним, завдяки вірному колективу, завдяки відчуттю, що вона займається правильною справою, – у майбутнє Катерина Василівна Луценко дивиться з оптимізмом і твердим переконанням, що зі всім вона впорається. Адже вона знайшла вірний життєвий шлях, з якого ніколи не звертала:

– Я пишаюсь тим, що присвятила своє життя роботі на землі. Поле прекрасне у будь-яку пору року. Воно завжди зачаровує, і його просто не можна не любити. Я дуже рада, що у мене такий колектив. Горджусь і ним, і всіма своїми земляками-землеробами, бо саме вони є національним надбанням нашої країни!

ІРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА ВИШНЯКОВА

*«Не обов'язково вчитися на відмінно, головне –
завжди залишатися людиною!»*

ЗНАНА ЗАПОРІЗЬКА
ВЧИТЕЛЬКА ІЗ НЕЙМОВІРНОЮ
КІЛЬКІСТЮ ЗАСЛУЖЕНИХ НАГОРОД, ІРИНА
ВИШНЯКОВА КОРИСТУЄТЬСЯ ПОВАГОЮ ТА
ЛЮБОВ'Ю НЕ ЛИШЕ У ТИХ, КОГО ВОНА ВЧИТЬ ЗАРАЗ,
А Й У БАГАТЬОХ СВОЇХ ШКІЛЬНИХ ВИПУСКІВ, ЯКІ
ПРИХОДЯТЬ ВКЛОНИТИСЯ ЇЙ ЗА НАУКУ.

ла у рентген-лабораторії, а вже потім вступила до інституту.

- Мама дуже хотіла, щоб я навчалася у Дніпропетровському хіміко-технологічному інституті, але моя бабуся була вчителем російської мови та літератури, тож за її прикладом я і вступила до Запорізького педінституту, на філологічний факультет. А через рік-півтора в інституті відкрився факультет іноземної мови. Я вирішила, що маю отримати другу спеціальність, успішно здала ще одні іспити, і мене перевели на «іноземну мову». Тож за спеціальністю я одночасно вчитель і російської мови та літератури, і англійської. Так склалося, що російську я не викладала жодної години. Зате англійська супроводжує мене все життя!

Ще до закінчення інституту Ірина вийшла заміж за свого однокласника. Вони разом вже 55 років! Виховали дочку, яка отримала юридичну освіту, зараз вже мають двох онуків і навіть двох правнуків.

Гармонія, стабільність, сімейний затишок дають Ірині Олександрівні насагу працювати нарівні з молодими педагогами, а величезний професійний досвід – залишатися неперевершеною у своїй професії.

Ірина Вишнякова однолюб і в особистому житті, і в кар'єрі. 52 роки поспіль працювала у Запорізькому багатопрофільному ліцеї № 62. Її високі досягнення у педагогічній діяльності, у вихованні вже не одного покоління молодих людей оцінені великою кількістю нагород – грамот і подяк. Нагороджена також орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня.

Бути вчителем нелегко – це професія, яка з тобою завжди. Часи змінюються, діти XXI століття не ті, що були раніше. На них дуже впливає вільний доступ до будь-якої інформації та глобальна комп'ютеризація. І вчитель вже не може конкурувати з «гуглом», котрий «знає все». Проте, Ірина Вишнякова переконана, що все залежить від вчителя, від його особистості, від вміння бути цікавим своїм учням. І обсяг знань тут не є вирішальним.

- Ви знаєте, у мене ніколи не було труднощів із дітьми! – говорить заслужений педагог. – Так, конфлікти були, куди ж без них, але якихось крайніх випадків не пригадую. Бувало так, що й прикрикнеш на учня, але не більше. Я якось поцікавилася у директора школи, чи скаржився хтось на мене. І у відповідь почула: «Ні, жодного разу!» Щодо мотивації дітей, то особисто я оперую тим аргументом, що англійську треба знати, бо всі сучасні професії, у тому числі й айті, пов'язані саме з цією міжнародною мовою.

Зараз Ірина Олександрівна працює вчителем англійської мови у гімназії №71, яку вона сама закінчила у 1960 році.

Своє дозвілля проводить у сімейному колі, любить також поспілкуватися з подругами, проводити час на природі, а іноді й подорожувати. Дуже важливим для себе вважає відчувати підтримку сім'ї та друзів.

Для багатьох своїх випускників Ірина Олександрівна стала не просто авторитетом і зразком, а й близькою людиною. Бо поважала їх усіх – і відмінників, і бешкетників.

- Я завжди їм говорила, що вчитись можна як завгодно, головне – завжди залишатися людиною. Цінувати доброту, культуру, людяність. Світ стає злим через невпевненість у завтрашньому дні, відсоток тривожності у суспільстві зростає. Тому так важливо зберігати людське обличчя.

Життєве кредо Ірини Вишнякової: не впадати у відчай ніде й ніколи, не втрачати почуття гумору, бути затребуваним і корисним!

Народилася Ірина у інтелігентній сім'ї. Мама її була хіміком за освітою, тато – фізиком. Працювали обоє у науково-дослідному інституті в далекому Магадані. До Запоріжжя родина потрапила зовсім випадково: після смерті батька маму перевели по роботі саме сюди.

Ірина закінчила школу у 1960 році. Два роки пропрацюва-

Людмила ІВАНІВНА ПРОХОРОВА

*«Коли мене запитують, що найважливіше у житті,
я впевнено відповідаю: Любов і Бог»*

ЖІНКА ДРАМАТИЧНОЇ,
СКЛАДНОЇ ДОЛІ, ЯКА ДІЛИТЬСЯ З
НАВКОЛИШНІМ СВІТОМ СВОЇМ ТЕПЛОМ І
НАДЗВИЧАЙНО КРАСИВО ТА МУДРО ГОВОРІТЬ
ПРО ЛЮБОВ. ТАК МОЖНА ОПИСАТИ ТВОРЧУ
ОСОБИСТІСТЬ ПОЕТЕСИ ЛЮДМИЛИ ПРОХОРОВОЇ.

Лірика та проза Людмили Прохорової присвячена спілкуванню людини з тонким світом. Вона говорить про вищі миттєвості життя, про радість, насолоду, красу, про смуток та страждання. І про любов – любов дуже різну: між жінкою й чоловіком, донькою та матір'ю, людиною та Богом. Вірші Людмили Іванівни чисті та щирі, неначе їх надиктовує хтось вищий. Адже не дарма вважається, що з поетом говорить Бог. Поезія для неї – справжній рай, у якому вібрує краса слова. Потяг до слова проявився у майбутньої поетеси ще в дитинстві. Перший вірш з'явився, коли їй було усього шість років, а у юності вона вже писала для газет. Але активна творчість розпочалась на початку 1990-х років, у важкий для її родини період.

– Обставини тоді складались нестерпно, кожен день був наповнений душевним болем. І одної місячної ночі, коли було особливо гірко, я у відчаї запитала: «Господи, за що мені це?» І тієї ж ночі мені насився сон. На білій хмарі святий, і ніби він мені говорить: «Не гнівайся, Людо, не можна! Пиши!» І я писала, немов між небом і землею, – Людмила Іванівна навіть про смуток і тугу говорить із вдячністю: – Якби я пізнала щастя, то б до Бога не прийшла. У стражданні ми вдосконалюємося.

Для своєї родини вона завжди була опорою. Навіть коли здавалось, що ось-ось назавжди буде втрачене найцінніше – посмішка, погляд, сам подих рідної людини, – вона не піддавалася розпачу. Її тепло, піклування та самопожертва відкладали неминуче... на роки. Коли її мамі, а потім чоловікові пророкували лічені місяці життя, вона боролася, вона ладна була закласти свою долю, тільки б вони жили!

– Сім'ю Бог дав людині, щоб вона привела його в Царство небесне, вважала моя бабуся. Заради своїх близьких я готова віддати все!

З ніжністю вона говорить про маму, яка для неї була вінцем природи, моральним авторитетом. Доброта та чесність, непримиренність до неправди – ці материнські чесноти, як у дзеркалі, відбилися у самій Людмили Іванівні. Свого сина Олексія вона так само навчала з добром ставитися до всього живого. Він виріс розумним, щирим, щомиті готовим кинути на допомогу. Щоб підняти його, знадобилося багато материнських сил, а тепер Олексій став справжньою розрадою пані Людмили.

До Людмили Прохорової, яка тривалий час працювала психологом, і сьогодні звертаються за підтримкою, адже найкраще людину у смутку може зрозуміти лише той, хто сам пройшов через випробування і зберіг внутрішнє світло. Вона з посмішкою говорить, що «дає відпір вікові», а кожен день зустрічає із вдячністю. І ця натхненність і відкритість світові, ця надія та всеосяжна любов наповнюють кожен рядок її віршів.

Песнь любви

*Пусть сердце вновь откроется любви,
Как воздухом, начнет дышать любовью.
Она растопит лед в живой крови
И никогда уже не будет болью.*

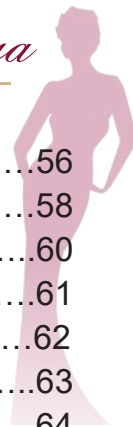
*Весна вокруг садами расцветет,
Мечтою, лучезарною как солнце!
По жизни молча рядышком пойдет,
И Божьим раем в сердце отзовется.*

*Лети над миром, песнь моей любви,
Стань добрым вестником судьбы счастливой!
И обязательно потом прильни
В объятия к небесному светилу!*

ЗМІСТ

СУМСЬКА Ольга В'ячеславівна	3
ЗАЙЧЕНКО Наталія Сергіївна	4
ЯЦИК Юлія Григорівна	6
МАРИНЮК Людмила Вікторівна	8
КАРТАШОВА Галина Олексіївна	9
ЯКІБ'ЮК Юлія Арсенівна	10
ШАПОВАЛОВА Наталія Анатоліївна	11
ОСТАШИНСЬКА Альона Станіславівна	12
ГОЛОВКО Ганна Володимирівна	13
РУДОМАН Олена Миколаївна	14
БАРИШЕВА Юлія Володимирівна	15
ЛОСЬ Наталія Олександрівна	16
ЄРШОВА Валентина Омелянівна	18
БАРШАЙ Ольга Костянтинівна	20
БАНЬКОВСЬКА Олена Григорівна	21
ШАЛЬМІНА Доліна Михайлівна	22
ШАПОВАЛОВА Олена Миколаївна	23
НОСІК Ірина	24
ЯЛАНСЬКА Юлія Сергіївна	25
ЗУБКО Тамара Вікторівна	26
ЛИЩИНСЬКА Жанна Анатоліївна	27
ЛОГІНОВА Марина Василівна	28
БУРЗАЄВА Наталя Борисівна	30
КРИВОРУЧКО Олена Валеріївна	32
ШКАБАРНЯ Ірина Валеріївна	34
ТУМАНСЬКА Наталія Валеріївна	35
ТОМАХ Наталія	36
КУРГАН Анастасія Петрівна	38
КІРЄЄВА Тетяна Володимирівна	40
КОСТЮК Олена Василівна	41
ХОРОЛЕЦЬ Ольга Володимирівна	42
ПОСТОЛЕНКО Вікторія Юріївна	43
ПЕНЧУК Інна Леонідівна	44
ВЕЛИКА Мілітіна Леонідівна	45
КРУГЛЯК Наталія Григорівна	46
ГОЛОВКО Анна Олександрівна	47
ЩЕРБАНЬ Ірина Іванівна, РАДЧЕНКО Марія Іванівна	48
ПОПОВА Наталія Іванівна	49
ПЕТРАКОВА Олена Володимирівна	50
СОКИРА Оксана Анатоліївна	52
ГЕМПЕЛЬ Марія Костянтинівна	53
ЧЕПІЖКО Любов Іллівна	54
ALYOSHA (Олена Тополя).....	55

САХНО Анна Ігорівна	56
БИКОВА Олена Анатоліївна	58
КРИВОУС Алла Дмитрівна	60
ГАСЯНОК Поліна Валеріївна	61
ТАРАН Ольга Порфиріївна	62
ПЛУЖНИК Людмила Іванівна	63
ПАВЛЕНКО Валентина Анатоліївна	64
ПЕТРОВА Ірина Олександрівна	65
ДЗЮБА Валентина Володимирівна	66
ОЛЕКСЕНКО Тетяна Михайлівна	67
ВИШНЯКОВА Ірина Олександрівна	68
ЛЕБЕДЄВА Світлана Василівна	70
ЗЕЛІНСЬКА Ольга Сергіївна	71
СКОРОХОДОВА Ольга Євгенівна	72
АГАНІНА Альона Олександрівна	73
ЧУРІЛІНА Катерина Володимирівна	74
АНТОНОВА Світлана Іванівна	75
ІЛЮЩЕНКО Оксана Михайлівна	76
КРАМАРЕНКО Алла Валеріївна	78
МІЩЕНКО Ніна Геннадіївна	79
ЛОБОДЮК Сніжана Борисівна	80
СИЧ (ЧЕРНЯК) Інна Миколаївна, ШЕВЧЕНКО (ЧЕРНЯК) Марина Миколаївна	81
СКІДАН Ольга Ігорівна	82
СОКОЛОВА Світлана	83
ВЯЛКОВА Олена Василівна	84
ПУШИНА Катерина Сергіївна	85
ГРУБА Вікторія Віталіївна	86
ДЕМЧЕНКО Юлія Володимирівна	87
МАРТИНЕНКО Юлія Миколаївна	88
НАДРАГА Варвара Валеріївна	90
ГОЛУБЕНКО Олена Володимирівна	92
ВОРОНА Ольга Сергіївна	93
ВОВНЕНКО Альона Олександрівна	94
ЧУКОВА Ірина Василівна	95
БРИНЗА Олена Юріївна	96
БОГУСЛАВСЬКА Анна Олександрівна	97
ІСАЄВА Маша	98
ДОРДА Дар'я Ігорівна	99
ЮРКО Юлія Віталіївна	100
МАРИЧ Єлізавета Геннадіївна	101
ЛУЦЕНКО Катерина Василівна	102
ВИШНЯКОВА Ірина Олександрівна	104
ПРОХОРОВА Людмила Іванівна	105
Зміст	106
Редакційнаколегія.....	108

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ КНИГИ

Жінка-легенда *Шлях до успіху*

Голова проєкту та автор ідеї
НАТАЛІЯ ЛОСЬ

Головний редактор
ЮЛІЯ КАБІНА

Провідний PR-спеціаліст
АНАСТАСІЯ ВОЛКОЛУПОВА

PR-спеціаліст
ЮЛІЯ СОПОВА

PR-спеціаліст
ІРИНА ВІЛЬГЕЛЬМСЬКА

PR-спеціаліст
ЯНА ПОЩОВА

Фотограф
ДЕНИС МІНАЄВ

Дизайн і верстання **ВІКТОРІЯ ЛИШЕНКО**

Коректура та редактура **АННА ГОРЕНКО**

Журналіст **ВІКТОРІЯ АГАРКОВА**

Журналіст **ЄЛІЗАВЕТА ТАРАСОВА**

Журналіст **ІННЕСА АТАМАНЧУК**

Журналіст **ЄВА МИРОНОВА**

Журналіст **ОЛЕНА ЛОЗА**

Висловлюємо щирі вдячності за допомогу
в організації презентації книги «Жінка-легенда. Шлях до успіху»

Комунальній установі «Запорізький обласний центр молоді» Запорізької обласної ради
та її директору Скороходовій Інні Іванівні

Хореографічній студії «PrimaVera»
та її керівнику Осиповій Євгенії Олександрівні

14 РОКІВ РАЗОМ З ВАМИ